NymphE - kuflu.com

"Her şey eskiden olduğu gibi olabilir," dedi Caroline sıcak bir tavırla. Uzanıp Bonnie'nin elini tuttu.

Ama bu doğru değildi. Hiçbir şey Elena'nın ölümünden önceki gibi olamazdı. Hiçbir şey. Ve Bonnie'nin Caroline'ın vermeye çalıştığı partiyle ilgili olumsuz hisleri vardı. İçinden bir ses, her nedense, bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Meredith'in doğum günü geçti," diye vurguladı. "Geçen cumartesi günüydü."

"Ama bir parti vermedi. Bunun gibi gerçek bir parti değildi. Bütün gece bizim. Annemle babam pazar sabahından önce dönmeyecek. Hadi Bonnie, ne kadar şaşıracağını bir düşünsene."

Ah, şaşıracağı kesin, diye düşündü Bonnie. *O kadar şaşıracak ki sonrasında beni öldürebilir.* "Bak Caroline, Meredith'in büyük

NymphE kuflu.com

bir parti vermemesinin nedeni, bir kutlama yapmak istememesi. Bu ona biraz... Saygısızlık gibi geliyor."

"Ama bu yanlış. Elena bizim iyi zaman geçirmemizi isterdi, bunu sen de biliyorsun. Partilere bayılırdı. Ve aramızdan ayrılmasının üzerinden altı ay geçmişken bir köşede oturup ağlamamızı istemezdi." Caroline öne eğildi, kedi gibi yeşil gözlerinde ısrar vardı. Bakışlarında, Caroline'ın her zamanki iğrenç manipülasyon kıvılcımları çakmıyordu ya da herhangi bir yapmacıklık sezilmiyordu. Bonnie onun samimi olduğunu görebiliyordu.

"Eskiden olduğumuz gibi arkadaş olmamızı istiyorum," dedi Caroline. "Doğum günlerimizi hep birlikte kutlardık; sadece dördümüz, hatırlıyor musun? Ve erkeklerin her seferinde partilerimize nasıl dalmaya çalıştığını hatırla. Acaba bu yıl da denerler mi?"

Bonnie durumun kontrolünü yavaş yavaş kaybettiğini hissediyordu. *Bu kötü, çok kötü bir fikir,* diye düşündü. Ama Caroline bastırıyor, neredeyse romantik bir tavırla eski günlerden sözediyordu. Ve ona eski güzel günlerin geçmişte kaldığını söylemeye Bonnie'nin içi el vermiyordu.

"Ama artık dördümüz değiliz. Üç kişi parti veremez," diye itiraz etti araya girebildiğinde.

"Sue Carson'ı da davet edeceğim. Meredith onunla iyi anlaşıyor, değil mi?"

Bonnie buna itiraz edemezdi. Aslında Sue'yla herkes iyi anlaşırdı. Ama öyle bile olsa, Caroline işlerin eskiden olduğu gibi olamayacağını anlamak zorundaydı. Sue Carson'ı Elena'nın yerine geçirip *İşte her şey yoluna girdi,* diyemezdin.

Peki bunu Caroline'a nasıl açıklayacağım? diye düşündü Bonnie. Birden aklına bir fikir geldi.

"Vickie Bennett'ı da çağıralım," dedi.

Caroline şaşırdı. "*Vickie Bennett* mı? Dalga geçiyor olmalısın. Okulun yarısının önünde soyunan o çatlağı partimize mi davet edeceksin? Bütün olanlardan sonra?"

"Bütün olanlar yüzünden," dedi Bonnie kararlı bir tavırla. "Bak, asla çoğunluğa uyum sağlayamadığını biliyorum. Ama artık şu kabadayılarla takılmıyor. Onlar onu istemiyor ve o da onlardan ölesiye korkuyor. Arkadaşa ihtiyacı var. Hepimizin insanlara ihtiyacı vardır. Onu da davet edelim."

Bir an için Caroline umutsuzca hayalkırıklığına uğramış gibiydi. Bonnie başını hafifçe havaya kaldırarak ellerini beline koydu ve bekledi. Sonunda Caroline içini çekti.

"Pekala, sen kazandın. Onu da davet edeceğim. Ama cumartesi gecesi Meredith'i bizim eve getirmek senin görevin. Ve Bonnie... Neler olduğu konusunda bir şey anlamamasına dikkat et. Bunun gerçekten sürpriz olmasını istiyorum."

"Ah, olacak," dedi Bonnie yüzünü asarak. Caroline'ın aniden aydınlanan yüzüne ve aniden sıcak bir şekilde boynuna sarılmasına hazırlıklı değildi.

"Konuyu benim açımdan görebilmene çok sevindim," dedi Caroline. "Ve yeniden birlikte olmak harika olacak!"

Hiçbir şey anlamıyor, diye düşündü Bonnie, Caroline uzaklaşırken. *Ona açıklayabilmek için ne yapmam gerek?*

Ah Tanrım, bunu Meredith'e nasıl söyleyeceğim?

Günün sonunda, belki de Meredith'e söylemesine gerek olmadığına karar verdi. Caroline, Meredith'in şaşırmasını isti-

NymphE - kuflu.com

yordu. Eh, belki Bonnie, Meredith'i şaşırtabilirdi. Böylece de Meredith'in önceden endişelenmesine gerek kalmazdı en azından. *Evet,* diye karar verdi Bonnie, *en iyisi Meredith'e hiçbir şey söylememek.*

Ve kim bilir, diye yazdı, cuma gecesi günlüğüne. *Belki de Caroline'a karşı fazla sert davranmışımdır. Belki gerçekten bize yaptıkları yüzünden çok üzgündür. Elena'yı bütün kasabanın önünde rezil ettiğine, Stefan'ı cinayetle suçladığına... Belki de Caroline o zamandan beri olgunlaşmıştır ve kendinden başka insanları da düşünmeyi öğrenmiştir. Belki gerçekten partide iyi zaman geçiririz.*

VE BELKİ DE YARİN ÖĞLEDEN ÖNCE UZAYLILAR BENİ KAÇİRİR, diye ümit etti günlüğü kapatırken.

Günlük son derece sade görünüşlüydü. Kapağında minik çiçeklerden bir desen vardı sadece. Elena öldüğünde günlük tutmaya başlamıştı ama daha şimdiden bağımlı olmuştu. İnsanları şaşırtmadan, onlara "Bonnie McCullough!" veya "Ah, *Bonnie!*" dedirtmeden, istediği her şeyi söyleyebildiği tek yer günlüğüydü.

Işığı söndürüp yorganı üzerine çekerken hala Elena'yı düşünüyordu.

HER YÖNDE GÖZ ALABİLDİĞİNE UZANAN YEMYEŞİL BAKIMLI çimenlerin ortasında oturuyordu. Gökyüzü masmavi, hava sıcak ve mis kokuluydu. Kuşlar neşeyle şakıyordu.

"Gelebildiğine çok sevindim," dedi Elena.

"Ah, evet," dedi Bonnie. "Şey, doğal olarak. Elbette." Tekrar etrafına bakındıktan sonra Elena'ya döndü.

"Biraz daha çay?"

Bonnie'nin elinde yumurta kabuğu kadar ince ve kırılgan bir çay fincanı vardı. "Ah, tabii. Teşekkürler."

Elena on sekizinci yüzyıl tarzında, ince vücuduna yapışan beyaz bir elbise giymişti. Tek bir damla bile sıçratmadan, çayı rahat bir şekilde koydu.

"Fare ister misin?"

"*Pardon?*"

"Dedim ki çayının yanında sandviç alır mısın?"

"Ah, sandviç. Evet. Harika." Beyaz kare ekmeğin üzerine mayonezle birlikte yerleştirilmiş ince bir salatalık dilimi. Sandviç buydu.

Her yer, Seurat'ın bir tablosu gibi pırıl pırıl ve güzeldi. *Eski piknik yeri,* diye düşündü Bonnie. *Ama kesinlikle konuşmamız gereken çaydan daha önemli konular var.*

"Bugünlerde saçlarını kim yapıyor?" diye sordu. Elena saçlarını asla kendi başına yapamazdı.

"Ah, hoşuna gitti mi?" Elena, başının arkasında toplanmış ipek gibi saçlarına dokundu.

"Mükemmel," dedi Bonnie.

"Şey, saç önemlidir, biliyorsun," dedi Elena. Gözleri gök mavisinden biraz daha koyu, lapis lazuli mavisiydi. Bonnie farkında olmadan kendi kızıl bukleleriyle oynadı.

"Elbette, kan da önemlidir," dedi Elena.

"Kan mı? Ah, evet, elbette," dedi Bonnie kızararak. Elena'nın neden sözettiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve kendini timsahlarla dolu bir çukurun üzerine gerilmiş bir ipin üzerinde yürüyor gibi hissediyordu. "Evet, kan da önemlidir," diye tekrar etti zayıf bir sesle.

NymphE - kutlu.com

"Bir sandviç daha?"

"Teşekkürler." Bu seferkinde domatesle peynir vardı. Elena kendisi için de bir tane seçip zarifçe ısırdı. Bonnie onu giderek daha huzursuz bir şekilde izliyordu ve sonra...

Sonra sandviçin kenarlarından taşan çamuru gördü.

"Ne... *Bu da ne?*" Sesi korkuyla titredi. İlk kez, rüya bir rüya gibi görünüyordu ve hareket edemediğini, sadece şaşkınlıkla bakabildiğini farketmişti. Elena'nın sandviçinden taşan koyu kıvamlı kahverengi bir şey, ekose masa örtüsünün üzerine damladı. Bu kesinlikle çamurdu. "Elena... Elena, ne..."

"Ah, burada bunu hepimiz yeriz." Elena, kahverengi lekeli dişleriyle gülümsedi. Ama ses Elena'ya ait değildi. Bir erkeğe ait, çirkin ve bozuk bir sesti. "Sen de yiyeceksin."

Hava artık sıcak ve mis kokulu değildi; ateş gibiydi ve çürüyen çöp kokularıyla doluydu. Yeşil çimenlerin arasında karanlık çukurlar vardı ve çimenler de bakımlı filan değil, yabani ve aşırı uzundu. Burası piknik yeri değil, eski mezarlıktı. Bunu daha önce nasıl anlayamamıştı? Ama bu mezarlar yeni kazılmıştı.

"Bir fare daha?" dedi Elena müstehcen bir tavırla gülerek.

Bonnie yarısı yenmiş sandviçine baktı ve bir çığlık attı. Bir tarafından kahverengi bir kuyruk sarkıyordu. Sandviçi bütün gücüyle bir mezar taşına fırlattı. Sonra mide bulantısıyla ayağa kalktı ve parmaklarını çılgınca kotuna sildi.

"Henüz gidemezsin. Dostlarımız daha yeni geliyor." Elena'nın yüzü değişiyordu. Saçları kaybolmuştu ve teni grileşmeye başlamıştı. Sandviç tabağının ve yeni kazılmış mezarların içinde bir şeyler kıpırdıyordu. Bonnie onları görmek istemiyordu. Bunu yaparsa çıldıracağını sandı.

"Sen Elena değilsin!" diye bağırdı ve koşarak kaçmaya başladı.

Rüzgar saçlarını gözlerine savuruyor, görmesini engelliyordu. Adam -ya da yaratık- peşindeydi; Bonnie onu hemen ensesinde hissedebiliyordu. *Köprüye koş,* diye düşündü ve tam o anda bir şeye tosladı.

"Seni bekliyordum," dedi Elena'nın elbisesini giymiş olan şey. Uzun, kıvrık dişleri olan, gri bir iskeletti bu. "Dinle beni Bonnie." Bonnie'yi korkunç bir güçle tutuyordu.

"Sen Elena değilsin! Sen Elena değilsin!"

"Beni dinle Bonnie!"

Bu Elena'nın sesiydi, Elena'nın gerçek sesi. Kalın, çirkin, küstah değildi, çok telaşlıydı. Bonnie'nin arkasından bir yerden geliyordu ve serin bir rüzgar gibi her yerde esiyordu. "Bonnie, beni dinle..."

Her şey eriyordu. Bonnie'nin kollarını tutan kemikli eller, hareket halindeki mezarlık, ekşi ve sıcak hava. Bir an için Elena'nın sesini net duymuştu ama şimdi kötü bir uzak mesafe bağlantısı gibi parazitliydi.

"Her şeyi değiştirip çarpıtıyor. Ben onun kadar güçlü değilim..." Bonnie bazı kelimeleri kaçırıyordu. "Ama bu önemli. Hemen... Bulmak zorundasın." Sesi azaldı.

"Elena, seni duyamıyorum! Elena!"

"Basit bir büyü... Sadece iki malzeme. Sana onları söyledim bile..."

"Elena!"

Bonnie yatağında hızla doğrulup oturduğunda hala bağırıyordu.

NymphE - kuflu.com

"Hatırladıklarımın hepsi bu," diye bitirdi Bonnie, Meredith'le birlikte Sunflower Caddesi'ndeki yüksek Victoria döneminden kalma evlerin arasından geçerlerken.

"Ama kesinlikle Elena mıydı?"

"Evet. Ve sonunda bana bir şey anlatmaya çalıştı. Net olmayan kısım da o. Yine de önemli, hem de çok önemli olduğunu düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"Fareli sandviçler ve açık mezarlar ha?" Meredith bir kaşını kaldırdı. "Bence Stephen King'le Lewis Carroll'ı birleştirip hoş bir rüya elde etmişsin."

Bonnie, Meredith'in haklı olabileceğini düşündü. Yine de bu rüya çok canını sıkmıştı. Bütün gün bu rüyayı düşünmüş, daha önceki endişelerini tamamen unutmuştu. Ama şimdi Meredith'le birlikte Caroline'ın evine yaklaşırken, eski endişeleri daha da şiddetlenerek geri döndü.

Meredith'e kesinlikle bundan bahsetmiş olması gerekirdi. Arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Meredith'in hazırlıksız bir şekilde oraya girmesine izin vermemeliydi...

Meredith başını kaldırıp evin aydınlık pencerelerine baktı ve içini çekti. "Bu gece şu küpelere gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Evet, var. Evet, kesinlikle." Artık çok geçti. "Onları gördüğünde sen de seveceksin," diye ekledi kendi sesindeki umutlu tonu farkederek.

Meredith duraksadı ve koyu renk gözleriyle Bonnie'nin yüzüne merakla baktı. Sonra kapıyı vurdu. "Umarım Caroline bu gece evde değildir. Ona takılıp kalmayalım da."

"Caroline bir cumartesi gecesi evde olacak ha? Güldürme beni." Bonnie nefesini öyle uzun süredir tutuyordu ki başı dönmeye başlamıştı. Yapmacık bir kahkaha attı. "Ne düşünce," diye devam etti isterik bir şekilde. "Evde kimse yok galiba," dedi Meredith ve tokmağı denedi. Bonnie aniden içinden gelen bir dürtüyle bağırdı: "Saçmalama!"

Meredith eli kapı tokmağında, aniden donup kaldı ve dönüp Bonnie'ye baktı.

"Bonnie," dedi sakince, "sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır." Bonnie, Meredith'in kolunu tuttu ve telaşla gözlerine baktı. Kapı kendi kendine açılıyordu. "Ah Tanrım, Meredith, lütfen beni öldürme..."

"*Sürpriz!*" diye bağırdı üç ses.

"Gülümse," diye tısladı Bonnie arkadaşını aniden kapıdan geçirip gürültü ve konfeti yağmuruyla dolu salona iterken. Kendisi de çılgınca sırıttı ve dişlerini sıkarak konuştu. "Beni daha sonra öldürebilirsin, bunu hakettim. Ama şimdilik... Sadece gülümse."

NymphE - kutlu.com

SALONDA PAHALI UÇAN BALONLAR VE SEHPANİN ÜZERİNDE BİR yığın hediye vardı. Hatta sehpada bir çiçek sepeti bile duruyordu ve Bonnie onun içindeki orkidelerin, Caroline'ın açık yeşil fularına ne kadar uyduğunu farketti. Kızın fuları, sarmaşık ve yaprak desenli kaliteli bir Hermes ipeğiydi. *Eminim saçlarına da şu orkidelerden birini takacak,* diye düşündü Bonnie.

Sue Carson'ın mavi gözleri biraz endişeliydi ve gülümsemesi tereddütlüydü. "Umarım bu gece için önemli planların yoktu Meredith," dedi.

"Demir bir levyeyle kıramayacağım bir şey yoktu," diye cevap verdi Meredith ama bunu söylerken sıcak bir tavırla gülümsemeyi de ihmal etmedi. Bonnie rahatladı. Sue, Elena'nın maiyetinde bir Okula Dönüş Prensesi'ydi; Bonnie, Meredith ve Caroline'la birlikte. Herkes Elena'nın aleyhine döndüğünde, Bonnie ve Meredith'le birlikte onun yanından ayrılmayan tek kız Sue'ydu. Elena'nın cenaze töreninde, Elena'nın daima Robert E. Lee'nin gerçek kraliçesi olacağını söylemişti ve Elena'nın anısına Kar Kraliçeliği adaylığından vazgeçmişti. Kimse Sue'dan nefret edemezdi. *En kötüsü geride kaldı,* diye düşündü Bonnie.

"Hepimizin kanepede bir fotoğrafını çekmek istiyorum," dedi Caroline çiçek sepetinin arkasına geçerek. "Vickie, şunu alır mısın?"

Vickie Bennett bir köşede sessizce ayakta duruyordu. "Ah, tabii," dedi ve fotoğraf makinesini alırken gözlerinin önüne düşen uzun, açık kumral saçlarını gergin bir tavırla arkaya attı.

Tıpkı bir hizmetçi gibi, diye düşündü Bonnie ve flaşın ışığı gözlerini kamaştırdı.

Polaroid fotoğraf basılırken Sue'yla Caroline, Meredith'in zoraki kibarlığına aldırmadan konuşup gülüşüyordu ve o anda Bonnie başka bir şeyi farketti. Bu iyi bir resimdi; Caroline her zamanki gibi çarpıcı görünüyordu ve önünde yeşil orkideler duruyordu. Teslim olmuş, ortama uyum sağlamış tavrıyla ve kendine has güzelliğiyle Meredith'in yanında, diğerlerinden bir kafa boyu daha kısa, dağınık kızıl bukleleri ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle kendisi görünüyordu. Ama asıl tuhaf olan, kanepede yanında oturan kişiydi. Bu Sue'ydu, elbette... Ama bir an, sarı saçları ve mavi gözleriyle başka biri gibi görünmüştü. Ona telaşla bakan, bir şeyler söylemeye çalışan biri. Bonnie kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı ve gözlerini hızla kırpıştırdı. Görüşü bulandı ve sırtı ürperdi.

Hayır, resimdeki sadece Sue'ydu. Bir an için çıldırmış olmalıydı ya da Caroline'ın *yine hep birlikte olma* isteğine kendini fazla kaptırmıştı.

"Sıradakini ben çekeceğim," dedi yerinden hızla fırlayarak. "Sen otur Vickie. Yanaş biraz. Hayır, biraz daha, biraz daha, biraz daha... İşte!" Vickie'nin bütün hareketleri hızlı, hafif ve gergindi. Flaş patladığında, kaçmaya hazır ve korkmuş bir hayvan gibi irkildi.

Caroline bu fotoğrafa şöyle bir bakış attı ve kalkıp mutfağa yöneldi. "Tahmin edin pasta yerine ne var?" dedi. "Çikolatalı Ölüm'ün bana ait versiyonunu yapıyorum. Hadi, sosu eritmeme yardım edin." Sue onun arkasından gitti ve bir an sonra Vickie de tereddütle onu izledi.

Meredith'in keyifli yüz ifadesi tamamen silindi ve Bonnie'ye döndü. "Bana söylemeliydin."

NymphE - kuflu.com

"Biliyorum." Bonnie bir an için başını eğdi, sonra tekrar arkadaşına bakıp sırıttı. "Ama o zaman gelmezdin ve Çikolatalı Ölüm yiyemezdik."

"Yani böylece hepsine değdi mi?

"Şey, yararı oldu," dedi Bonnie mantıklı görünmeye çalışarak. "Ve gerçekten, muhtemelen o kadar kötü olmayacak. Caroline sadece nazik olmaya çalışıyor ve Vickie'nin bir kez olsun evinden çıkması iyi..."

"Ona iyi gelmiş gibi görünmüyor," dedi Meredith. "Kalp krizi geçirecek gibi bir hali var."

"Şey, muhtemelen sadece gergin." Bonnie'ye göre, Vickie'nin gergin olmak için iyi bir nedeni vardı. Geçen sonbaharın büyük bölümünü transta geçirmiş, anlamadığı bir güç yüzünden yavaş yavaş aklını kaybetmenin eşiğine gelmişti. Kimse ondan hiçbir şey olmamış gibi davranmasını bekleyemezdi.

Meredith'in yüzü hala asıktı. "En azından," dedi Bonnie, "gerçek doğum günün değil."

Meredith fotoğraf makinesini alarak elinde evirip çevirmeye başladı. Sonra önüne bakarak konuştu. "Ama öyle."

"Ne?" Bonnie arkadaşına şaşkınlıkla baktı. "Az önce *ne* dedin sen?"

"Dedim ki bugün benim gerçek doğum günüm. Caroline'a annesi söylemiş olmalı. Annesiyle annem uzun zaman önce arkadaştı."

"Meredith, sen neden sözediyorsun? Senin doğum günün geçen hafta, 30 Mayıs'taydı."

"Hayır, değildi. Bugün. 6 Haziran. Bu doğru. Ehliyetimde ve tüm belgelerimde öyle yazıyor. Ailem bir hafta erken kutlamaya

başladı, çünkü 6 Haziran onlar için çok üzücü bir gündü, büyükbabamın saldırıya uğrayıp delirdiği gündü." Bonnie zorlukla yutkunup ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Meredith sakin bir sesle ekledi. "Büyükannemi öldürmeye çalışmıştı. Ve beni de." Meredith fotoğraf makinesini dikkatli bir şekilde sehpanın tam ortasına koydu. "Mutfağa gitmeliyiz," dedi. "Burnuma çikolata kokusu geliyor."

Bonnie hala kıpırdayamıyordu ama zihni yine çalışmaya başlamıştı. Belli belirsiz bir şekilde, Meredith'in daha önce de bu konudan bahsettiğini hatırlıyordu ama o zaman Meredith her şeyi anlatmamıştı. Ve ne zaman olduğunu da söylememişti.

"Saldırıya uğramak... Yani Vickie'nin saldırıya uğradığı gibi," dedi Bonnie. *Vampir* kelimesini kullanamamıştı ama Meredith'in anladığını biliyordu.

"Vickie'nin saldırıya uğradığı gibi," dedi Meredith. "Hadi," diye ekledi daha sakin bir şekilde. "Bizi bekliyorlar. Seni üzmek istememiştim."

MEREDITH BENİ ÜZMEK İSTEMİYORSA BEN DE ÜZGÜN OLMAM, diye düşündü Bonnie sıcak sosu çikolatalı pastanın ve çikolatalı dondurmanın üzerine dökerken. *Birinci sınıftan beri arkadaş olduğumuz halde bu sırrını bana daha önce hiç söylememiş olsa bile.*

Bir an için teni ürperdi ve kelimeler zihninin karanlık köşelerinden süzüldü. *Hiç kimse göründüğü gibi değil.* Geçen yıl Honoria Fell'in sesi onun ağzından konuşurken onları bu şekilde uyarmıştı ve kehaneti ürkütücü şekilde gerçek çıkmıştı. *Ya henüz bitmediyse?*

NymphE - kuflu.com

Sonra Bonnie kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. Şu anda bunu düşünemezdi. Şimdi düşünmesi gereken bir *parti* vardı. Ve kesinlikle iyi bir parti olmasını, bir şekilde herkesin iyi zaman geçirmesini sağlayacaktı.

Tuhaf ama bu hiç de zor olmadı. Meredith'le Vickie başlangıçta pek konuşmadı ama Bonnie, Vickie'ye nazikçe yaklaştı ve Meredith bile sehpanın üzerindeki parlak ambalajlı hediyelerin çekiciliğine karşı koyamadı. Sonuncuyu açarken hepsi birden konuşup gülüşüyordu. Giysileri, CD'leri ve fotoğraf albümlerini incelemek için Caroline'ın yatak odasına çıkarlarken de hoşgörü ve ateşkes ruhu devam etti. Geceyarısına doğru uyku tulumlarına girdiklerinde hala gevezelik ediyorlardı.

"Bugünlerde Alaric'le nasıl gidiyor?" diye usuca sordu Sue, Meredith'e.

Alaric Saltzman artık resmen Meredith'in erkek arkadaşı sayılırdı. Alaric, Duke Üniversitesi'nde parapsikoloji eğitimi almış ve geçen yıl vampir saldırıları başladığında Fell's Church'e çağrılmıştı. Başlangıçta onu düşman zannetseler de sonunda müttefik ve arkadaş olmuştu.

"Şimdi Rusya'da," dedi Meredith. "Soğuk Savaş sırasında psişiklerle neler yaptıklarını öğrenmek için oraya gitti."

"Döndüğünde ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Caroline.

Bu, Bonnie'nin de Meredith'e sormak istediği bir soruydu. Alaric ondan yaklaşık dört yaş büyük olduğundan, Meredith ona gelecekleriyle ilgili konuşmak için mezuniyetini beklemesini söylemişti. Ama Meredith artık on sekiz yaşındaydı. *Bugün oldu,* diye hatırlattı Bonnie kendi kendine. Ve mezuniyetine de sadece iki hafta kalmıştı. Sonrasında neler olacaktı?

"Henüz karar vermedim," dedi Meredith. "Alaric, Duke'e gitmemi istiyor ve oraya kabul edildim ama emin değilim. Düşünmem gerek."

Bonnie bunu duyduğuna sevinmeden edemedi. Meredith'in gidip evlenmesini ya da nişanlanmasını değil, kendisiyle birlikte Boone Junior College'a gitmesini istiyordu. Bu kadar genç yaşta, tek bir kişide karar kılmak aptalcaydı. Bonnie canının istediği gibi bir erkekten diğerine sekiyor, kolayca aşık oluyor ve hepsini kolayca geride bırakıyordu.

"Şimdiye kadar sadık kalmaya değer bir erkek bulamadım," dedi Bonnie.

Birden tüm gözler ona döndü. "Stefan bile mi?" diye sordu Sue. Çenesini yumruklarına dayamış, merakla ona bakıyordu.

Bonnie bunu tahmin etmeliydi. Odadaki tek ışık komodinin üzerindeki okuma lambasından geliyordu ve dışarıdan söğüt dallarının hışırtısı duyuluyordu. Ah, konunun Stefan'a gelmesi kaçınılmazdı tabii. Ve Elena'ya.

Stefan Salvatore ve Elena Gilbert çoktan kasabada efsaneleşmişti. Romeo ve Juliet gibi. Stefan, Fell's Church'e ilk geldiğinde bütün kızlar onu istemişti. Ve Elena, okuldaki en güzel, en popüler, en ulaşılmaz kız da onu istemişti. Ancak Stefan'ı elde ettikten sonra tehlikeyi farkedebilmişti. Stefan göründüğü gibi değildi. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar karanlık bir sırrı vardı. Üstelik Stefan'ın ağabeyi Damon da en az onun kadar gizemli ve daha da tehlikeliydi. Elena iki kardeş arasında kalmıştı. Stefan'ı seviyordu ama Damon'ın vahşiliğine de karşı konulmaz bir çekim duyuyordu. Ve sonunda, onları kurtarmak için ölmüştü.

NymphE - kuflu.com

"Belki Stefan... Eğer Elena'ysan," diye mırıldandı Bonnie konunun hakkını vererek. Atmosfer değişmişti. Şimdi ortam daha kederli, etraf daha sessizdi.

"Gittiğine hala inanamıyorum," dedi Sue sakin bir sesle. Başını iki yana salladı ve gözlerini kapadı. "O kadar canlıydı ki."

"Alevi şimdi daha güçlü yanıyor," dedi Meredith. Gül rengi ve altın sarısı lambanın tavanda oluşturduğu gölgelere bakıyordu. Sesi yumuşak ama yoğundu. Bu sözler Bonnie'ye, Elena'yı o ana dek duyduğu her şeyden daha iyi tanımlıyormuş gibi gelmişti.

"Ondan nefret ettiğim zamanlar oldu ama ona asla aldırmazlık edemedim," diye itiraf etti Caroline yeşil gözlerini kısarak. "Görmezden gelinebilecek biri değildi."

"Onun ölümü," dedi Sue, "bana bunun hepimizin başına gelebileceğini gösterdi. Hayatımızın hiçbir anını boşa harcayamayız. Çünkü ne kadar yaşayacağımızı bilmiyoruz."

"Altmış yıl da olabilir, altmış dakika da," dedi Vickie. "İçimizden biri bu gece ölebilir bile."

Bonnie rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ama o daha bir şey söyleyemeden, Sue tekrarladı: "Gittiğine hala inanamıyorum. Bazen sanki yakınlarda bir yerdeymiş gibi geliyor."

"Ah, bana da öyle," dedi Bonnie ilgisi dağılarak. Piknik yerinin anısı zihninde canlandı ve bir an için Caroline'ın loş odasından daha canlı göründü. "Dün gece rüyamda onu gördüm ve gerçekten o olduğunu, bana bir şey anlatmaya çalıştığını hissettim. Hala o duyguyu hissediyorum," diye ekledi Meredith'e dönerek.

Diğerleri sessizce ona baktı. Bir zamanlar Bonnie doğaüstü bir şeyden sözettiğinde hepsi gülerdi ama artık bunu yapmıyorlardı. Psişik güçleri kesinlikle muhteşem ve biraz da ürkütücüydü.

"Gerçekten mi?" diye sordu Vickie.

"Sence ne demeye çalışıyordu?" diye sordu Sue.

"Bilmiyorum. Bağlantı kurmakta çok zorlanıyordu ve pek uzun sürmedi."

Yine bir sessizlik oldu. Sonunda Sue kararsız bir tavırla ve sesi titreyerek konuştu. "Sence... Sence onunla bağlantı kurabilir misin?"

Hepsinin merak ettiği bir şeydi bu. Bonnie, Meredith'e baktı. Daha önce Meredith rüyayı önemsememişti ama şimdi Bonnie'nin gözlerine ciddi bir şekilde bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Bonnie yavaşça. Kabustan kalma görüntüler hala zihnindeydi. "Transa girip kendimi orada olabilecek başka bir şeye açmak istemediğim kesin."

"Ölülerle iletişim kurmanın tek yolu bu mu? Ouija tahtasına filan ne dersiniz?" diye sordu Sue.

"Ailemin bir Ouija tahtası var," dedi Caroline biraz fazla yüksek sesle. Aniden o sessiz ruh hali bozuldu ve havayı tanımlanamaz bir gerginlik sardı. Herkes oturduğu yerde dikleşti ve birbirine şüpheyle baktı. Vickie bile korkusunun arasında meraklanmıştı.

"İşe yarar mı?" diye sordu Meredith, Bonnie'ye.

"Mecbur muyuz?" diye sordu Sue.

"Cesaret edebilir miyiz? Asıl soru bu," dedi Meredith. Bonnie bir kez daha herkesin kendisine baktığını farketti. Tereddüt etti ama sonra omuz silkti. Heyecanlanmaya başlamıştı.

"Neden olmasın?" dedi. "Kaybedecek neyimiz var ki?"

NymphE - kuflu.com

Caroline, Vickie'ye döndü. "Vickie, merdivenin altında bir dolap var. Ouija tahtası orada olmalı. En üst rafta, diğer oyunların arasında."

Lütfen, bile dememişti. Bonnie kaşlarını çatarak ağzını açtı ama Vickie çoktan kapıdan çıkmıştı bile.

"Biraz daha nazik olabilirdin," dedi Bonnie, Caroline'a. "Nedir bu? Kendini Cinderella'nın üvey annesi filan mı sanıyorsun?"

"Ah, hadi ama Bonnie," dedi Caroline öfkeyle. "Sadece davet edildiği için bile yeterince şanslı ve o da bunun farkında."

"Ve ben de sadece ortak görkemimize kapıldığını sanıyordum," dedi Meredith neşesizce.

"Ve ayrıca..." diye başladı Bonnie ama lafı ağzında kaldı. Bir gürültü koptu ve ne olduğunu anlamak zor değildi: Bir çığlıktı! Ölümcül bir sessizlik oldu, ardından başka çığlıklar yükseldi.

Bir an için kızlar oldukları yerde donup kaldı. Sonra hepsi birlikte koridora fırlayıp merdivenden aşağı koştu.

"Vickie!" Uzun bacaklarıyla alt kata ilk ulaşan Meredith olmuştu. Vickie dolabın önünde duruyordu ve yüzünü korumak istercesine ellerini öne uzatmıştı. Meredith'e sarıldığında hala bağırıyordu.

"Vickie, ne oldu?" diye sordu Caroline. Korkmaktan ziyade öfkelenmiş gibiydi. Oyun kutuları yere saçılmış, Monopoly piyonları ve İpucu kartları kutularından dışarı dökülmüştü. "Neden bağırıp duruyorsun?"

"Beni yakaladı! Üst rafa uzandığımda, bir şey beni belimden yakaladı!"

"Arkandan mı?"

"Hayır! Dolabın içinden!"

İrkilen Bonnie açık dolabın içine baktı. Kışlık paltolar aşılması imkansız bir şekilde dizilmişti ve bazıları yere kadar uzanıyordu. Vickie'yi nazikçe bırakan Meredith bir şemsiye aldı ve paltoları yoklamaya başladı.

"Ah, yapma..." diye başladı Bonnie elinde olmadan. Ama şemsiye, giysilerin direncinden başka bir şeyle karşılaşmadı. Meredith şemsiyeyi kullanarak paltoları kenara itti ve dolabın çıplak sedir ağacını ortaya çıkardı.

"Gördün mü? Kimse yok," dedi neşeyle. "Ama giysilerin kolları var. Aralarına yeterince eğilirsen, biri seni yakalamış gibi hissedebilirsin."

Vickie öne çıktı, giysi kollarından birine dokundu ve rafa baktı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Bonnie önce onun ağladığını sandı ama sonra kahkahalarını duydu.

"Ah, Tanrım! Ben gerçekten... Ah, ne kadar aptalım! Hemen temizlerim," dedi Vickie.

"Daha sonra," dedi Meredith kararlı bir tavırla. "Şimdi salona geçelim."

Bonnie oradan uzaklaşmadan önce dolaba son bir bakış attı.

Sehpanın etrafında toplandılar. Işıkların çoğunu söndürmüşlerdi. Bonnie parmaklarını küçük plastik Ouija tahtasının üzerine hafifçe dayadı. Daha önce Ouija tahtasını hiç kullanmamıştı ama nasıl yapıldığını biliyordu. Küçük plastik tahta tek tek harflere giderek bir mesaj yazardı. Tabii ruhlar konuşmaya istekliyse.

"Hepimizin dokunması gerekiyor," dedi ve diğerlerinin katılmasını bekledi. Meredith'in parmakları uzun ve inceydi.

NymphE - kuflu.com

Sue'nunkiler ince ve oval tırnaklıydı. Caroline'ın tırnakları bakır rengi ojeyle boyanmıştı. Vickie'nin tırnaklarıysa yenmişti.

"Şimdi gözlerinizi kapatın ve konsantre olun," dedi Bonnie kısık sesle. Kızlar söyleneni yaparken atmosfer hepsini etkilemeye başlamıştı.

"Elena'yı düşünün. Zihninizde onu canlandırın. Eğer oradaysa, onu buraya çekmeye çalışacağız."

Büyük salona sessizlik çöktü. Bonnie kapalı gözlerinin ardında altın sarısı saçlar ve lapis lazuli mavisi gözler görüyordu.

"Hadi, Elena," diye fısıldadı. "Konuş benimle."

Tahta hareket etmeye başladı.

Hepsi farklı açılardan basınç uyguluyordu ama hiçbiri yönlendirmiyordu. Yine de küçük üçgen plastik, tahtanın üzerinde rahat ve kararlı bir şekilde kaydı. Bonnie plastik parça durana kadar gözlerini kapalı tuttu ve sonra açıp baktı. Küçük ok *Evet* kelimesini işaret ediyordu.

Vickie hıçkırır gibi bir ses çıkardı.

Bonnie diğerlerine baktı. Caroline'in yeşil gözleri kısılmıştı ve nefesi hızlanmıştı. Sue'nun gözleri hala kapalıydı. Meredith sararmış gibiydi.

Hepsi, Bonnie'nin ne yapacağını bildiğini düşünüyordu.

"Konsantre olmaya devam edin," dedi Bonnie. Boş havaya seslenirken kendini biraz hazırlıksız ve aptal gibi hissediyordu. Ama uzman oydu, bunu başarmak zorundaydı.

"Sen misin Elena?" diye sordu.

Ok küçük bir daire çizdi ve tekrar *Evet*'i işaret etti.

Bonnie'nin kalbi aniden öyle şiddetli atmaya başlamıştı ki parmaklarının titremesinden korktu. Parmaklarının altındaki

plastik parça neredeyse elektriklenmiş gibiydi, sanki içinden doğaüstü bir enerji akıyormuş gibi. Kendini artık aptal gibi hissetmiyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve Meredith'in gözlerinin de parladığını görebiliyordu. Meredith ona dönerek başıyla onayladı.

"Nasıl emin olabiliriz?" diye sordu Caroline şüpheci bir tavırla. Bonnie, Caroline'ın hissetmediğini anladı. Bonnie'nin hissettiği hiçbir şeyi hissetmiyordu. Psişik açıdan tam bir odundu.

Ok yine hareket etti ve harfler arasında o kadar hızlı dolaştı ki Meredith mesajı okuyacak zamanı zor bulabildi. Noktalama işaretleri olmasa bile, mesaj gayet açıktı:

CAROLINE SERSEMLİK ETME, diye yazmıştı. SİZİNLE KONUŞTUĞUM İÇİN ŞANSLISINIZ.

"Bu kesinlikle Elena," dedi Meredith.

"O gibi ama..."

"Ah, kapa çeneni Caroline," dedi Bonnie. "Elena, ben sadece o kadar mutlu..." Boğazında bir şeyler düğümlenince tekrar denedi.

BONNIE FAZLA ZAMAN YOK, AĞLAYIP SIZLANMAYI BIRAK DA İŞİMİZE BAKALIM.

Evet, bu kesinlikle Elena'ydı. Bonnie burnunu çekerek devam etti. "Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm."

ÇAY

"Evet." Bonnie'nin kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu. "Seninle konuşmak istedim ama işler tuhaflaştı ve sonra bağlantımızı..."

BONNIE TRANSA GİRME TRANSA GİRME

"Tamam." Bu sorusunu cevaplamıştı ve Bonnie bunu duyduğuna sevinmişti.

NymphE - kuflu.com

Saniyeler sonsuzluk gibi geldi ve her yer sessizliğe gömüldü. Bonnie ne kadar kulak kabartsa da kendi nefesleri ve kalp atışları dışında bir ses duyamıyordu.

"Dinleyin! Arka kapıyı bulmak zorundayız. Şu anda salonda olmalıyız. Yani mutfak tam arkamızda. Oraya gitmeliyiz," diye fısıldadı Meredith.

Bonnie acınası bir halde başıyla onayladı ama aniden durdu. "Vickie nerede?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Bilmiyorum. Seni o şeyden kurtarabilmek için elini bırakmam gerekti. Hadi, gidelim."

Bonnie geri durdu. "Ama neden çığlık atmıyor?"

Meredith ürperdi. "Bilmiyorum."

"Ah, Tanrım. Tanrım! Onu bırakamayız Meredith."

"Buna mecburuz."

"Yapamayız. Meredith, Caroline'a onu ben davet ettirdim. Ben olmasam Vickie gelmeyecekti. Başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem. Onu dışarı çıkarmamız gerek."

Bir duraksama oldu ve ardından Meredith tıslayarak konuştu. "Pekala! Ama asil davranmak için çok tuhaf zamanları seçiyorsun Bonnie."

Bir kapı çarptı ve ikisi de sıçradı. Bir gürültü koptu, yukarılarda birileri koşturdu. Ve bir ses yükseldi.

"Vickie, neredesin? Yapma Vickie, hayır! Hayır!"

"Bu Sue'ydu," dedi Bonnie ayağa fırlayarak. "Sesi üst kattan geldi!"

"Neden bir el fenerimiz yok?" dedi Meredith öfkeyle.

Bonnie onun ne demek istediğini biliyordu. Bu ev körlemesine dolaşmak için fazla büyüktü ve fazla korkutucuydu. Beyninde ilkel bir panik duygusu yükseldi. Işığa ihtiyaçları vardı. Herhangi bir ışığa.

El yordamıyla karanlıkta ilerleyemezdi. Bunu yapamazdı.

Yine de titrek bir adım atarak koltuktan uzaklaştı.

"Hadi," dedi korkuyla ve Meredith de adım adım onunla birlikte karanlıkta ilerledi.

Bonnie o sıcak, ıslak elin her an yeniden uzanıp kendisini yakalamasını bekliyordu. Bütün vücudu o dokunuşun bekleyişiyle ürperiyordu, özellikle de yolunu bulmak için öne doğru uzattığı eli.

Sonra rüyayı hatırlama hatasına düştü.

Bir anda, iğrenç çöp kokusu midesini bulandırdı. Gruptan tırmanan sürüngenleri hayal etti ve Elena'nın gri, tüysüz, dudaklarının arasından sivri dişleri görünen yüzünü hatırladı. Eğer o şey onu yakalarsa...

Daha fazla gidemem. Yapamam, yapamam, diye düşündü. *Vickie için üzgünüm ama daha fazla devam edemem. Lütfen beni burada bırakın.*

Meredith'e sımsıkı tutunmuştu, neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Sonra üst kattan, hayatı boyunca duyduğu en korkunç ses duyuldu.

Aslında birden fazla sesti ama hepsi o kadar yakındı ki birleşerek tek bir korkunç ses halini almıştı. Önce bir çığlık geldi, Sue bağırıyordu: "Vickie! Vickie! Hayır!" Sonra güçlü bir tangırtı koptu, sanki yüz cam aynı anda parçalanmıştı. Ve o sesi; uzun, korku dolu bir çığlık takip etti.

Sonra aniden her şey sustu.

"Neydi bu? Ne oldu Meredith?"

NymphE - kuflu.com

BAZI ETKİLER İLETİŞİMİMİZİ BOZUYOR BURADA KÖTÜ ÇOK KÖTÜ ŞEYLER VAR

"Ne gibi?" diye sordu Bonnie tahtaya doğru eğilerek. "Ne gibi?"

ZAMAN YOK! Ok bu kez ünlem işaretini göstermişti. Şimdi o kadar hızlı hareket ediyordu ki Elena'nın sabırsızlandığı açıktı. ŞU ANDA MEŞGUL OLDUĞU İÇİN KONUŞABİLİRİM AMA ÇOK FAZLA ZAMAN YOK DİNLE BİTİRDİĞİMİZDE EVDEN HEMEN ÇIKIN TEKLİKEDESİNİZ

"Tehlike mi?" diye tekrarladı Vickie. Her an sandalyeden fırlayıp kaçacak gibiydi.

BEKLE ÖNCE DİNLEYİN BÜTÜN KASABA TEKLİKEDE

"Biz ne yapabiliriz?" diye sordu Meredith hemen.

YARDIMA İHTİYACINIZ VAR O SİZİN İÇİN FAZLA GÜÇLÜ ŞİMDİ DİNLEYİN VE SÖYLEYECEKLERİMİ YAPIN BİR ÇAĞIRMA BÜYÜSÜ YAPMANIZ GEREK VE MALZEMELERDEN İLKİ S...

Aniden plastik ok harflerden uzaklaştı ve çılgınca hareket etmeye başladı. Önce stilize ay resmini, sonra güneşi, ardından *Parker Brothers, Inc.* yazısını gösterdi.

"Elena!"

Ok tekrar harflere geri döndü.

BİR FARE DAHA BİR FARE DAHA BİR FARE DAHA

"Neler oluyor?" diye bağırdı Sue gözlerini iri iri açarak.

Bonnie korkmuştu. Ok enerjiyle doluydu. Parmaklarını yakan karanlık, şeytani ve çirkin bir enerji. Ama aynı zamanda Elena'nın varlığının onunla savaştığını da hissedebiliyordu. "Bırakmayın!" diye bağırdı umutsuzca. "Ellerinizi çekmeyin sakın! Tutmaya devam edin!"

FAREÇAMURUSİZİÖLDÜRÜR, diye yazdı tahta. KANKANKAN. VE SONRA... BONNIE ÇIKIN KAÇIN O BURADA KAÇIN KAÇIN KA...

Ok çılgınca bir hızla hareket ederek Bonnie'nin parmaklarından kurtuldu ve biri vurmuş gibi tahtanın üzerinden başka tarafa uçup gitti. Vickie bir çığlık attı, Meredith ayağa fırladı.

Sonra bütün ışıklar söndü ve ev karanlığa gömüldü.

NymphE - kuflu.com

Vickie'nin çığlıkları kontrolden çıkmıştı. Bonnie göğsünde yükselen paniği hissedebiliyordu.

"Vickie, kes şunu! Hadi, buradan hemen çıkmamız gerek!" Meredith sesini duyurmak için bağırıyordu. "Burası senin evin Caroline. Herkes el ele tutuşsun ve sen de bizi ön kapıya götür."

"Tamam," dedi Caroline. Diğerleri kadar korkmuş görünmüyordu. *Hayal gücüne sahip olmamanın avantajı da bu,* diye düşündü Bonnie. *Başına gelebilecek korkunç şeyleri hayal edemezsin.*

Meredith'in soğuk eli kendisininkini tuttuğunda kendini bir nebze daha iyi hissetti. Diğer tarafa doğru sendeledi ve Caroline'ın elini tutarak uzun tırnaklarının sertliğine dokundu.

Hiçbir şey göremiyordu. Gözleri şimdiye kadar karanlığa alışmış olmalıydı ama Caroline onları sürüklerken tek bir ışık parıltısı ya da gölge göremiyordu. Sokağa bakan pencerelerden hiç ışık gelmiyordu. Tüm kasabada elektrikler kesilmiş gibiydi.

Caroline bir küfür savurdu, bir mobilyayı devirdi ve Bonnie ona çarptı.

Vickie öbür tarafta sızlanıyordu. "Dayan," diye fısıldadı Sue. "Dayan Vickie, başaracağız."

Karanlıkta yavaş yavaş ilerliyorlardı. O sırada Bonnie ayaklarının altındaki karoları hissetti. "Burası antre," dedi Caroline. "Ben kapıyı ararken siz burada bekleyin." Parmakları Bonnie'nin elini bıraktı.

"Caroline! Bizi bırakma. Neredesin? Caroline, bana elini ver!" diye bağırdı Bonnie kör biri gibi el yordamıyla etrafı tararken.

Karanlığın içinden büyük ve nemli bir şey parmaklarına dolandı. Bu bir eldi ama Caroline'ın eli değildi.

Bonnie çığlık attı.

Vickie de hemen ona uyarak deli gibi bağırmaya başladı. Sıcak, nemli el Bonnie'yi öne doğru sürüklüyordu. Bonnie çırpınıyor, karşı koymaya çalışıyordu ama yararı yoktu. Sonra Meredith'in iki kolunun birden beline dolandığını ve onu geri çektiğini hissetti. Eli kurtuldu.

Ardından dönerek koşmaya başladı. Koşarken Meredith'in yanında olduğunun sadece belli belirsiz farkındaydı. İlerlemesini engelleyen büyük bir koltuğa toslayana kadar avaz avaz haykırdığının farkında bile değildi.

"Şşşt! Bonnie, şşt, dur, sakin ol!" Meredith onu sarsıyordu. Koltuğun arkasından aşağı, yere kaymışlardı.

"Bir şey beni yakaladı! Bir şey beni yakaladı Meredith!"

"Biliyorum. Sakin ol! Hala buralarda bir yerde," dedi Meredith. Bonnie tekrar bağırmamak için yüzünü Meredith'in omzuna gömdü. Ya o da onlarla birlikteyse?

NymphE - kuflu.com

"Kötü bir şey." Meredith'in sesi boğuktu. "Çok kötü bir şey. Bonnie, bırak beni. Gidip bakacağım."

"Yalnız olmaz, hayır," dedi Bonnie korkuyla.

Merdiveni bulup tırmandılar. Merdiven sahanlığına ulaştıklarında Bonnie tuhaf, tüyler ürpertici bir ses daha duydu: Cam parçaları dökülüyordu.

Ve sonra ışıklar yandı.

Çok ani olmuştu, Bonnie elinde olmadan çığlık attı. Meredith'e döndüğünde neredeyse yine çığlık atıyordu. Meredith'in siyah saçları dağılmıştı ve elmacık kemikleri fazla çıkık görünüyordu. Yüzü solgundu ve korku doluydu.

Yine cam sesleri duyuldu.

Şimdi aydınlıkta her şey daha da kötüydü. Meredith koridorda, sesin geldiği son kapıya doğru yürüyordu. Bonnie de peşindeydi ama aniden o odanın içini görmek istemediğini anladı.

Meredith kapıyı açtı. Kapıda bir an donup kaldı ve sonra çabucak içeri daldı. Bonnie kapıya koştu.

"*Ah Tanrım, daha fazla gelme!*"

Bonnie duraksamadı bile. İçeri daldı ve olduğu yerde dondu. İlk bakışta, evin bir tarafı tamamen gitmiş gibi görünüyordu. Yatak odasını balkona bağlayan Fransız pencereleri dışarı doğru patlamış, tahta ve cam parçaları etrafa saçılmıştı. Orada burada tahta çerçevenin kalıntılarından küçük cam parçaları sarkıyordu. Düşerken ses çıkaran onlardı.

Yarı saydam beyaz perdeler, evin yan tarafındaki kocaman delikte içeri dışarı sallanıyordu. Önlerinde, Bonnie siluet halinde Vickie'yi gördü. Ellerini sarkıtmış halde, taş gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Vickie, sen iyi misin?" Bonnie onun hayatta olduğuna o kadar sevinmişti ki ne yapacağını bilemiyordu. "Vickie?"

Vickie ona doğru dönmedi, cevap da vermedi. Bonnie dikkatle etrafından dolaşarak yüzüne baktı. Kız dümdüz karşıya bakıyordu ve gözbebekleri iğne ucu kadar kalmıştı. Kısa, sığ ve hızlı nefesler alıp veriyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Sıradaki benim. Sıradaki benim. Öyle dedi," diye fısıldıyordu ama Bonnie'yle konuşuyor gibi değildi. Bonnie'yi görmüyordu bile.

Bonnie ürpererek geriledi. Meredith balkondaydı. Bonnie perdelere ulaştığında Meredith döndü ve onun balkona çıkmasını engelledi.

"Bakma. Sakın aşağı bakma," dedi.

Nereye? Bonnie aniden anladı. Meredith'i iterek yanından geçti. Meredith onu kolundan yakaladı ve baş döndürücü bir yükseklikten düşmesini engelledi. Balkon korkulukları da Fransız pencereleri gibi dışarı doğru patlamıştı ve Bonnie aşağıdaki aydınlık avluyu görebiliyordu. Yerde, kolları ve bacakları yayılmış, başı imkansız bir açıyla dönmüş, sarı saçları bahçenin toprağına yayılmış halde, kırık bir oyuncak bebek gibi, Sue Carson yatıyordu.

Sonrasında yaşanan büyük kargaşada, Bonnie'nin zihninde sadece iki düşünce vardı. Caroline eski dörtlüsüne artık asla kavuşamayacaktı. Ve bütün bunların Meredith'in doğum gününde olması adil değildi, hiç adil değildi.

"ÇOK ÜZGÜNÜM MEREDITH. ŞU ANDA UYGUN OLDUĞUNU SANMIYORUM."

NymphE - kuflu.com

Bonnie papatya çayına attığı tatlandırıcıyı karıştırırken ön kapıda babasının sesini duydu. Hemen kaşığı bıraktı. Bir dakika daha mutfakta kalamayacaktı, dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı.

"Hemen geliyorum baba."

Meredith neredeyse dün geceki kadar kötü görünüyordu. Yüzü sararmış, gözlerinin altı morarmıştı. Dudakları renksizdi.

"Sadece biraz arabayla dolaşacağız," dedi Bonnie babasına. "Belki çocuklardan bazılarını görürüz. Sonuçta bunun tehlikeli olmadığını söyleyen sendin, değil mi?"

Ne diyebilirdi ki? Bay McCullough, kendisinden miras aldığı inatçı tavrıyla çenesini diken ve bakışlarına dümdüz karşılık veren güzel kızına baktı ve ellerini kaldırdı.

"Saat neredeyse dört. Hava kararmadan dönün," dedi.

Arabaya doğru yürürlerken "Yetişkinler ne istediklerini hiç bilmiyor," dedi Bonnie, Meredith'e. Meredith'in arabasına bindiklerinde, iki kız da hemen kapıları kilitledi.

Meredith arabayı vitese takarken Bonnie'ye asık yüzle baktı.

"Seninkiler de sana inanmadı."

"Ah, onlara söylediğim her şeye inanırlar; önemli olan şeyler dışında. Nasıl bu kadar *aptal* olabiliyorlar?"

Meredith kısa bir kahkaha patlattı. "Konuya onların açısından bakmalısın. Üzerinde düşüş dışında hiçbir iz olmayan bir ceset buldular. Mahalledeki elektrik kesintisinin, Virginia Electric'teki bir arızadan kaynaklandığını öğrendiler. Bizi isterik bir halde, sorularına oldukça tuhaf görünen cevaplar verirken buldular. Kim yaptı? Terli elleri olan bir canavar. Nereden biliyoruz? Ölü arkadaşımız Elena bize Ouija tahtası aracılığıyla söyledi. Bize inanmamaları o kadar da tuhaf değil."

"Daha önce böyle bir şey görmemiş olsalar, belki," dedi Bonnie arabanın kapısını yumruklayarak."Ama gördüler. Geçen yıl Kar Dansı'nda insanlara saldıran köpekleri de biz mi uydurduk? Elena'nın bir hayal tarafından öldürüldüğünü mü sanıyorlar?"

"Çoktan unutmaya başladılar bile," diye cevap verdi Meredith yumuşak bir sesle. "Sen de söylemiştin. Hayat normale döndü ve Fell's Church'teki herkes bu şekilde kendini daha güvende hissediyor. Hepsi kötü bir rüyadan uyandığını düşünüyor ve istedikleri en son şey, yine o kabusun içine sürüklenmek."

Bonnie başını iki yana salladı.

"Yani bir grup ergen kızın bir Ouija tahtasıyla oynadığına ve ışıklar söndüğünde korkup kaçıştığına inanmak daha kolay. Ve onlardan biri o kadar korktu ki o şaşkınlıkla bir pencereden aşağı uçtu."

Bir sessizlik oldu. "Keşke Alaric burada olsaydı," dedi Meredith.

Normalde Bonnie arkadaşının kaburgasına bir dirsek indirir ve şehvetli bir sesle "Bence de öyle," derdi. Alaric gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi. Bu kez sadece Meredith'in kolunu teselli eden bir tavırla sıkmakla yetindi. "Onu arayamaz mısın?"

"Rusya'yı mı? Şu anda Rusya'nın neresinde olduğunu bile bilmiyorum."

Bonnie dudaklarını ısırdı.

Sonra doğrulup oturdu. Meredith, Lee Caddesi'nden geçiyordu ve lisenin otoparkında bir kalabalık toplanmıştı.

Meredith'e baktı ve kız onu başıyla onayladı. "Tamam, bir bakalım," dedi. "Belki onlar büyüklerden daha akıllıdır."

NymphE - kuflu.com

Araba yavaşça otoparka girerken Bonnie şaşkın yüzleri gördü. Meredith'le birlikte arabadan indiklerinde, kalabalık geri çekilerek onlara yol açtı.

Caroline da oradaydı. Elleriyle dirseklerini kavramıştı ve kestane rengi saçlarını dalgın bir tavırla sallıyordu.

"Onarılana kadar bir daha o evde kalmayacağız," diyordu beyaz bluzunun içinde titreyerek. "Babam her şey bitene kadar Heron'da bir daire tutacağımızı söyledi."

"Ne farkeder ki? Eminim seni Heron'da da takip edebilir," dedi Meredith.

Caroline döndü ama yeşil kedi gözleriyle Meredith'in gözlerine bakamadı. "Kim?" diye sordu.

"Ah, Caroline, sen yapma bari!" diye patladı Bonnie.

"Sadece buradan gitmek istiyorum," dedi Caroline. Bakışlarını kaldırdı ve o anda Bonnie onun ne kadar korktuğunu anladı. "Artık dayanamıyorum." Sözlerini kanıtlamak istercesine kalabalığı yararak uzaklaştı.

"Bırak gitsin Bonnie," dedi Meredith. "Yararı yok."

"Asıl *onun* yararı yok," dedi Bonnie öfkeyle. Her şeyi bilen Caroline bile bu şekilde davranıyorsa, diğer çocuklardan ne bekleyebilirlerdi ki?

Cevabı etrafındaki yüzlerde gördü. Herkes korkmuş görünüyordu. Sanki Meredith'le ikisi beraberlerinde korkunç bir hastalık getirmiş gibi. Sanki sorun Meredith'le Bonnie'ymiş gibi.

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı Bonnie.

"Ben de inanamıyorum," dedi Deanna Kennedy. Deanna, Sue'nun bir arkadaşıydı. Kalabalığın önünde duruyordu ve diğerleri kadar ürkek görünmüyordu. "Sue'yla dün öğleden sonra

konuştuğumda öylesine mutlu ve neşeliydi ki. Ölmüş *olamaz*."

Deanna ağlamaya başladı. Erkek arkadaşı kolunu onun omzuna attı ve diğer birkaç kız daha gözyaşlarına boğuldu. Kalabalıktaki erkekler kaskatı yüzlerle kıpırdandı.

Bonnie içinde bir umut ışığı yandığını hissetti. "Ve ölen tek kişi o olmayacak," dedi. "Elena bize bütün kasabanın tehlikede olduğunu söyledi. Elena dedi ki..." Bonnie devam edemedi. Elena'nın adını andığında, onların gözlerindeki ifadeyi görmüştü. Meredith haklıydı. Geçen kış olan her şeyi arkalarında bırakmışlardı. Artık inanmıyorlardı.

"Hepinizin nesi var?" dedi çaresizce. Bir şeylere vurmamak için kendini zor tutuyordu. "Sue'nun kendini o balkondan aşağı attığına gerçekten inanmıyorsunuz ya!"

"İnsanlar diyor ki..." diye başladı Deanna'nın erkek arkadaşı ama sonra savunmacı bir tavırla omuz silkti. "Şey... Polise, Vickie Bennett'ın odada olduğunu söylemişsiniz, değil mi? Ve şimdi yine aklını kaybetti. Kısa bir süre öncesinde de Sue'nun *Hayır, Vickie, hayır,* diye bağırdığını mı duydunuz?"

Bonnie içindeki tüm hava boşalmış gibi hissetti. "Yani siz *Vickie*'nin... Ah, Tanrım, siz aklınızı kaçırmışsınız! Beni dinleyin. O evde bir şey elimi yakaladı ve bunu yapan Vickie değildi. Vickie'nin Sue'nun balkondan düşmesiyle bir alakası yok."

"Her şeyden önce, bunu yapacak kadar gücü yok," dedi Meredith. "Sırılsıklamken tartsanız bile ancak kırk beş kilo gelir."

Kalabalığın arka tarafından biri, delilerin insanüstü bir güce sahip olduğunu belirtti. "Vickie'nin psikiyatrik kayıtları var..."

"Elena bize onun bir erkek olduğunu söyledi!" diye bağırdı Bonnie kontrolünü kaybederek. Ama üzerine dikilen gözler ikna

NymphE - kuflu.com

olacak gibi değildi. Sonra daha sıcak bakan bir yüz gördü. "Matt! Onlara bize inandığını söyle."

Matt Honeycutt ellerini cebine sokmuş ve sarışın başını eğmiş halde en önde duruyordu. Başını kaldırdı ve Bonnie'nin o mavi gözlerde gördüğü şeyle nefesi kesildi. Diğerlerininki kadar sert ve uzak bakmıyordu ama o gözlerde öyle açık bir umutsuzluk vardı ki bu da aynı ölçüde kötüydü. Matt ellerini ceplerinden çıkarmadan omuz silkti.

"Söylediklerinizin hepsine inanıyorum," dedi. "Ama ne farkeder ki? Sonuç değişmeyecek."

Bonnie hayatında ender yaşadığı anlardan birini daha yaşadı ve söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Elena öldüğünden beri Matt çok üzgündü ama bu...

"Ama inanıyor," dedi Meredith hemen anı yakalayarak. "Şimdi, diğerlerinizi ikna etmek için ne yapmamız gerekiyor?"

"Elvis'le bizi görüştürebilirsiniz," dedi bir ses, Bonnie'nin cinlerini tepesine çıkararak. Tyler. Tyler Smallwood. Aşırı pahalı Perry Ellis bluzunun içinde maymun gibi sırıtıyor, güçlü beyaz dişlerini gösteriyordu.

"Ölmüş bir Lise Kraliçesi'nden gelen psişik bir e-posta mesajı gibi olmaz elbette, yine de hiç yoktan iyidir," diye ekledi Tyler.

Matt her zaman o sırıtışın sıkı bir yumruğu hakettiğini söylerdi. Ama Matt, kalabalığın içinde fiziksel gücü Tyler'ınkine yakın olan tek erkek, şimdi bakışlarını yerden ayırmıyor, sanki kafasını kaldırmaya korkuyordu.

"Kes sesini Tyler! O evde neler olduğunu bilmiyorsun," dedi Bonnie.

"Şey, siz de bilmiyorsunuz. Belki salonda saklanıyor olmasaydınız, neler olduğunu görebilirdiniz. O zaman biri size inanabilirdi."

Bonnie'nin cevabı ağzında kaldı. Ağzı açık bir halde bir süre Tyler'a baktı ve sonra ağzını kapadı. Tyler bekledi, Bonnie konuşmayınca yine dişlerini göstererek sırıttı.

"Bahse girerim ki Vickie yaptı," dedi Vickie'nin eski erkek arkadaşı Dick Carter'a bakarak. "O güçlü bir yavrudur, değil mi Dick? Yapmış *olabilir*." Döndü ve omzunun üzerinden diğerlerine seslenerek ekledi. "Ya da belki Salvatore denen çocuk geri dönmüştür."

"Seni sersem!" diye bağırdı Bonnie. Meredith bile öfkeli bir ses çıkardı. Stefan'ın adının anılması bile ortalığı bir anda cehenneme çevirmişti. Ki Tyler bunun böyle olacağını gayet iyi biliyordu. Herkes heyecanla, korkuyla ve şaşkınlıkla yanındakine dönüyordu. Heyecanlananlar özellikle kızlardı.

Bu aynı zamanda kalabalığın daha hızlı dağılmasına da sebep olmuştu. İnsanlar daha önce belli etmeden hafifçe gerilemeye başlamıştı ama şimdi ikili üçlü gruplar halinde hızlıca uzaklaşıyordu.

Bonnie arkalarından öfkeyle baktı.

"Sana inandıklarını varsayalım. Ne yapmalarını bekliyorsun ki?" diye sordu Matt. Bonnie onun yanında durduğunu farketmemişti.

"Bilmiyorum. Ortalıkta durup av olmayı beklemekten başka bir şey yapabilirler en azından." Bonnie dönüp onun yüzünü inceledi. "Matt, sen iyi misin?"

"Bilmiyorum. Sen?"

NymphE kuflu.com

Bonnie bir an düşündü. "Hayır. Yani, bir yandan, bu kadar iyi olmama şaşırıyorum, çünkü Elena öldüğünde dayanmakta zorlanmıştım. Ama sonuçta Sue'ya o kadar yakın değildim ve ayrıca... Bilmiyorum!" Yine bir şeylere vurmak istiyordu. "Bütün bunlar çok fazla!"

"Sen delirmişsin."

"*Evet,* delirdim." Aniden, Bonnie gün boyunca ne hissettiğini anladı. "Sue'yu öldürmek sadece yanlış değil, aynı zamanda *kötüydü* de. Gerçekten kötü. Ve bunu yapan her kimse, yanına kalmayacaktı. Dünya bir şeylerin olabileceği ve cezasız kalabileceği bir yerse... Gerçek buysa..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Öyleyse ne olacak? Burada yaşamak istemeyecek misin artık? Ya dünya gerçekten öyle bir yerse?"

Matt'in bakışlarında acı vardı. Bonnie sarsılmıştı. Ama kararlı bir şekilde konuştu. "Öyle olmasına izin vermeyeceğim. Sen de vermeyeceksin."

Matt ona sanki Noel Baba'nın gerçek olduğu konusunda ısrar eden bir çocukmuş gibi baktı.

Meredith araya girdi. "Başkalarının bizi ciddiye almasını istiyorsak, önce biz kendimizi ciddiye alsak iyi olur. Elena bizimle iletişim *kurdu.* Bir şey yapmamızı istiyordu. Şimdi buna gerçekten inanıyorsak, ne yapmamızı istediğini çözsek iyi olur."

Elena'nın adı anılınca Matt'in yüzü gerildi. *Zavallı çocuk, ona hala eskisi kadar aşıksın,* diye düşündü Bonnie. *Acaba sana onu unutturabilecek bir şey var mı?* "Bize yardım edecek misin Matt?" diye sordu.

"Yardım edeceğim," dedi Matt sakince. "Gerçi ne yapacağınızı hala bilmiyorum."

"Başka birini öldürmeden önce o katili durduracağız," dedi Bonnie. Yapmak istediği şeyin bu olduğunu ilk kez anlıyordu.

"Yalnız mı? Çünkü yalnızsın, biliyorsun."

"*Biz* yalnızız," diye düzeltti Meredith. "Elena'nın bize anlatmaya çalıştığı şey buydu. Yardım istemek için bir çağırma büyüsü yapmamız gerektiğini söyledi."

"İki malzemeyle yapılan basit bir büyü," dedi Bonnie rüyasını hatırlayarak. Birden heyecanlanmıştı. "Ve bana malzemeleri söylediğini söyledi ama söylememişti."

"Dün gece iletişiminizi bozan etkiler olduğunu söyledi," dedi Meredith. "Bana kalırsa rüyada olan şey buydu. Sence birlikte çay içtiğin kişi gerçekten Elena mıydı?"

"Evet," dedi Bonnie kararlı bir tavırla. "Yani, piknik alanında çılgınca bir çay partisi vermediğimizi biliyorum ama bence o mesajı beynime Elena gönderiyordu. Ve sonra başka bir şey kontrolü ele alıp onu dışarı itti. Ama Elena savaştı ve bir süreliğine kontrolü geri aldı."

"Tamam. O halde rüyanın başlangıcına odaklanmalıyız. Yani Elena'nın hala seninle iletişim kurduğu sürece. Ama söylediği şey başka etkilerle bozulmuşsa, o zaman... Belki de söylediği değil, yaptığı bir şeydi..."

Bonnie'nin eli buklelerine uçtu. "Saç!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Saç! Ona saçını kimin yaptığını sordum ve bu konuda biraz konuştuk. *Saç çok önemlidir,* dedi. Ve Meredith... Bize dün gece malzemeleri söylemeye çalışırken, ilk harfi s'ydi!"

"İşte bu!" Meredith'in koyu renk gözleri parladı. "Şimdi de diğerini bulmamız gerek."

NymphE - kuflu.com

"Ah, onu da biliyorum!" Bonnie kendini tutamayarak güldü. "Saçla ilgili konuştuktan hemen sonra söyledi ve onun ne kadar tuhaf davrandığını düşündüm. *Kan da önemlidir,* dedi."

Meredith gözlerini kapadı. "Ve gün gece Ouija tahtasında *Kankankan* diye yazdı. Bunun bize yönelen başka bir tehdit olduğunu sanmıştım ama değildi," dedi. Gözlerini açtı. "Bonnie, sence gerçekten bu mu? Kastettiği iki malzeme bunlar mı, yoksa çamur, sandviçler, fareler ve çayla ilgili mi düşünmeliyiz?"

"Malzemeler bunlar," dedi Bonnie. "Çağırma büyüsünde mantıklı olacak malzemeler bunlar. Eminim Kelt büyü kitaplarımdan birinde bununla ilgili bir çağırma büyüsü bulabilirim. Sadece çağırmamız gereken kişinin kim olduğunu anlamamız..." Birden aklına bir şey geldi ve sesi kesildi.

"Ben de bunu ne zaman farkedeceğinizi düşünüyordum?" dedi Matt. Bir süredir sessizce onları dinliyordu. "Kim olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"

MEREDITH soran gözlerle Matt'e baktı. "Hımm," dedi. "*Sence* Elena sorunlu bir zamanda kimi çağırırdı?"

Matt'in yüzündeki ifadeyi görünce, Bonnie'nin sırıtışının yerini suçluluk duygusu aldı. Bu konuda onunla dalga geçmek adil değildi. "Elena, katilin bizim için fazla güçlü olduğunu ve bu yüzden yardıma ihtiyacımız olduğunu söyledi," dedi Matt'e. "Ve Elena'nın bir psişik katille savaşmak için çağırmak isteyeceği tek kişi düşünebiliyorum."

Matt başını yavaşça sallayarak onayladı. Bonnie onun ne hissettiğini bilemiyordu. O ve Stefan bir zamanlar çok iyi dosttu. Hem de Elena, Stefan'ı Matt'e tercih etmiş olmasına rağmen. Ama bu, Matt'in Stefan'la ilgili gerçeği ve onun ne tür bir şiddet sergileyebileceğini keşfetmesinden önceydi. Elena'nın ölümünün yarattığı öfke ve acıyla, Stefan neredeyse Tyler Smallwood ve beş arkadaşını öldürüyordu. Matt bunu

NymphE - kuflu.com

gerçekten unutabilir miydi? Stefan'ın Fell's Church'e dönmesini kaldırabilir miydi?

Matt'in yüzünde hiçbir işaret yoktu. Meredith tekrar lafa girdi. "O halde yapmamız gereken tek şey, biraz kan akıtmak ve biraz saç kesmek. Bir-iki bukleni özlemezsin, değil mi Bonnie?"

Bonnie düşüncelerine o kadar dalmıştı ki neredeyse bunu atlamıştı. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. İhtiyacımız olan bizim kanımız ve saçımız değil. Çağırmak istediğimiz kişinin kanına ve saçına ihtiyacımız var."

"Ne? Ama bu çok gülünç. *Stefan*'ın kanına ve saçına sahip olsaydık, onu çağırmamız *gerekmezdi* zaten, değil mi?"

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti Bonnie. "Genellikle çağırma büyüsü için malzemeleri önceden alırsın ve kişiyi geri çağırman gerektiğinde kullanırsın. Biz ne yapacağız Meredith? Bu imkansız!"

Meredith kaşlarını çattı. "İmkansız olsaydı, Elena bizden bunu yapmamızı istemezdi"

"Elena bir sürü imkansız şey istedi," dedi Bonnie. "Öyle bakma Matt, bunu yaptığını sen de biliyorsun. Azize filan değildi."

"Belki ama bu seferki imkansız değil," dedi Matt. "Stefan'ın kanını bulabileceğimiz bir yer var ve eğer şanslıysak muhtemelen saçını da buluruz. Mezarda."

Bonnie yüzünü buruşturdu ama Meredith sadece başının tek hareketiyle onaylamakla yetindi. "Elbette," dedi. "Stefan orada bağlıyken kanı her yere akmış olmalı. Ve öyle bir savaşta biraz saçı da dökülmüştür herhalde. Eğer oradaki şeyler ellemediyse..."

"Elena öldüğünden beri oraya kimsenin indiğini sanmıyorum," dedi Matt. "Polis araştırıp öylece bıraktı. Hem, öğrenmenin tek yolu var."

Yanıldım, diye düşündü Bonnie. *Matt'in Stefan'ın dönüşünü kaldıramayacağını sanmıştım, oysa onu çağırabilmemiz için bize yardım ediyor.* "Matt, seni öpebilirim!" dedi.

Bir an için Matt'in gözlerinde Bonnie'nin tanımlayamadığı bir pırıltı oldu. Kesinlikle şaşırmıştı ama dahası da vardı. Aniden, Bonnie onu gerçekten öperse Matt'in ne yapacağını merak etti.

"Bunu bütün kızlar söylüyor," diye cevap verdi Matt sonunda, omuz silkerek. Gün boyunca ilk kez neşeli görünüyordu.

Ama Meredith ciddiydi. "Gidelim. Yapacak çok işimiz var ve istediğimiz en son şey, karanlıktan sonra bir mezara inmek olabilir."

KİLİSE HARABELERİNİN ALTINDAKİ MEZAR, MEZARLIKTAKİ BİR tepenin üzerindeydi. Daha öğleden sonraydı ve yeterince ışık vardı. Tepeyi tırmanırlarken cesaret bulmak için Bonnie sürekli bunu düşünüyordu ama yine de bütün vücudu ürperiyordu. Bu taraftaki modern mezarlık da yeterince kötüydü ama diğer taraftaki eski mezarlık günışığında bile ürkütücü görünüyordu. Aşırı uzamış çimenlerin arasında bir sürü eski mezar taşı vardı ve çoğu da İçsavaş'ta ölen gençlerin mezarlarıydı. Varlıklarını hissetmek için de psişik olmaya gerek yoktu.

"Huzursuz ruhlar," diye mırıldandı.

"Hmm?" dedi Meredith kilise harabelerinin duvarlarından birinin dibindeki taş yığınının üzerinden aşarken. "Bak, mezarın kapağı hala açık. Bu iyi haber; kendi başımıza kaldıramazdık."

NymphE - kuflu.com

Bonnie'nin gözleri, kaldırılmış kapaktaki beyaz mermer heykellere özlemle baktı. Honoria Fell orada kocasıyla yatıyordu. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirmişti ve her zamanki gibi nazik ve hüzünlü görünüyordu. Bonnie ondan yardım alamayacaklarını biliyordu. Honoria'nın kasabanın koruyucusu olarak görevi sona ermişti.

Bayrağı Elena'ya devretti, diye düşündü Bonnie mezarın alt kısmına açılan dikdörtgen delikten aşağı bakarken. Demir çıtalar karanlığın içinde gözden kayboluyordu.

Meredith'in el feneriyle bile yeraltı odasına inmek yeterince zordu. İçerisi ıslak ve sessizdi. Bonnie ürpermemeye çalıştı.

"Bakın," dedi Meredith sakince.

Matt fenerin ışığını mezarın antresiyle iç odasını ayıran demir kapıya doğrulttu. Aşağıdaki taşın çeşitli yerlerinde kararmış kan lekeleri vardı. Kurumuş kan göletleri, Bonnie'nin başını döndürdü.

"En ağır yaralananın Damon olduğunu biliyoruz," dedi Meredith ilerlerken. Sakin görünüyordu ama Bonnie onun sesini kontrol etmek için harcadığı çabayı hissedebiliyordu. "O halde bu taraftaki o olmalı, çünkü burada daha fazla kan var. Stefan, Elena'nın ortada olduğunu söylemişti. Demek ki Stefan da... Buradaydı." Durduğu yerde çömeldi.

"Ben hallederim," dedi Matt. "Sen ışığı tut." Meredith'in arabasından aldığı plastik bir piknik bıçağıyla taşın üzerini kazıdı. Bonnie öğle yemeğinde sadece çay içmiş olduğuna sevinerek yutkundu. Kan soyut olarak düşünüldüğünde sorun değildi ama bu kadar çok kanla gerçekten karşılaştığında... Özellikle de işkence görmüş bir arkadaşın kanıysa...

Bonnie bakışlarını kaçırarak taş duvarlara baktı ve Katherine'i düşündü. Hem Stefan hem de ağabeyi Damon on beşinci yüzyılda Floransa'da Katherine'e aşık olmuşlardı. Başlangıçta, sevdikleri kızın insan olmadığını bilmiyorlardı. Yaşadığı Alman köyündeki bir vampir, kız hastalandığında hayatını kurtarmak için onu vampire dönüştürmüştü. Katherine de iki kardeşi vampir yapmıştı.

Sonra, diye düşündü Bonnie, *Stefan'la Damon'ın kendisi için savaşmasına bir son vermek için ölmüş taklidi yaptı. Ama işe yaramadı. Kardeşler birbirinden daha da fazla nefret etti ve Katherine de bu yüzden onlardan nefret etti. Kendisini dönüştüren vampire geri döndü ve yıllar içinde büyük bir kötülüğe dönüştü. Sonunda, yapmak istediği tek şey kendisini bir zamanlar seven iki kardeşi yok etmek oldu. İkisini de öldürmek için onları Fell's Church'e çekti ve bu odada neredeyse amacına ulaşıyordu. Elena onu durdurmaya çalışırken öldü.*

"İşte," dedi Matt. Bonnie gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Matt elinde kağıt bir peçeteyle ayakta duruyordu ve peçetenin içinde Stefan'ın kanının kurumuş parçaları vardı. "Şimdi de saç," dedi Matt.

Parmaklarıyla zemini taradılar ve toz, yaprak parçaları ve Bonnie'nin tanımlamak istediği birtakım başka şeyler buldular. Döküntülerin arasında uzun, açık sarı saç telleri vardı. Elena'nın ya da Katherine'in olmalıydı. İki kız birbirlerine çok benziyordu. Ayrıca, daha kısa ve hafifçe dalgalı siyah saç telleri de vardı. Stefan'ın saçları.

Hepsini karıştırıp doğru saç tellerini bulmak ve başka bir peçeteye yerleştirmek oldukça zor işti. Çoğunu Matt yaptı. İşleri bittiğinde, hepsi yorgundu ve tavandaki dikdörtgen açık-

NymphE - kuflu.com

lıktan süzülen ışık loş maviye dönüşmüştü. Meredith kurnazca gülümsedi.

"Aldık," dedi. "Tyler, Stefan'ı geri istiyordu, değil mi? İsteğini yerine getirelim o halde."

Yaptığı şeye pek fazla dikkat etmeyen ve kendi düşüncelerine dalmış olan Bonnie donup kaldı.

Tyler'la ilgisi olmayan şeyler düşünüyordu ama şimdi onun adı anılınca aniden aklına bir şey gelmişti. Otoparkta farkettiği ama sonrasında tartışmanın heyecanıyla unuttuğu bir şey. Meredith'in sözleri o anıyı tetiklemişti ve şimdi aniden her şey yine netleşmişti. *Nereden biliyor,* diye düşündü kalp atışları hızlanırken.

"Bonnie? Sorun nedir?"

"Meredith," dedi yumuşak bir sesle, "Sue üst kattayken bizim salonda olduğumuzu polise söylemiş miydin?"

"Hayır, sadece alt katta olduğumuzu söyledim. Neden?"

"Çünkü ben de söylemedim. Ve Vickie de söylemiş olamaz, çünkü o yine tamamen koptu. Sue öldüğü sırada, Caroline da dışarıdaydı. Ama Tyler biliyordu. Hatırlasana. *Belki salonda saklanıyor olmasaydınız, neler olduğunu görebilirdiniz,* dedi. Bunu nereden bilebilir?"

"Bonnie, Tyler'ın katil olduğunu öne sürüyorsan, bu işe yaramayacak. Her şeyden önce, böyle bir cinayet girişimini planlayacak kadar akıllı bile değil," dedi Meredith.

"Ama başka bir şey daha var Meredith, geçen yıl Birinci Sınıflar Balosu'nda, Tyler çıplak omzuma dokunmuştu. Bunu asla unutamam. Eli büyük, etli, sıcak ve ıslaktı." Bonnie bunları hatırlayınca ürperdi. "Dün gece beni yakalayan el gibi."

Meredith başını iki yana salladı ve Matt de ikna olmuşa benzemiyordu.

"O halde Elena, Stefan'ı geri getirmemizi isterken kesinlikle zamanını boşa harcıyor," dedi Matt. "Birkaç sağlam yumrukla Tyler'ın işini ben bile bitirebilirim."

"Bir düşünsene Bonnie," diye ekledi Meredith. "Tyler'ın Ouija tahtasını hareket ettirecek veya rüyalarına girecek kadar psişik gücü var mı?"

Yoktu. Psişik açıdan Tyler da en az Caroline kadar odundu. Bonnie bunu inkar edemezdi. Yine de sezgilerini görmezden gelemiyordu. Mantıklı olmasa da Tyler'ın dün gece o evde olduğuna yürekten inanıyordu.

"Gitsek iyi olur," dedi Meredith. "Hava kararadı, baban öfkelenebilir."

Eve dönüş yolunda üçü de çok sessizdi. Bonnie hala Tyler'ı düşünüyordu. Eve ulaştıklarında peçeteleri üst kata koydular ve Bonnie'nin drüid'ler ve Kelt büyüsüyle ilgili kitaplarını karıştırmaya başladılar. Antik bir büyücüler soyundan geldiğini öğrendiğinden beri, Bonnie drüid'lerle ilgilenir olmuştu. Sonunda kitaplardan birinde, çağırma büyüsü yapmak için kullanılan bir ayin buldu.

"Şimdi mum almamız gerek. Ve saf su da lazım. Şişede olsa iyi olur," dedi Meredith'e. "Yere daire çizmek için bir tebeşir ve içinde küçük bir ateş yakabileceğimiz bir şey. Onları evde bulabilirim. Aceleye gerek yok, nasılsa büyünün geceyarısında yapılması gerekiyor."

Geceyarısı bir türlü gelmek bilmedi. Meredith gerekli malzemeleri bir marketten alıp getirdi. Bonnie'nin ailesiyle birlikte

NymphE - kuflu.com

akşam yemeği yediler ama kimsenin pek iştahı yoktu. Saat on birde Bonnie yatak odasında ahşap zemine daireyi çizdi ve dairenin içindeki alçak bir masaya diğer malzemeleri koydu. Saat tam on ikiyi vurduğunda da ayine başladı.

Matt ve Meredith onu izlerken, toprak bir kasenin içinde küçük bir ateş yaktı. Kasenin arkasında üç mum yanıyordu. Ortadakinin yarısına kadar bir iğne soktu. Sonra bir peçeteyi açtı ve kurumuş kan parçalarını, şarap kadehine doldurulmuş suyun içine dikkatle döktü. Sıvı pas pembesine dönüştü.

Diğer peçeteyi açtı. Üç tutam siyah saç, korkunç bir kokuyla tıslayarak ateşe gitti. Sonra üç damla su... Yine bir tıslama.

Bakışlarını açık kitaptaki sözlere çevirdi.

Hemen bu çağrıya gelesin,
Büyümle seni üç kez çağırdığımda,
Ateşimle üç kez çağrıldığında.
Hiç gecikmeden bana gelesin.

Sözleri yavaşça üç kez okudu. Sonra topuklarının üzerine yaslanarak oturdu. Ateş üzerinden dumanlar tüterek yanmaya devam ediyordu ve mum alevleri titreşiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Matt.

"Bilmiyorum. Sadece ortadaki mumun iğneye kadar yanmasını bekleyin diyor."

"Sonra?"

"Sanırım o zaman neler olacağını birlikte göreceğiz."

FLORANSA'DA ŞAFAK SÖKÜYORDU.

Stefan, kızın bir elini tırabzana hafifçe dayayarak merdivenden inişini izledi. Hareketleri yavaş ve rüyadaymış gibiydi. Sanki havada süzülüyordu.

Aniden sallandı ve tırabzanı daha sıkı kavradı. Stefan hemen arkasından yetişerek dirseğinin altından onu yakaladı.

"İyi misiniz?"

Kız aynı hülyalı tavırla başını kaldırıp ona baktı. Çok güzeldi. Pahalı giysileri son modaydı ve özellikle dağınık biçimlendirilmiş saçları sarıydı. Bir turist. Daha konuşmadan, Stefan onun Amerikalı olduğunu anlamıştı.

"Evet... Sanırım..." Kızın kahverengi gözleri donuk bakıyordu.

"Nasıl gideceğinizi biliyor musunuz? Nerede kalıyorsunuz?"

"Via dei Conti'de, Medici şapelinin yakınlarında. Floransa programındaki Gonzaga'larla birlikteyim."

Lanet olsun! Demek turist değildi, öğrenciydi. O halde bu hikayeyi arkadaşlarına taşıyacak, dün gece tanıştığı yakışıklı İtalyan çocuğu anlatacaktı. Gece karası gözleri olan bir yabancı. Onu Via Tornabuoni'deki lüks yerine götürdüğünü, birlikte yemek yiyip şarap içtiklerini, sonra ayışığında odasında veya avluda gözlerine bakmak için eğildiğini ve...

Stefan'ın bakışları, kızın iki kızarık yara izi bulunan boğazından kaydı. Bu işaretleri ne çok görmüştü; nasıl olup da hala onu rahatsız edebiliyorlardı? Ama ediyorlardı işte. Onu hasta ediyor, içinde yavaşça yanan bir ateş yakıyorlardı.

"Adın ne?"

"Rachael."

NymphE - kuflu.com

"Pekala Rachael, bana bak. Hemen kaldığın pansiyona döneceksin ve dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın. Nereye gittiğini veya ne gördüğünü bilmiyorsun. Beni de daha önce hiç görmedin. Tekrarla."

"Dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi kız bakışlarını Stefan'ın gözlerinden ayırmadan. Stefan'ın Güçler'i, insan kanı içtiği takdirde olacakları kadar yoğun değildi ama bunun için yeterliydi. "Nereye gittiğimi veya ne gördüğümü bilmiyorum. Seni hiç görmedim."

"Güzel. Geri dönmek için paran var mı? Al." Stefan cebinden bir avuç kırışmış İtalyan Lireti çıkardı ve kızı dışarı götürdü.

Kızı güvenli bir şekilde taksiye bindirdikten sonra içeri döndü ve doğruca Damon'ın yatak odasına girdi.

Damon pencerenin yanında ayakta duruyor, portakal soyuyordu. Henüz giyinmemişti bile. Stefan içeri girdiğinde, Damon sinirli bir şekilde başını kaldırıp ona baktı.

"Kapıyı vurmak adettendir," dedi Damon.

"Onunla nerede karşılaştın?" dedi Stefan. Sonra Damon ona boş gözlerle bakarken ekledi. "Şu kızla, Rachael'la."

"Adı bu muymuş? Sormadım bile. Bar Gilli'de. Yoksa Bar Mario muydu? Neden?"

Stefan öfkesini bastırmakta zorlanıyordu. "Yapmaya gerek duymadığın tek şey o değildi. Seni unutması için etkilemeyi de unuttun. Yakalanmak mı istiyorsun Damon?"

Damon'ın dudakları kıvrıldı ve portakalı soymaya devam etti. "Ben yakalanmam kardeşim," dedi.

"Peşinden geldiklerinde ne yapacaksın peki? Biri *Tanrım, Via Tornabuoni'de kan emici bir canavar var,* dediğinde ne yapacaksın? Hepsini öldürecek misin? Ön kapıyı kırmalarını bekleyip sonra karanlığa mı karışacaksın?"

Damon meydan okuyan bir tavırla kardeşinin gözlerine bakarken o hafif gülümseme hala dudaklarındaydı.

"Neden olmasın?" dedi.

"Lanet olsun!" dedi Stefan. "Beni dinle Damon. Bunun sona ermesi gerek."

"Güvenliğim için endişelenmen beni çok duygulandırdı."

"Bu adil değil Damon. İsteği dışında bir kızı o şekilde..."

"Ah, ama çok istekliydi kardeşim. Hem de çok, gerçekten çok istekliydi."

"Ona ne yapacağını söyledin mi? Bir vampirle kan takasına girişmenin sonuçları hakkında onu uyardın mı? Kabuslar, psişik vizyonlar? Buna istekli miydi?" Nasılsa Damon cevap vermeyecekti, bu yüzden Stefan devam etti. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

"Aslını istersen, evet, biliyorum." Damon o anlık gülümsemelerinden birini çaktı.

"Ve umursamıyorsun," dedi Stefan bakışlarını kaçırarak.

Damon portakalı fırlatıp attı. Ses tonu ipek gibi ve ikna ediciydi. "Küçük kardeşim, dünya senin adına *yanlış* dediğin şeylerle dolu," dedi. "Biraz rahatlayıp *kazanan tarafa* katılmaya ne dersin? Emin ol, bu çok daha eğlenceli."

Stefan öfkeden kızardı. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" diye parladı. "Katherine'in durumundan hiç ders almadın mı? O da *kazanan tarafı* seçmişti."

"Katherine çok erken öldü," dedi Damon. Yine gülümsüyordu ama bakışları soğuktu.

NymphE - kuflu.com

"Ve şimdi düşünebildiğin tek şey intikam almak." Stefan ağabeyine bakarken göğsünün ezildiğini hissetti. "Bu ve kendi zevkin," dedi.

"Başka ne var ki? Zevk tek gerçekliktir kardeşim. Zevk ve güç. Ve sen doğanda bir vampirsin, tıpkı benim gibi," dedi Damon. "Benimle birlikte Floransa'ya gelmeni istediğimi de hatırlamıyorum. Eğer buradan hoşlanmıyorsan, neden çekip gitmiyorsun?"

Stefan'ın göğsü aniden dayanılmaz bir şekilde ezildi ama Damon'ın gözlerine odaklanmış olan bakışları titremedi bile. "Nedenini biliyorsun," dedi sakince. Sonunda Damon'ın bakışlarını indirdiğini gördü.

Stefan, Elena'nın sözlerini zihninde duyabiliyordu. Ölmek üzere olduğu için sesi çok zayıftı, yine de ne dediğini net bir şekilde duymuştu. *Birbirinizle ilgilenmelisiniz Stefan, bana söz verir misin? Birbirinizle ilgileneceğinize söz verir misin?* Stefan söz vermişti ve sözünü mutlaka tutardı. Ne olursa olsun.

"Neden gitmediğimi biliyorsun," dedi yüzüne bakmayan Damon'a. "Umursamıyormuş gibi davranabilirsin. Bütün dünyayı kandırabilirsin. Ama ben gerçeği biliyorum." O anda Damon'ı yalnız bırakmak kesinlikle daha nazik bir davranış olurdu ama Stefan nezaketle uğraşacak havada değildi. "Şu seçtiğin kızı, Rachael'i biliyorsun," diye ekledi. "Saçları aynıydı ama gözleri farklıydı. Elena'nın gözleri maviydi."

Ardından Damon'ı düşünceleriyle baş başa bırakmak için döndü. Ama kapıya ulaşamadı.

"İŞTE!" DEDİ MEREDITH. GÖZLERİ MUMUN ALEVİNE VE İĞNEYE odaklanmıştı.

Bonnie derin bir nefes aldı. Önünde bir şey gümüş bir ip gibi açılıyordu, gümüşi bir iletişim tüneli gibi. Hızını kontrol edemeden o tünel boyunca ilerliyordu. *Ah Tanrım,* diye düşündü, *sonuna ulaştığımda ve...*

STEFAN'IN ZİHNİNDEKİ PATLAMA; SESSİZ, IŞIKSIZ VE ÇOK GÜÇLÜYdü. Aynı anda şiddetli bir çekiş de hissetti. Bir izleme dürtüsü... Bir şeyi. Bu, Katherine'in farkettirmeden yaptığı yönlendirmelere benzemiyordu. Psişik bir seslenişti. Karşı konulamayacak bir komut.

Patlamanın içinde bir varlık hissetti ama kim olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Bonnie?

Stefan! Sensin! İşe yaradı!

Bonnie, ne yaptın sen?

Bunu yapmamı Elena söyledi. Stefan, gerçekten o söyledi. Burada başımız dertte ve sana...

Bu kadardı. İletişim kesildi ve gümüşi tünel küçülüp daralarak yok oldu. Sonrasında oda Güç'le titredi.

Stefan'la ağabeyi ağızları açık halde birbirine bakakaldı.

BONNIE UZUN SÜREDİR TUTTUĞU NEFESİNİ BIRAKTI VE GÖZLERİNİ açtı ama aslında kapadığını bile hatırlamıyordu. Sırtüstü yatıyordu. Matt'le Meredith yanında çömelmiş, endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Neler oldu? İşe yaradı mı?" diye sordu Meredith.

NymphE - kuflu.com

"Yaradı." Bonnie kendisini kaldırmalarına izin verdi. "Stefan'la bağlantı kurdum. Onunla konuştum. Şimdi yapmamız gereken tek şey, gelip gelmeyeceğini görmek için beklemek."

"Elena'dan sözettin mi?" diye sordu Matt.

"Evet."

"O halde geliyor."

8 Haziran, Pazartesi, 23:15

Sevgili Günlük,

Bu gece uyuyamıyorum, bu yüzden sana yazmayı düşündüm. Bugün bütün gün bir şeyler olmasını bekledim. Öyle bir büyü yapıp işe yaramasını sağladıktan sonra bir şey olmamasını bekleyemezsin.

Ama hiçbir şey olmadı. Annem istemediği için bugün okula gitmedim. Matt'le Meredith'in dün gece o kadar geç saate kadar kalmasına kızdı ve biraz dinlenmem gerektiğini söyledi. Ama ne zaman yatağa uzanıp gözlerimi kapasam, gözümün önünde Sue'nun yüzü beliriyor.

Sue'nun babası, Elena'nın cenaze töreninde bir konuşma yapmıştı. Çarşamba günü Sue için kimin konuşma yapacağını merak ediyorum.

NymphE - kuflu.com

Böyle şeyleri düşünmekten vazgeçmeliyim.

Belki yine uyumaya çalışırım. Belki kulaklıklarımı takıp uzanırsam Sue'yu görmem.

BONNIE GÜNLÜĞÜNÜ KOMODİNİNİN ÇEKMECESİNE GERİ KOYUP walkman'ini çıkardı. Gözlerini tavana dikip istasyonlar arasında dolaştı. Parazitin çıtırtıları arasında bir DJ'in sesini duydu.

"Ve işte ellilerden gelen altın bir şarkı. The Spaniels'tan, *Goodnight Sweetheart.*"

Bonnie müzikle birlikte uykuya daldı.

DONDURMALI SODA ÇİLEKLİYDİ. BONNIE'NİN EN SEVDİĞİ. MÜZİK kutusunda "Goodnight Sweetheart" çalıyordu ve tezgahın üzeri pırıl pırıldı. Ama Elena asla bu kadar süslü bir etek giymezdi.

"Bu da ne?" diye sordu Bonnie eteği işaret ederek. Elena sıcak çikolatalı dondurmasından başını kaldırıp baktı. Sarı saçlarını başının arkasında atkuyruğu yapmıştı. "Bu şeyleri kim düşünüyor ki?" diye sordu Bonnie.

"Sen tabii ki sersem. Ben sadece ziyaretçiyim."

"Ah!" Bonnie sodasını yudumladı. Rüyalar. Rüyalardan korkmak için bir neden vardı ama şu anda aklına gelmiyordu.

"Uzun süre kalamam," dedi Elena. "Sanırım burada olduğumu biliyor. Ben sadece sana..." Kaşlarını çattı.

Bonnie anlayışlı bir tavırla ona baktı. "Sen de mi hatırlayamıyorsun?" diye sordu. Biraz daha soda içti. Tadı tuhaftı.

"Çok genç öldüm Bonnie. Yapmam, başarmam, tamamlamam gereken daha çok şey vardı. Ve şimdi size yardım etmek zorundayım."

"Teşekkürler," dedi Bonnie.

"Bu kolay değil, biliyorsun. Çok fazla gücüm yok. Her şeyi bir arada tutmakta zorlanıyorum."

"Ama buna mecburuz," dedi Bonnie başıyla sallayarak. Tuhaf bir şekilde başı dönüyordu. Bu sodanın içinde ne vardı ki?

"Çok fazla kontrolüm yok ve işler tuhaflaşıyor. Sanırım o yapıyor. Benimle hep savaşıyor. Sizi izliyor. Ve iletişim kurmaya çalıştığım her seferinde geliyor."

"Tamam." Oda etrafında dalgalanıyordu.

"Bonnie, beni dinliyor musun? Korkunuzu size karşı kullanabilir. Bu şekilde içeri giriyor."

"Tamam..."

"Ama *içeri girmesine izin vermeyin.* Bunu herkese söyle. Ve Stefan'a de ki..." Elena sustu ve elini ağzına kapadı. Sıcak çikolata soslu dondurmanın içine bir şey düştü. Bu bir dişti.

"İşte." Elena'nın sesi şimdi tuhaf ve uzaktı. Bonnie hayret ve korkuyla dişe baktı. Kremşantinin ortasında, kıyılmış bademlerin arasında duruyordu. "Bonnie, Stefan'a de ki..."

Bir diş daha düştü... Bir tane daha. Elena hıçkırarak iki elini birden ağzına kapadı. Gözlerinde çaresizlik ve korku vardı. "Bonnie, gitme..."

Ama Bonnie geriye doğru sürükleniyordu. Her şey etrafında dönüyordu. Soda köpürerek bardaktan taşıyordu ama soda değildi, kandı. Parlak kırmızı ve köpüklü. Biri öldüğünde öksürmüş gibi. Bonnie'nin midesi bulandı.

"Stefan'a de ki... Onu seviyorum!" Dişsiz, yaşlı bir kadının sesiydi bu ve isterik hıçkırıklarla sona ermişti. Bonnie karanlığa sürüklenip her şeyi unuttuğu için memnundu.

NymphE kuflu.com

BONNIE GÖZLERİNİ SAATE DİKEREK VE TAKVİMİNİ DÜŞÜNEREK kaleminin ucunu yokladı. Sekiz buçuk gün daha okula gitmesi gerekiyordu. Ve görünüşe bakılırsa, bunun her dakikası acı dolu olacaktı.

Biri merdivende ondan uzaklaşırken açıkça söylemişti. "Alınma ama arkadaşların ölüp duruyor." Bonnie banyoya gidip ağlamıştı.

İstediği tek şey; okuldan, trajik yüzlerden ve suçlayan bakışlardan uzaklaşmaktı. Daha da kötüsü, *acıyan* gözlerden. Müdür 'bu yeni talihsizlik' ve 'korkunç kayıp' hakkında bir konuşma yapmıştı ve Bonnie bütün bakışların üzerine dikildiğini hissetmişti.

Zil çaldığında, kapıdan dışarı fırlayan ilk kişi oydu. Ama bir sonraki dersine gitmek yerine, yine banyoya giderek bir sonraki zili beklemişti. Sonra, koridorlar boşaldığında, yabancı dil kanadına koşturdu. Yıl sonu faaliyetleriyle ilgili panolara ve afişlere hiç bakmadan geçti. Artık mezuniyetin veya başka bir şeyin ne önemi vardı ki? Hepsi bu ayın sonunda ölmüş olabilirdi.

Koridorda duran kişiye neredeyse çarpıyordu. Bakışları kendi ayaklarından uzaklaşıp yabancı erkek ayakkabılarına dikildi. Bakışlarını yukarı kaldırırken, önce sert kasların üzerinde yumuşak görünen dar ve eski kot pantolonu gördü. Dar kalçalar. Geniş bir göğüs kafesi. Bir heykeltıraşı delirtecek güzellikte bir yüz: Çekici dudaklar ve çıkık elmacıkkemikleri. Siyah güneş gözlüğü. Hafifçe dağınık siyah saçlar. Bonnie bir an ağzı açık halde kalakaldı.

Ah, Tanrım, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum, diye düşündü. *Elena, bağışla beni ama onu kendime alacağım.*

"Stefan!" diye bağırdı.

Sonra yine gerçekliğe döndü ve tedirgin bir tavırla etrafına bakındı. Yakınlarda kimse yoktu. Stefan'ın kolunu yakaladı.

"Sen deli misin? Buraya böyle gelinir mi? Aklını mı kaçırdın? Hımm?"

"Seni bulmak zorundaydım. Acil olduğunu düşündüm."

"Acil ama..." Lisenin koridorunda dururken her şeyle çok uyumsuz görünüyordu. Çok egzotik. Beyaz bir koyun sürüsünün arasındaki zebra gibi. Bonnie onu bir süpürge dolabına doğru itti.

Ama Stefan yerinden kıpırdamadı. Bonnie'den daha güçlü olduğu kesindi. "Bonnie, bana dedin ki..."

"Saklanmak zorundasın! Ben Matt'le Meredith'i alıp buraya getireceğim, o zaman konuşuruz. Ama biri seni görürse muhtemelen linç ederler. Bir cinayet daha işlendi."

Stefan'ın yüzü değişti ve Bonnie'nin kendisini dolaba sürüklemesine izin verdi. Bir şey söyleyecek gibi olduysa da sonra fikrini değiştirdi.

"Burada bekliyorum," dedi Stefan.

Matt'i teknoloji ve Meredith'i ekonomi sınıflarında bulmak birkaç dakikasını aldı. Hepsi birlikte süpürge dolabına dönüp Stefan'ı kimseye görünmemeye çalışarak okuldan çıkardılar. Bu hiç kolay değildi.

Biri kesinlikle bizi görmüştür, diye düşündü Bonnie. *Sadece bu kişinin kim olduğu ve ne kadar geveze olduğu önemli.*

"Onu güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi Meredith. Okulun otoparkında olabildiğince hızlı yürüyorlardı. "İçimizden birinin evi olmaz."

NymphE - kuflu.com

"İyi de nereye götüreceğiz? Bir dakika, pansiyona ne dersiniz?" Bonnie devam edemedi. Önündeki park yerinde siyah küçük bir araba duruyordu. Pırıl pırıl, seksi görünüşlü bir İtalyan arabası. Bütün pencereler polisin dikkatini çekecek ölçüde siyahtı, içerisi görünmüyordu. Sonra Bonnie arka taraftaki at amblemini gördü.

"Ah, Tanrım!"

Stefan ilgisiz bir tavırla Ferrari'ye baktı. "Damon'ın."

Üç çift şaşkın göz ona döndü. "*Damon*'ın mı?" dedi Bonnie kendi sesinin çatladığını farkederek. Stefan'ın, Damon'ın arabayı ona ödünç verdiğini kastettiğini umuyordu.

Ama araba penceresi aşağı indi ve en az arabanın boyası kadar pırıltılı siyah saçlar ve aynalı gözlükler ortaya çıktı. Ve bembeyaz bir gülümseme. "*Buon giorno,*" dedi Damon rahatça. "Arabaya ihtiyacı olan var mı?"

"Aman Tanrım," dedi Bonnie hafifçe. Ama gerilemedi.

Stefan belirgin şekilde sinirlenmişti. "Pansiyona gidiyoruz. Bizi takip edin. Kimsenin arabanızı görmemesi için ahırın arkasına park edin."

Meredith, Bonnie'yi sürükleyerek Ferrari'den uzaklaştırmak zorunda kaldı. Bonnie, Damon'dan hoşlanmıyordu. Alaric'in partisinde olduğu gibi kendisini tekrar öpmesine de izin vermeyecekti. Tehlikeli olduğunu biliyordu. Katherine kadar kötü olmayabilirdi ama yine de kötüydü. Sadece eğlenmek için gözünü bile kırpmadan öldürüyordu. Tarih öğretmeni Bay Tanner'ı geçen Cadılar Bayramı'nda Perili Ev kutlamasında öldürmüştü. Her an yeniden öldürebilirdi. Belki de ona baktığında, Bonnie'nin kendini parlak siyah bir yılana bakan bir fare gibi hissetmesinin nedeni buydu.

Meredith'in arabasına bindiklerinde, Bonnie'yle Meredith birbirine baktı.

"Stefan onu getirmemeliydi," dedi Meredith.

"Belki öylesine gelmiştir," dedi Bonnie. Damon'ın bir yere götürülebilecek biri olduğunu sanmıyordu.

"Neden gelsin ki? Bize yardım etmek için olmadığı kesin."

Matt bir şey söylemedi. Arabadaki gerginliği bile hissetmişe benzemiyordu. Düşüncelere dalmış halde ön camdan dışarı bakıyordu.

Gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı.

"Matt?"

"Kes artık Bonnie," dedi Meredith.

Harika, diye düşündü Bonnie içini kaplayan umutsuzlukla. *Matt, Stefan ve Damon. Üçü bir arada ve hepsi de Elena'yı düşünüyor.*

Eski ahırın arkasına, siyah spor arabanın hemen yanına park ettiler. İçeri girdiklerinde, Stefan tek başına duruyordu. Döndüğünde, Bonnie onun gözlüğünü çıkarmış olduğunu gördü. İçini bir ürperti kaplarken kollarındaki ve ensesindeki tüyler kabardı. Stefan daha önce karşılaştığı erkeklerin hiçbirine benzemiyordu. Gözleri öylesine yeşildi ki bahar mevsimindeki meşe yapraklarını hatırlatıyordu. Ama şimdi gözlerinin altında mor halkalar vardı.

Bir an herkes tereddütle durdu. Üçü bir tarafta duruyor ve karşılarındaki Stefan'a tek kelime etmeden bakıyordu. Kimse ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Sonra Meredith yaklaşıp Stefan'ın elini tuttu. "Yorgun görünüyorsun," dedi.

NymphE - kuflu.com

"Olabildiğince hızlı geldim." Kolunu Meredith'in omzuna dolayarak kısa, neredeyse tereddütlü bir şekilde sarıldı. *Bunu eskiden hiç yapmazdı,* diye düşündü Bonnie. *Çok içine kapanıktı.*

Kendisi de sarılmak için yaklaştı. Stefan'ın teni tişörtün altında serindi ve Bonnie ürpermemek için kendini tuttu. Geri çekildiğinde gözleri sulanmıştı. Stefan Salvatore şimdi Fell's Church'e dönmüşken Bonnie onun hakkında ne hissediyordu? Rahatlama? Stefan'ın çağrıştırdığı anılar yüzünden hüzün? Korku? Söyleyebileceği tek şey, ağlamak istediğiydi.

Stefan'la Matt de birbirine baktı. *İşte başlıyoruz,* diye düşündü Bonnie. Neredeyse komikti. İkisinin de yüzünde aynı ifade vardı. İkisi de kırgın ve yorgundu. Ne olursa olsun, Elena daima aralarında olacaktı.

Sonunda Matt elini uzattı ve Stefan onunla tokalaştı. Geri çekilirken, bunu atlattıkları için memnun görünüyorlardı.

"Damon nerede?" diye sordu Meredith.

"Etrafı araştırıyor. Birkaç dakika onsuz kalmak isteyeceğimizi düşündüm."

"Birkaç *on yıl* onsuz kalmak istiyoruz," dedi Bonnie kendini tutamayarak. Meredith araya girdi. "Ona güvenemeyiz Stefan."

"Bence yanılıyorsunuz," dedi Stefan sakince. "Eğer isterse, bize çok yardımcı olabilir."

"Gün aşırı yerel halktan birini öldürerek mi?" diye sordu Meredith kaşlarını kaldırarak. "Onu buraya getirmemeliydin Stefan."

"Ama o getirmedi ki." Ses, Bonnie'nin arkasından ve korkutucu ölçüde yakından gelmişti. Bonnie yerinde sıçradı ve içgüdüsel olarak Matt'e sokuldu. Matt onu omuzlarından tuttu.

Damon kısa bir an gülümsedi, sadece ağzının kenarları yukarı kalkmıştı. Gözlüğünü çıkarmıştı ama gözleri yeşil değildi. Yıldızların arasındaki boşluk kadar siyahtı. *Neredeyse Stefan'dan daha yakışıklı,* diye düşündü Bonnie, Matt'in parmaklarını bulup tutarak.

"Demek artık senin oldu ha?" dedi Damon, sesinde iğneleyici bir tonla, Matt'e dönerek.

"Hayır," dedi Matt ama Bonnie'yi tutan eli gevşemedi.

"Seni Stefan getirmedi mi?" diye araya girdi Meredith diğer taraftan. Hepsinin arasında Damon'dan en az etkilenen o gibiydi.

"Hayır," dedi Damon, Bonnie'ye bakmaya devam ederek. *Diğer insanlar gibi dönmüyor,* diye düşündü Bonnie. *Kim konuşursa konuşsun, istediği şeye bakmaya devam ediyor.* "Sen getirdin," dedi Damon.

"Ben mi?" Bonnie, Damon'ın ne demek istediğinden emin olamayarak geri çekildi.

"Sen. Büyüyü sen yaptın, öyle değil mi?"

"Ben..." Ah, lanet olsun! Bonnie'nin zihninde bir görüntü canlandı. Beyaz peçetenin üzerindeki siyah bir saç teli. Bakışları Damon'ın saçlarına kaydı. Stefan'ınkinden daha düz ve inceydi ama aynı şekilde siyahtı. Görünüşe bakılırsa Matt saçları ayırırken hata yapmıştı.

Stefan sinirli bir sesle konuştu. "Bizi çağırdın Bonnie, biz de geldik. Neler oluyor?"

Hepsi saman yığınlarının üzerine oturdu, Damon ayakta kaldı. Stefan ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve Bonnie'ye baktı.

NymphE - kuflu.com

"Bana... Elena'nın seninle konuştuğunu söyledin." Bu ismi söylemeden önce belirgin bir şekilde duraksamıştı. Yüzü kontrol çabasıyla gerilmişti.

"Evet." Bonnie zorlukla gülümsedi. "Bir rüya gördüm Stefan, çok tuhaf bir rüya..."

Bonnie, Stefan'a rüyasını ve sonrasında olanları anlattı. Bu oldukça uzun sürdü. Stefan dikkatle dinledi ve Elena'nın adı her söylendiğinde yeşil gözleri parladı. Bonnie ona Caroline'ın partisinin sonunu ve Sue'nun cesedini arka bahçede nasıl bulduklarını anlattığında Stefan'ın yüzü sarardı ama bir şey söylemedi.

"Polis gelip onun öldüğünü söyledi ama bunu zaten biliyorduk," diye bitirdi Bonnie. "Ve Vickie'yi götürdüler; zavallı Vickie yine kafayı sıyırdı. Onunla konuşmamıza izin vermiyorlar ve aradığımızda annesi telefonu yüzümüze kapatıyor. Bazıları Vickie'nin *yaptığını* düşünüyor. Bu saçmalık. Elena'nın bizimle konuştuğuna inanmadıkları için, söylediklerine de inanmıyorlar."

"Bir *erkek* olduğunu söyledi," diye araya girdi Meredith. "Defalarca. Bir erkek. Çok fazla psişik gücü olan bir adam."

"Ve koridorda elimi tutan adam," diye başladı Bonnie ve Stefan'a Tyler'la ilgili şüphesini de anlattı. Ama Meredith'in de vurguladığı gibi, Tyler tanımın geri kalanına uymuyordu. Elena'nın onun hakkında uyarıda bulunmasını gerektirecek kadar aklı veya psişik gücü yoktu.

"Ya Caroline?" diye sordu Stefan. "O bir şey görebildi mi?"

"O ön taraftaydı," dedi Meredith. "Kapıyı bulup dışarı çıkmıştı. Çığlıkları duydu ama eve geri dönemeyecek kadar korkmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bunun için onu suçlayamam."

"Yani Vickie dışında kimse neler olduğunu görmedi."

"Hayır. Ve Vickie de anlatmıyor." Bonnie bıraktığı yerden hikayesine devam etti. "Kimsenin bize inanmayacağını anladığımızda, Elena'nın çağırma büyüsüyle ilgili mesajını hatırladık. Çağırmamızı istediği kişinin sen olduğunu düşündük, çünkü senin yardımcı olabileceğini sanıyoruz. Eh... Yardım edebilir misin?"

"Deneyebilirim," dedi Stefan. Ayağa kalkıp biraz uzaklaştı ve diğerlerine sırtını döndü. Bir süre hiç kıpırdamadan o şekilde sessizce durdu. Sonunda tekrar dönüp Bonnie'nin gözlerine baktı. "Bonnie," dedi sakin ama ısrarcı bir sesle, "rüyalarında Elena'yla yüz yüze konuştun. Sence transa girersen bunu tekrar yapabilir misin?"

Bonnie, Stefan'ın gözlerinde gördüklerinden biraz ürkmüştü. O gözler, solgun yüzünde yemyeşil zümrütler gibi parlıyordu. Bir anlığına Stefan'ın yüzündeki kontrol maskesinin altını görebildi. Altında o kadar çok acı, öyle bir özlem vardı ki... Öylesine bir yoğunluk ki Bonnie neredeyse bakmaya dayanamıyordu.

"Belki yapabilirim... Ama Stefan..."

"O halde yapacağız. Hemen burada, şimdi. Ve bakalım beni de yanında götürebilecek misin?"

"VE ESKİ ODAN DA BIRAKTIĞIN GİBİ. SEN GİTTİĞİNDEN BERİ ORAya kimse çıkmadı. İstediğin zaman kullanabilirsin, benim için hiç sorun değil."

Stefan ne diyeceğini bilemiyordu. "Şey... Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ama..."

NymphE - kuflu.com

"Eğer birine bir şey söyleyeceğimden korkuyorsan, rahat ol. Çenesi düşük biri değilim. Asla olmadım, olmam da. Meyve suyu nasıl?" Kadın aniden Bonnie'ye döndü.

Bonnie aceleyle meyve suyundan bir yudum aldı. "Çok güzel," dedi samimi bir şekilde.

"Bitirdiğinde, bardakları çöp tenekesine atın. İşleri temiz ve düzenli tutmayı severim." Bayan Flowers ahıra bakındı ve başını iki yana salladı. "Ne utanç verici. Böylesine güzel bir kız." Oniks boncuklar gibi gözleriyle Stefan'a baktı. "Bu kez tam kendine göre birini buldun evlat," dedi Bayan Flowers ve başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

"Eh!" dedi Bonnie, yaşlı kadının arkasından şaşkınlıkla bakarak. Diğer herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"Böylesine güzel bir kız... Ama hangisi?" dedi Meredith sonunda. "Sue mu, Elena mı?" Elena geçen kış bir hafta kadar bu ahırda kalmıştı ama Bayan Flowers'ın bunu bilmemesi gerekiyordu. "Ona bizimle ilgili bir şey mi söyledin?" diye sordu Meredith, Damon'a dönerek.

"Tek kelime etmedim." Damon eğleniyor gibiydi. "O yaşlı bir kadın sadece."

"Bence hepimizin sandığından çok daha zeki," dedi Matt. "O bodrumda yaptıklarını izlediğimiz günleri düşünüyorum da... Sizce izlediğimizi biliyor muydu?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Stefan yavaşça. "Sadece bizim tarafımızda olmasına sevindim. Bize kalacak güvenli bir yer verdi."

"Ve meyve suyunu da unutmayın." Matt, Stefan'a bakarak sırıttı. "Biraz ister misin?" Kağıt bardağı uzattı.

"Evet, o meyve suyunu alıp uygun bir yerine..." Stefan neredeyse gülümsüyordu. Bir an için, Bonnie iki arkadaşı eskisi gibi gördü. Elena ölmeden önce oldukları gibi. Dostça, sıcak, birlikteyken Meredith ve kendisinin olduğu kadar rahat. İçi sızladı.

Ama Elena silinmedi, diye düşündü. *Daha da büyüdü. Yaptığımız ve söylediğimiz her şeyi yönetiyor.*

Stefan yine ciddileşti. "Bayan Flowers geldiğinde, başlamamızın iyi olacağını söylemek üzereydim. Ve bence Vickie'yle başlamalıyız."

"Bizi görmeyi kabul etmez," dedi Meredith hemen. "Annesiyle babası herkesi uzak tutuyor."

"O halde annesiyle babasını aşmamız gerekecek," dedi Stefan. "Bizimle geliyor musun Damon?"

"Bir güzel kızı daha mı ziyaret edeceğiz? Kaçırır mıyım?"

Bonnie tedirgin bir tavırla Stefan'a döndü ama Stefan grubu ahırdan çıkarırken güven veren bir tavırla konuştu. "Sorun çıkmayacak. Ben gözümü onun üzerinden ayırmam."

Bonnie de öyle olmasını umuyordu.

NymphE - kuflu.com

6

VICKIE'NİN evi köşedeydi ve yan sokaktan yaklaşıyorlardı. Gökyüzü yoğun mor bulutlarla dolmuştu. Işık neredeyse sualtındaymış gibiydi.

"Galiba fırtına patlayacak," dedi Matt.

Bonnie, Damon'a baktı. Ne o ne de Stefan parlak ışıktan hoşlanıyordu. Ve Bonnie ondan yayılan Güç'ü hissedebiliyordu; teninin altında hafifçe atıyor gibiydi. Damon ona bakmadan gülümsedi. "Haziran ortasında kara ne dersiniz?" diye sordu.

Bonnie baştan aşağı ürperdi.

Ahırdayken Damon'a bir-iki kez bakmış, onun ilgisiz bir tavırla hikayeyi dinlediğini görmüştü. Stefan'ın aksine, Elena'nın adı anıldığında ya da Sue'nun ölümünden sözedildiğinde, Damon'ın yüz ifadesi hiç değişmemişti. Elena için gerçekte ne hissediyordu? Bir defasında kar fırtınası çıkarmış ve Elena'yı orada soğuktan donmaya bırakmıştı. Şimdi nasıl hissediyordu? Katili yakalamayı umursuyor muydu?

"Vickie'nin yatak odası burası," dedi Meredith. "Arka taraftaki çıkıntılı pencere."

Stefan, Damon'a baktı. "Evde kaç kişi var?"

"İki. Bir erkek ve bir kadın. Kadın sarhoş."

Zavallı Bayan Bennett, diye düşündü Bonnie.

"İkisinin de uyumasını istiyorum," dedi Stefan.

Bonnie, Damon'dan yayılan Güç karşısında etkilenmekten kendini alamadı. Bonnie'nin psişik yetileri daha önce bu saf özü hissedecek kadar güçlü değildi ama şimdi öyleydi. Şimdi zayıflayan mor ışığı görebiliyor, Vickie'nin penceresinin önündeki hanımelinin kokusunu alabiliyordu.

Damon omuz silkti. "Uyuyorlar."

Stefan hafifçe camı tıklattı.

Bir tepki gelmedi. En azından Bonnie bir şey görmedi. Ama Stefan'la Damon birbirine baktı.

"Şimdiden yarı transa girmiş bile," dedi Damon.

"Korkuyor. Ben yaparım, beni tanıyor," dedi Stefan. Parmaklarını pencereye koydu. "Vickie, benim, Stefan Salvatore," dedi. "Buraya sana yardım etmeye geldim. İçeri girebilir miyim?"

Sesi sakindi. Camın diğer tarafında hiçbir kıpırtı olmadı. Ama biraz sonra perdeler kıpırdadı ve bir yüz göründü.

Bonnie yüksek sesle yutkundu.

Vickie'nin uzun, açık kumral saçları dağılmıştı ve teni bembeyazdı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Gözleri donuk bakıyordu. Dudakları çatlamıştı.

"Ophelia'nın delilik sahnesine uygun giyinmiş," dedi Meredith alçak sesle. "Gecelik filan."

"*Ele geçirilmiş* gibi görünüyor," diye fısıldadı Bonnie.

NymphE - kuflu.com

"Vickie, pencereyi aç," dedi Stefan.

Mekanik bir bebek gibi, Vickie pencerelerden birini açtı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu Stefan.

Vickie'nin bakışları dışarıdaki grubu taradı. Bir an için Bonnie hiçbirini tanımadığını düşündü. Ama sonra Vickie gözlerini kırpıştırarak yavaşça konuştu. "Meredith... Bonnie... Stefan? Geri dönmüşsün. Burada ne işin var?"

"Beni içeri davet et Vickie." Stefan'ın sesi hipnotize ediciydi.

"Stefan..." Uzun bir duraksama oldu. "İçeri gel."

Vickie geri çekilirken Stefan bir elini pervaza dayayıp içeri süzüldü. Matt de peşinden girdi. Ardından Meredith. Altında mini eteği olan Bonnie, Damon'la birlikte dışarıda kalmıştı. Bugün okula giderken kot giymiş olmayı tercih ederdi ama sonuçta böyle bir geziye çıkacağını bilmiyordu ki.

"Burada olmamalısınız," dedi Vickie, Stefan'a dönerek. "Beni almaya geliyor. Sizi de alacak."

Meredith kolunu usulca onun omzuna attı. "Kim?" diye sordu Stefan.

"O. Rüyalarımda geliyor. Sue'yu o öldürdü." Vickie'nin bu rahat ses tonu, isterik halinden bile daha korkutucuydu.

"Vickie, sana yardım etmeye geldik," dedi Meredith nazikçe. "Artık her şey yoluna girecek. Seni incitmesine izin vermeyeceğiz, söz veriyorum."

Vickie dönüp ona baktı ve Meredith aniden inanılmaz bir şeye dönüşmüş gibi baştan aşağı süzdü. Sonra gülmeye başladı.

Öksürür gibi kaba, berbat bir kahkahaydı. Bonnie kulaklarını kapamak isteyene kadar kahkaha devam etti. Sonunda Stefan konuştu. "Vickie, kes şunu."

Kahkahalar dinerek hıçkırıklara dönüştü ve Vickie başını tekrar kaldırdığında, gözleri önceki kadar donuk değildi, artık üzgün bakıyordu. "Hepiniz öleceksiniz Stefan," dedi başını iki yana sallayarak. "Onunla savaşan hiç kimse hayatta kalamaz."

"Onunla savaşabilmek için bilgiye ihtiyacımız var. Bize yardım etmelisin," dedi Stefan. "Bana neye benzediğini söyle."

"Onu rüyalarımda göremiyorum. Sadece yüzü olmayan bir gölge." Vickie omuzlarını büzerek fısıldadı.

"Ama onu Caroline'ın evinde gördün," dedi Stefan. Kız hızla arkasını dönünce, "Vickie, dinle beni," diye ekledi. "Korktuğunu biliyorum ama bu çok önemli, anlayabileceğinden daha önemli. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmezsek onunla savaşamayız ve ihtiyacımız olan bilgiye sahip tek kişi sensin. Bize yardım etmelisin."

"Hatırlayamıyorum..."

Stefan'ın sesi şans tanımıyordu. "Hatırlamana yardımcı olabilirim," dedi. "Denememe izin verir misin?"

Saniyeler sonra, Vickie uzun ve derin bir iç çekti. "Ne istersen yap," dedi ilgisizce. "Umrumda değil. Bir şey farketmeyecek."

"Sen cesur bir kızsın. Şimdi bana bak Vickie. Rahatlamanı istiyorum. Sadece bana bak ve gevşe." Stefan'ın sesi ninni söyler gibiydi. Birkaç dakika sonra, Vickie'nin gözleri kapandı.

"Otur." Stefan onu yönlendirerek yatağın üzerine oturttu. O da yanına oturup yüzüne baktı. "Vickie artık sakin ve rahatsın. Hatırlayacağın hiçbir şey sana zarar vermeyecek," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Şimdi, o cumartesi gecesine dönmeni istiyorum. Caroline'ın evinin üst katında, yatak odasındasın. Sue Carson yanında ve başka biri daha var. Onu görmeni..."

NymphE - kuflu.com

"Hayır!" diye bağırdı Vickie bir şeyden kurtulmaya çalışır gibi çırpınarak. "Hayır! Yapamam..."

"Vickie, sakin ol. Seni incitmeyecek. O seni göremez ama sen onu görebilirsin. Dinle beni."

Stefan konuşurken Vickie'nin iniltileri yatıştı. Ama hala kıvranıp çırpınıyordu.

"Onu görmen gerek Vickie. Onunla savaşmamıza yardım et. Neye benziyor?"

"Şeytana benziyor!"

Bu neredeyse çığlık gibiydi. Meredith, Vickie'nin diğer tarafına oturarak elini tuttu. Bonnie'nin iri iri açılmış gözlerle izlediği yere baktı. Bonnie hafifçe omuz silkti; Vickie'nin neden sözettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Daha fazlasını anlat," dedi Stefan.

Vickie'nin dudakları büzüldü. Burun delikleri korkunç bir şeyin kokusunu almış gibi açıldı. Konuştuğunda, her kelime ağzından, sanki onu hasta ediyormuş gibi çıkıyordu.

"Üzerinde... Eski bir yağmurluk var. Rüzgarda sallanıyor. Rüzgarı o estiriyor. Saçları sarı... Neredeyse beyaz. Başının her yerini kaplıyor. Gözleri... Elektrik mavisi." Vickie dudaklarını yalayarak yutkundu. "Mavi, ölümün rengidir."

Gök gürledi ve şimşek çaktı. Damon hemen yukarı baktı ve gözlerini kısarak kaşlarını çattı.

"Uzun boylu ve gülüyor. Gülerek bana uzanıyor. Ama Sue bağırıyor, *Hayır, hayır,* ve beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Bu yüzden benim yerime ona uzanıyor. Pencere kırılmış ve balkon tam önümüzde. Sue bağırıyor. *Hayır, lütfen!* Ben izliyorum... Onu tırabzanın üzerinden..." Vickie'nin nefesi sıklaştı, sesi yükseldi.

"Vickie, her şey yolunda. Gerçekten orada değilsin. Güvendesin."

"Ah, lütfen, hayır, Sue! *Sue! Sue!*"

"Vickie, yanımda kal. Dinle. Bir şeye daha ihtiyacım var. Ona bak. Üzerinde mavi mücevher..."

Vickie başını ileri geri sallayarak hıçkırıklara boğuldu ve her geçen saniye daha da isterikleşti. "Hayır! Hayır! Sıradaki benim! Sıradaki benim!" Aniden gözleri iri iri açıldı. Transtan kendi kendine çıkmıştı ve zorlukla nefes alabiliyordu. Sonra başı seğirmeye başladı.

Duvardaki resim çerçevesi çatladı.

Bambu çerçeveli ayna onu izledi. Parfüm şişeleri ve şifoniyerdeki rujlar... Mısır patlarmış gibi seslerle, bir küpe ağacındaki küpeler uçuşmaya başladı. Çatırtılar giderek güçleniyordu. Kancaya asılmış bir hasır şapka düştü. Aynadan fotoğraflar dökülmeye başladı. Kasetler ve CD'ler bir raftan fırlayarak yere saçıldı.

Meredith'le Matt ayağa fırlamıştı.

"Durdurun şunu! Durdurun şunu!" diye bağırıyordu Vickie çılgın bir halde.

Ama durmuyordu. Matt'le Meredith etrafa bakarken bu dansa başka eşyalar da katıldı. Kıpırdayabilen her şey sallanıyor, titriyor, sarsılıyordu. Sanki odada deprem oluyordu.

"Durdurun! Durdurun!" diye bağırdı Vickie ellerini kulaklarına kapatarak.

Evin tam altında bir gümbürtü oldu.

Bonnie gökyüzündeki şimşekleri gördüğünde sıçradı. İçgüdüsel olarak tutunabileceği bir şeyi yakaladı. Tekrar şimşek çaktığın-

NymphE - kuflu.com

da, Vickie'nin duvarındaki bir şey hayali bir bıçakla kesilmiş gibi çaprazlama yırtıldı. Bonnie çığlığını bastırarak daha sıkı tutundu.

Sonra, sanki biri bir elektrik düğmesini kapamış gibi, bütün gürültüler kesildi.

Vickie'nin odası hareketsizleşti. Gece lambasının kenarı hafifçe sallanıyordu. Poster alttan ve üstten iki şekilsiz parçaya bölünmüştü. Vickie yavaşça ellerini indirdi.

Matt ve Meredith sarsılmış bir halde etrafa bakındı.

Bonnie gözlerini kapadı ve dua gibi bir şey mırıldandı. Ancak gözlerini tekrar açtığında neye tutunduğunu görebildi. Bir deri montun serinliğini tutuyordu. Damon'ın kolunu.

Ama Damon ondan uzaklaşmamıştı. Şimdi de uzaklaşmıyordu. Gözlerini kısmış halde hafifçe ona doğru eğilmiş, dikkatle odayı inceliyordu.

"Aynaya bakın," dedi.

Herkes baktı ve Bonnie derin bir nefes alarak parmaklarını yeniden Damon'ın koluna gömdü. Daha önce görmemişti ama odadaki her şey çıldırdığı anda olmuş olmalıydı.

Bambu aynanın cam yüzeyinde, Vickie'nin rujlarından biriyle iki kelime yazılmıştı.

Goodnight Sweetheart.

"Tanrım," diye fısıldadı Bonnie.

Stefan bakışlarını aynadan Vickie'ye çevirdi. Bonnie, Stefan'da farklı bir şey olduğunu hissetti. Rahat görünüyordu ama az önce bir savaşı doğrulamış bir asker gibi kontrollüydü. Sanki bir tür kişisel meydan okumayı kabul etmişti.

Arka cebinden bir şey çıkardı ve onu açıp uzun yeşil yaprakları ve minik leylak çiçekleri olan bir bitkinin tohumlarını gösterdi.

"Bu kanotudur, taze kanotu," dedi sakince. "Floransa yakınlarında toplamıştım; orada yetişiyor." Vickie'nin eline tutuşturdu. "Bunu saklamanı istiyorum. Evin her odasına koy ve parçalarını, annenle babanın giysilerinin arasında sakla, böylece daima yakınlarında olur. Bunu yanında taşıdığın sürece, kimse zihnini kontrol altına alamaz. Seni korkutabilir Vickie ama sana hiçbir şey yaptıramaz. Onun için bir kapı ya da pencere açmanı sağlayamaz. Dinle Vickie, iyi dinle, çünkü bu çok önemli."

Vickie titriyordu. Stefan onun iki elini de tuttu ve yavaşça konuştu.

"Eğer haklıysam Vickie, *sen izin vermediğin sürece içeri giremez*. Bu yüzden annenle ve babanla konuş. Hiçbir yabancıyı eve almamaları gerektiğini söyle. Aslında, Damon bu düşünceyi hemen zihinlerine ekebilir." Damon'a baktı. Damon hafifçe omuz silkerek başıyla onaylarken dikkati başka yerde gibiydi. Bonnie elini geri çekti.

Vickie'nin başı kanotuna eğildi. "Bir şekilde içeri girecek," dedi korkunç bir kesinlikle.

"Hayır. Vickie, dinle beni. Bundan sonra, evini izleyeceğiz ve onu bekliyor olacağız."

"Farketmez," dedi Vickie. "Onu durduramazsınız." Aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladı.

"Deneyeceğiz," dedi Stefan. Meredith ve Matt'e baktı, ikisi de başıyla onayladı. "Doğru. Şu andan itibaren asla yalnız kalmayacaksın. Birimiz ya da daha fazlamız dışarıda seni izliyor olacağız."

Vickie sadece başını iki yana salladı. Meredith onun kolunu tutup hafifçe sıktı ve Stefan başını pencereye doğru yatırdı.

NymphE - kuflu.com

Matt'le birlikte ona katıldıklarında, Stefan kısık sesle hepsiyle konuştu. "Onu korumasız bırakmak istemiyorum ama ben şu anda onunla kalamam. Yapmam gereken bir şey var ve kızlardan biri de benimle gelmeli. Diğer yandan, Bonnie veya Meredith'i burada yalnız bırakmak da istemiyorum." Matt'e döndü. "Matt, acaba..."

"Ben kalırım," dedi Damon.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"Eh, en mantıklı çözüm bu değil mi?" dedi Damon. "Sonuçta, diğerlerinin ona karşı ne yapabileceğini sanıyorsun ki?"

"*Beni* çağırabilirler. Düşüncelerini bu mesafeden izleyebilirim," dedi Stefan.

"Eh," dedi Damon, "seni ben de çağırabilirim kardeşim. Bu araştırma canımı sıkmaya başladı zaten. Burası ya da başka bir yer, benim için farketmez."

"Vickie'nin korunması gerek, bir sapık tarafından taciz edilmesi değil," dedi Stefan.

Damon'ın gülümsemesi etkileyiciydi. "Onu mu?" Yatağın üzerine otururak elinde kanotuyla birlikte sallanan kıza baktı. Dağınık saçlarından ayaklarına kadar, Vickie kesinlikle hoş bir görüntü değildi. "İnan bana kardeşim, bundan daha iyisini yapabilirim." Bir an için, Bonnie o koyu renk gözlerin kendine döndüğünü düşündü. "Bana güvenmek istediğini söyleyip duruyorsun," dedi Damon. "İşte kanıtlama şansın."

Stefan güvenmek istiyormuş, bunu gerçekten istiyormuş gibi baktı. Aynı zamanda da şüpheliydi. Damon bir şey söylemedi, sadece her zamanki gibi alaycı bir tavırla gülümsedi. *Kendisine güvenilmemesini istiyor,* diye düşündü Bonnie.

İki kardeş birbirine bakarken aralarındaki gerginlik ve sessizlik uzadı. Tam o anda Bonnie yüzlerindeki benzerliği gördü; biri ciddi ve ısrarcı, diğeri alaycıydı ama ikisi de insanüstü bir güzelliğe sahipti.

Stefan yavaşça nefesini bıraktı. "Pekala," dedi sonunda. Bonnie, Matt ve Meredith, hepsi ona bakıyordu ama o bunu farketmemiş gibiydi. Damon'la, orada kendilerinden başka hiç kimse yokmuş gibi konuştu. "Sen burada, evin dışında, görülmeyeceğin bir yerde kal. Ben geri dönüp başladığım şeyi bitireceğim."

Meredith'in kaşları neredeyse saç diplerine kadar kalkmıştı ama hiçbir yorum yapmadı. Matt de öyle. Bonnie kendi huzursuzluğunu bastırmaya çalıştı. *Stefan ne yaptığını biliyor olmalı,* diye düşündü. *Bilse iyi olur.*

"Çok gecikme," dedi Damon umursamaz bir tavırla.

Ve hepsi buydu. Damon, Vickie'nin arka bahçesindeki ceviz ağaçlarının gölgesine saklandı. Vickie odasında oturduğu yerde hiç durmadan sallanıyordu.

Meredith arabada Stefan'a döndü. "Şimdi nereye?"

"Bir teoriyi sınamam gerek," dedi Stefan.

"Katilin bir vampir olup olmadığını mı?" dedi Matt, Bonnie'yle oturduğu arka taraftan.

Stefan ona sert bir bakış attı. "Evet."

"Bu yüzden Vickie'ye kimseyi içeri davet etmemesini söyledin," dedi Meredith mantık kısmında gölgede kalmamak adına. Vampirler davet edilmedikleri takdirde insanların yaşadığı ve uyuduğu yerlere giremezdi. "Ve bu yüzden adamın mavi bir taş taşıyıp taşımadığını sordun."

NymphE kuflu.com

"Günışığına karşı bir tılsım," dedi Stefan sağ elini göstererek. Yüzükparmağında lapis lazuli taşlı gümüş bir yüzük vardı. "Bunlardan biri olmazsa, doğrudan güneş ışığına maruz kalmak bizi öldürür. Katil bir vampirse, kesinlikle üzerinde, vücudunun bir yerinde bu taşlardan taşıyordur." Stefan içgüdüsel bir hareketle uzandı ve tişörtünün altındaki bir şeye dokundu. Bir an sonra Bonnie onun ne olduğunu anladı.

Elena'nın yüzüğü. Stefan bu yüzüğü ona vermişti ve Elena öldükten sonra bir zincirle boynuna asmıştı. Böylece Elena'nın bir parçasının daima yanında olacağını düşünüyordu.

Bonnie yanında oturan Matt'e baktı ve onun gözlerinin kapalı olduğunu gördü.

"Bir vampir olup olmadığını nasıl anlayacağız?" diye sordu Meredith.

"Aklıma sadece tek bir yol geliyor. Pek hoş değil ama yapılması gerek."

Bonnie'nin morali bozuldu. Stefan pek hoş olmadığını düşünüyorsa, kendisinin daha da sevimsiz bulacağından emindi. "Nedir o?" diye sordu isteksizce.

"Sue'nun cesedine bakmam gerek."

Arabaya ölüm sessizliği çöktü. Normalde kolay etkilenmeyen Meredith bile afallamıştı. Matt bakışlarını kaçırarak alnını pencere camına dayadı.

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Bonnie.

"Keşke öyle olsaydı."

"Ama... Tanrı aşkına Stefan, bunu yapamayız. Bize izin vermezler. Yani, ne diyeceğiz ki? *Afedersiniz, cesedin üzerindeki delikleri incelememiz gerek,* mi?"

"Bonnie, kes şunu," dedi Meredith.

"Elimde değil," diye tersledi Bonnie. "Bu *berbat* bir fikir. Ayrıca polis çoktan cesedi kontrol etti bile. Düşerken aldığı yaralar dışında üzerinde hiçbir iz yoktu."

"Polis ne arayacağını bilmiyor," dedi Stefan. Sesi soğuk ve kararlıydı. Bu sesi duymak, Bonnie'ye unutmak istediği bir şeyi hatırlatmıştı. Stefan da *onlardan* biriydi. Avcılardan biri. Daha önce ölü insanlar görmüştü. Hatta bazılarını öldürmüş de olabilirdi.

Kan içiyor, diye düşündü ürpererek.

"Eee?" dedi Stefan. "Hala benimle misiniz?"

Bonnie arka koltukta oturduğu yere sindi. Meredith'in elleri direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Matt başını pencereden çekerek Stefan'a baktı.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu bıkkın bir tavırla.

"Cenazeevinde saat yedi ile on arası görüş var," dedi Meredith alçak sesle.

"O halde görüş bitene kadar bekleyeceğiz. Cenazeevi kapandıktan sonra, onunla yalnız kalabiliriz," dedi Stefan.

"BU ŞİMDİYE DEK YAPMAK ZORUNDA KALDIĞIM EN İĞRENÇ ŞEY," diye fısıldadı Bonnie. Cenazeevi soğuk ve karanlıktı. Stefan dış kapının kilidini ince bir metalle açmıştı.

Görüş odasının zemini kalın halıyla kaplıydı ve duvarları meşe panellerle döşenmişti. Işıklar yanarken bile kasvetli bir yerdi. Karanlıkta kapalı, boğucuydu ve ürkütücü şekillerle doluydu. Çiçek sepetlerinin her birinin arkasına biri saklanabilirmiş gibi görünüyordu.

NymphE - kuflu.com

"Burada olmak istemiyorum," diye inledi Bonnie.

"Bu işi bitirip hemen gidelim, olur mu?" dedi Matt dişlerini sıkarak.

El fenerini açtığında, Bonnie ışığın gösterdiği yerden başka her yere bakıyordu. Tabutu görmek istemiyordu, görmeyecekti. Çiçeklere ve pembe güllerden oluşmuş bir kalp şekline baktı. Dışarıda gök gürledi.

"Şunu açayım, işte," dedi Stefan. Kararlılığına rağmen, Bonnie bakmaktan kendini alamadı.

Tabut beyazdı ve içi açık pembe satenle döşenmişti. Sue'nun sarı saçları, uyuyan bir masal prensesinin saçları gibi parlıyordu. Ama Sue uyuyor gibi görünmüyordu. Çok solgun, çok hareketsizdi. Balmumundan bir heykel gibi.

Bonnie bakışlarını Sue'nun yüzünden ayırmadan yaklaştı.

Demek burası bu yüzden çok soğuk, diye düşündü. *Balmumunun erimesini engellemek için.* Bunun biraz yararı olmuştu.

Stefan uzandı ve Sue'nun yüksek yakalı pembe bluzuna dokundu. En üst düğmesini açtı.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı Bonnie öfkeyle.

"Buraya neden geldiğimizi sanıyorsun?" diye tısladı Stefan. Ama parmakları ikinci düğmede duraksadı.

Bonnie biraz izledikten sonra kararını verdi. "Yolumdan çekil," dedi ve Stefan hemen çekilmeyince, Bonnie onu itti. Meredith yaklaştı ve Sue'yla erkekler arasında bir duvar oluşturdu. Anlayışla göz göze geldiler. Eğer bluzu gerçekten çıkarmaları gerekiyorsa, erkekler dışarı çıkacaktı.

Bonnie küçük düğmeleri açarken Meredith de ışığı tuttu. Sue'nun teni de mumumsu ve soğuk görünüyordu. Bonnie bluzu kenara kıvırdığında, altından dantelli bir beyaz sutyen çıktı. Sonra Sue'nun parlak altın sarısı saçlarını solgun boynundan çekti. Saçları spreyden kaskatıydı.

"Delik yok," dedi Bonnie, Sue'nun boynuna bakarak. Sesi titremediği için gurur duymuştu.

"Hayır," dedi Stefan. "Ama başka bir şey var. Şuna bakın." Bonnie'nin etrafından uzanarak köprücükkemiğinden göğsüne kadar uzanan ince bir kesiği işaret etti. Kalbin tam üzerinde. Stefan'ın uzun parmakları izi takip ederken Bonnie, Sue'nun tenine dokunduğu anda eli itmeye hazır halde bekledi.

"Nedir bu?" diye sordu Meredith.

"Bir gizem," dedi Stefan. Sesi hala tuhaftı. "Bu işareti bir vampirin üzerinde görseydim, vampirin bir insana kanını içirdiğini düşünürdüm. Öyle yapılır. İnsan dişleri bizim tenimizi delemez, dolayısıyla kanımızı paylaşmak istediğimizde kendimizi keseriz. Ama Sue vampir değildi."

"Kesinlikle değildi!" dedi Bonnie. Zihninde beliren görüntüyü silip atmaya çalışıyordu; Stefan'ın göğsündeki böyle bir kesikten onun kanını emen Elena'nın görüntüsü...

Ürperdi ve gözlerinin kapalı olduğunu farketti. "Görmen gereken başka bir şey var mı?" diye sordu gözlerini tekrar açarak.

"Hayır, hepsi bu kadar."

Bonnie düğmeleri iliklediği, Sue'nun saçlarını düzeltti. Sonra, Meredith ve Stefan tabutun kapağını kapatırken görüş odasından çabucak çıkıp dış kapıya yürüdü. Kollarını vücuduna dolayarak orada durdu.

Bir el hafifçe dirseğine dokundu. Matt'ti.

"Göründüğünden daha sağlamsın," dedi Matt.

NymphE - kuflu.com

"Evet, şey..." Bonnie omuz silkmeye çalıştı ama sonra aniden kendini tutamayarak hıçkırıklara boğuldu. Matt ona sarıldı.

"Biliyorum," dedi Matt. Sadece o kadar. *Ağlama, Sakin ol, Her şey yoluna girecek,* falan demedi. Sadece "Biliyorum," dedi.

"Saçlarına sprey sıkmışlar," dedi Bonnie hıçkırıklarının arasında. "Sue asla saç spreyi kullanmazdı. Bu korkunç." Tam o anda, nedense, en kötüsü buymuş gibi görünüyordu.

Matt ona sarılmaya devam etti.

Bir süre sonra Matt nefesini bıraktı. Bonnie, Matt'e neredeyse acı verecek kadar sıkı sarıldığını farkederek kollarını gevşetti. "Gömleğini sırılsıklam ettim," dedi özür dileyen bir tavırla burnunu çekerken.

"Önemi yok."

Matt'in sesindeki bir şey, Bonnie'yi bir adım geri çekilip ona bakmaya zorladı. Okulun otoparkındaki gibi görünüyordu. Kaybolmuş... Umutsuz.

"Matt, sorun ne?" diye sordu Bonnie fısıldayarak. "Lütfen."

"Sana söyledim zaten," dedi Matt. Belirsiz bir şekilde boşluğa bakıyordu. "Sue öldü ve ölmemeliydi. Kendin söyledin Bonnie. Böyle bir şeyin olmasına izin veriyorsa, bu nasıl bir dünya? Sue gibi bir kız sudan sebeplerle öldürülüyor, Afganistan'daki çocuklar açlıktan ölüyor, bebek fokların canlı canlı derileri yüzülüyor... Dünya böyle bir yerse, neyin önemi var ki? Her şey anlamsız." Bir an duraksadı ve kendine gelir gibi başını hafifçe iki yana salladı. "Neden sözettiğimi anlıyor musun?"

"Emin değilim." Bonnie bunu düşünmek istediğini bile sanmıyordu. Çok korkutucuydu. Ama Matt'i rahatlatmak, yüzündeki o kaybolmuş ifadeyi silmek istiyordu. "Matt, ben..."

"İşimiz bitti," dedi Stefan arkalarından.

Matt sese dönerken kaybolmuşluk görüntüsü iyice yoğunlaşmıştı. "Bazen hepimizin işinin bittiğini düşünüyorum," dedi Matt, Bonnie'den uzaklaşarak. Ama bununla ne demek istediğini açıklamadı. "Gidelim."

NymphE - kuflu.com

STEFAN köşedeki eve isteksizce, neredeyse orada göreceği şeyden korkarak yaklaştı. Damon'ın şimdiye kadar yerinden ayrılmış olmasını bekliyordu. Muhtemelen Damon'a güvenmekle aptallık etmişti.

Ama arka bahçeye ulaştığında, ağaçların arasında bir hareket oldu. Avlanmaya elverişli ve bir insanınkinden daha üstün olan gözleri, bir ağacın gövdesine dayanmış daha koyu bir gölgeyi seçti.

"Geri dönmen uzun sürdü."

"Diğerlerini güvenli bir şekilde evlerine bırakmak zorundaydım. Ve beslenmeliydim."

"Hayvan kanı," dedi Damon küçümseyerek. Bakışları Stefan'ın tişörtündeki minik ve yuvarlak bir lekeye takıldı. "Tavşan, kokusunu alabiliyorum. Bu uygun görünüyor, değil mi?"

"Damon... Bonnie ve Meredith'e de kanotu verdim."

"Akıllıca bir önlem," dedi Damon dişlerini göstererek.

Stefan'ın içinde tanıdık bir öfke yükseldi. Neden Damon her zaman böyle zor olmak zorundaydı? Onunla konuşmak, mayın tarlasında yürümek gibiydi.

"Artık gidiyorum," dedi Damon ceketini bir omzunun üzerine atarak. "İlgilenmem gereken kendi işlerim var." Omzunun üzerinden alaycı bir sırıtışla baktı. "Bekletme."

"Damon." Damon olduğu yerde hafifçe döndü, ona bakmadan sadece dinledi. "En son ihtiyacımız olan şey, bu kasabada bir kızın *Vampir!* diye bağırarak dolaşması," dedi Stefan. "Ya da işaretler. Bu insanlar daha önce böyle şeylerle karşılaştı. Bu konuda pek cahil sayılmazlar."

"Bunu aklımda tutarım." Alaycı bir tavırla söylenmişti ama Stefan'ın hayatı boyunca ağabeyinden duyduğu, söz vermeye en yakın şeydi bu.

"Ve Damon..."

"Yine ne var?"

"Teşekkür ederim."

Bu kadarı fazlaydı. Damon olduğu yerde hızla döndü ve bir yabancı gibi soğuk, itici gözlerle baktı.

"Sakın benden bir şey bekleme kardeşim," dedi tehlikeli bir tavırla. "Çünkü her seferinde yanılırsın. Beni kullanabileceğini de düşünme. O üç insan seni izleyebilir ama ben izlemem. Ben kendi nedenlerimden dolayı buradayım."

Stefan cevap veremeden Damon gitti. Önemi yoktu. Damon asla söylediği şeyi dinlemezdi zaten. Damon ona asla adıyla seslenmezdi. Küçümseyici bir şekilde *kardeşim* derdi sadece.

NymphE - kuflu.com

Ve şimdi Damon ne kadar güvenilmez olduğunu kanıtlamaya gitti, diye düşündü Stefan. *Harika.* Stefan'a neler yapabileceğini göstermek adına, şimdi gerçekten kötü bir şey yapacaktı.

Stefan bir ağaç bularak yaslandı ve yere doğru kayarak gökyüzüne baktı. Karşı karşıya oldukları problemi ve bu gece öğrendiklerini düşünmeye çalıştı. *Vickie'nin katille ilgili verdiği tanım: Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü,* diye düşündü. Bu ona birini hatırlatıyordu. Karşılaştığı değil ama duyduğu birini...

Yararı yoktu. Zihnini bulmacaya odaklayamıyordu. Yorgundu, yalnızdı ve rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Ve acı gerçek, onu rahatlatacak kimsenin olmamasıydı.

Elena, diye düşündü, *bana yalan söyledin.*

Bu Elena'nın ısrar ettiği, hep söz verdiği bir şeydi. "Ne olursa olsun Stefan, daima seninle olacağım. Bana buna inandığını söyle." Ve onun etkisi altında çaresizce cevap vermişti: "Ah, Elena, sana inanıyorum. Ne olursa olsun, birlikte olacağız."

Ama Elena gitmişti. Belki bu kendi tercihi değildi ama sonuçta ne farkederdi ki? Onu bırakıp gitmişti.

Öyle zamanlar vardı ki tek istediği onun peşinden gitmek oluyordu.

Başka bir şeyi, herhangi bir şeyi düşün, dedi kendi kendine ama artık çok geçti. Elena'nın görüntüsü dünyasını doldurdu; dayanılamayacak kadar acı verici, uzaklaştırılamayacak kadar güzel.

Onu ilk öpüşü. Dudakları buluştuğunda yaşadığı sersemletici şaşkınlık. Ve sonrasında, giderek derinleşen şok üstüne şoklar. Sanki kendi benliğinin özüne, unuttuğu bir yere uzanıyordu.

Savunmasının yıkıldığını hissederek korkuya kapıldı. Bütün sırları, bütün direnci, insanları uzak tutmak için kullandığı bütün numaralar... Elena hepsini fırlatıp atmış ve ona ulaşmıştı.

Ruhuna ulaşmıştı. Sonunda, Stefan da istediği şeyin bu olduğunu anlamıştı. Elena'nın kendisini savunmasız, duvarlardan arınmış halde görmesini istiyordu.

Korkutucu muydu? Evet. Elena onun sırrını nihayet keşfettiğinde, o kuşu yerken gördüğünde, Stefan utanç içinde kıvranmıştı. Ağzındaki kanı gördüğünde, Elena'nın korku içinde dönüp kaçacağından emindi. Tiksintiyle.

Ama o gece Elena'nın gözlerine baktığında, anlayış görmüştü. Bağışlayıcılık. Sevgi.

Onun sevgisi Stefan'ı iyileştirmişti.

Ve bu olduğunda, bir daha ayrılamayacaklarını anlamıştı.

Aklına başka anılar geldi ve Stefan onlara tutundu ama acı içini kemiriyordu. Elena'nın kendisine yaslanışı, kollarındaki sıcaklık. Saçlarının yanağına sürünüşü. Dudaklarının kıvrımı ve tadı. Gözlerinin gece mavisi rengi.Hepsi gitmişti. Artık sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Ama Bonnie, Elena'ya ulaşmıştı. Elena'nın ruhu hala yakınlarda bir yerdeydi.

Stefan'ın onu çağırabilmesi gerekirdi. Sonuçta Güçler'i kullanabiliyordu. Ayrıca onu görmeyi kesinlikle herkesten daha çok hakediyordu.

Nasıl yapıldığını biliyordu. Gözlerini kapa. Yaklaştırmak istediğin kişinin yüzünü zihninde canlandır. Bu kadar kolaydı. Elena'yı görebilir, onu hissedebilir, kokusunu alabilirdi. Sonra onu çağırır ve bu boşluk duygusundan kurtulurdu.

NymphE - kuflu.com

Çok kolaydı. Tehlike umrunda bile değildi. Bütün özlemini, bütün acısını topladı ve bir dua gibi gönderdi.

Ve... Hiçbir şey hissetmedi.

Sadece kendi yalnızlığı ve boşluk duygusu. Sadece sessizlik.

Güçler'i Bonnie'ninkilerle aynı değildi. En çok sevdiği, kendisi için en değerli olan şeye ulaşamıyordu.

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bonnie.

"Fell's Church'ün tarihiyle ilgili bazı kayıtlar. Özellikle kurucularıyla ilgili," dedi Stefan. Hepsi, Vickie'nin evine güvenli bir mesafede park edilen Meredith'in arabasında oturuyordu. Hava kararmak üzereydi ve Sue'nun cenaze töreninden yeni dönmüşlerdi; Stefan dışında hepsi.

"Bunun Sue'yla ilgisi var, değil mi?" Meredith'in her zaman zeki bakan koyu renk gözleri, Stefan'ı baştan aşağı süzdü. "Gizemi çözdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedi Stefan. Bütün günü düşünerek geçirmişti. Dün geceki acıyı arkasında bırakmıştı ve yine kontrolluydü. Elena'ya ulaşamasa da kendisine olan inancını haklı çıkarabilirdi. Elena'nın ondan yapmasını istediği şeyi yaparak. Ve çalışırken başka şeye odaklanabildiği için rahatlıyordu da. Böylece duyguları kendinden uzak tutabiliyordu. "Neler olmuş olabileceği konusunda bir fikrim var ama çok düşük bir olasılık ve emin olana kadar bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Neden?" diye sordu Bonnie. *Meredith'in tam zıttı,* diye düşündü Stefan. Ateş gibi kızıl saçlar ve onu izleyecek bir ruh. O zarif kalp biçimli yüzü ve şeffaf, beyaz teni aldatıcı olabilirdi.

Ama Bonnie akıllı ve becerikli bir kızdı. Kendini bulmaya yeni başlamış olsa bile.

"Çünkü eğer yanılıyorsam, masum biri incinebilir. Bakın, bu henüz sadece bir fikir. Ama bu gece fikrimi destekleyecek her türlü kanıtı bulacağıma söz veriyorum; sonra hepsini size anlatacağım."

"Bayan Grimesby ile konuşabilirsin," dedi Meredith. "Kasabanın kütüphanecisidir ve Fell's Church'ün kuruluşuyla ilgili çok şey bilir."

"Ya da Honoria var," dedi Bonnie. "Yani, o kuruculardan biriydi."

Stefan ona baktı. "Honoria Fell'in seninle iletişimini kestiğini sanıyordum," dedi temkinli bir tavırla.

"Onunla konuşmayı kastetmedim. O gitti, uçtu," dedi Bonnie. "Günlüğünü kastediyorum. Elena'nınkiyle birlikte kütüphanede duruyor. Bayan Grimesby onları vitrinde sergiliyor."

Stefan şaşırmıştı. Elena'nın günlüğünün sergilenmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Ama Honoria'nın kayıtları kesinlikle aradığı şey olabilirdi. Honoria sadece akıllı bir kadın değildi, aynı zamanda doğaüstü güçleri de vardı. O bir cadıydı.

"Ama kütüphane şimdi kapalıdır," dedi Meredith.

"Daha iyi," dedi Stefan. "Böylece kimse ne tür bir bilgiyle ilgilendiğimizi öğrenemez. İkimiz oraya gidip içeri girebiliriz. Diğer iki kişi de burada kalır. Meredith, sen benimle gelirsen..."

"Sakıncası yoksa burada kalmayı tercih ederim," dedi Meredith. "Yorgunum," diye ekledi Stefan'ın yüzündeki ifadeyi görünce. "Ve bu şekilde nöbetimi bitirip eve daha erken dönebilirim. Matt'le ikiniz gidin, biz de Bonnie'yle burada kalalım."

NymphE - kuflu.com

Stefan hala ona bakıyordu. "Pekala," dedi yavaşça. "Tamam. Matt için sorun yoksa." Matt omuz silkti. "O halde anlaştık. İşimiz birkaç saat sürer. İkiniz kapıları kilitleyin ve arabadan çıkmayın. Bu şekilde güvende olursunuz." Şüphelerinde haklıysa, bir süre başka bir saldırı olmayacaktı zaten. En azından birkaç gün boyunca. Bonnie ve Meredith güvende olmalıydı. Ama Meredith'in bahanesinin ardında yatan şeyi merak etmekten kendini alamıyordu. Basit bir yorgunluk olmadığından emindi.

"Bu arada, Damon nerede?" diye sordu Bonnie, Matt'le Stefan tam gitmek üzereyken.

Stefan içinin burkulduğunu hissetti. "Bilmiyorum." Birinin bunu sormasını bekliyordu. Ağabeyini dün geceden beri görmemişti ve Damon'ın ne yapıyor olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Nasıl olsa gelir," dedi Stefan ve kapıyı kapadı. "Korktuğum şey de bu zaten."

Matt'le birlikte sessizce kütüphaneye yürürken, ışıklı alanlardan uzak durarak gölgelere sığındılar. Birinin kendisini görmesine izin veremezdi. Stefan, Fell's Church'e yardım etmek için gelmişti ama Fell's Church'ün onun yardımını istemediğinden emindi. Burada yine bir yabancıydı. Yakalarlarsa, canını yakarlardı.

Kütüphanenin kilidini açmak zor olmadı, basit bir mekanizmaydı. Günlükler de Bonnie'nin söylediği yerdeydi.

Stefan, elini Elena'nın günlüğünden zorla uzaklaştırdı. İçinde, kendi elyazısıyla Elena'nın son günlerinin kayıtları vardı. Şimdi bunu düşünmeye başlarsa...

Yanında duran deri ciltli deftere odaklandı. Sararmış sayfalardaki solmuş mürekkebi okumak zordu ama birkaç dakika sonra gözleri yazıya alıştı.

Bu, Honoria Fell ve kocasının hikayesiydi; Smallwood'lar ve diğer birkaç aileyle birlikte, henüz bakir bir bölgeyken buraya gelmişlerdi. Sadece yalnızlık ve açlık tehlikesiyle değil, vahşi doğayla da baş etmeleri gerekmişti. Honoria hayatta kalma mücadelelerini işin içine duygusallık katmadan anlatmıştı.

O sayfalarda, Stefan aradığı şeyi buldu.

Ensesindeki bir ürpertiyle, yazılanları dikkatle tekrar okudu. Sonunda arkasına yaslanarak gözlerini kapattı.

Haklıydı. Artık kafasında hiçbir şüphe kalmamıştı. Ve bu, şu anda Fell's Church'te olup bitenlerle ilgili de haklı olabileceği anlamına geliyordu. Bir an için kendini çok kötü hissetti ve öfkesi öyle büyüdü ki bir şeyleri kırıp dökmemek için kendini zor tuttu. Sue. Güzel Sue, Elena'nın arkadaşıydı ve... Bunun için ölmüştü. Bir kan ayini, müstehcen bir inisiyasyon. Sırf bu yüzden *öldürmek* istiyordu.

Ama sonra öfkesi yatıştı ve geriye, olanları durdurup işleri yoluna koymak konusunda yakıcı bir kararlılık kaldı.

Sana söz veriyorum, diye fısıldadı zihninde Elena'ya. *Ne olursa olsun bunu durduracağım.*

Başını kaldırdığında, Matt'in kendisine baktığını gördü.

Elena'nın günlüğü, Matt'in elindeydi. Tam o anda, Matt'in gözleri de Elena'nınkiler kadar masmavi göründü. Ama bakışları karanlıktı. Bu gözlerde kargaşa, acı ve kırgınlık vardı.

"Buldun," dedi Matt. "Ve kötü bir şey."

"Evet."

NymphE - kuflu.com

"Öyle olmalı." Matt, Elena'nın günlüğünü vitrine geri koyup ayağa kalktı. Sesinde neredeyse tatmin tınısı vardı. Az önce görüşünü kanıtlamış biri gibi.

"Seni buraya gelme zahmetinden kurtarabilirdim." Matt karanlık kütüphaneyi incelerken cebindeki bozuklukları şakırdattı. Sıradan bir gözlemci rahatladığını düşünebilirdi ama sesi onu ele veriyordu. "Aklına gelebilecek en kötü şeyi düşünüyorsun ve her seferinde gerçek o oluyor," dedi.

"Matt..." Stefan aniden endişelenmişti. Fell's Church'e döndüğünden beri o kadar meşguldü ki Matt'e alıcı gözle bakamamıştı. Şimdi bağışlanamaz bir şekilde aptallık ettiğini anlıyordu. Korkunç bir terslik vardı. Matt'in bütün vücudu, görünenin altında, son derece gergindi. Ve Stefan onun acısını, umutsuzluğunu hissedebiliyordu.

"Matt, sorun ne?" diye sordu sakin bir şekilde. Ayağa kalkıp arkadaşına yaklaştı. "Benim yaptığım bir şey mi?"

"Ben iyiyim."

"Titriyorsun." Bu doğruydu. Gergin kasları engellenemez bir şekilde hafifçe titriyordu.

"İyiyim dedim!" Matt omuzlarını dikleştirerek ondan uzaklaştı. "Beni üzecek ne yapabilirsin ki zaten? Kızımı almak ve onu öldürtmek dışında?"

Bu farklıydı; sözleri Stefan'ın kalbine saplanmıştı. Bir zamanlar onu öldüren kılıç gibi. Konuşamayacağını hissettiğinden, nefes almaya çalıştı.

"Üzgünüm." Matt'in sesi ağırdı ve Stefan ona baktığında, gergin omuzların sarkmış olduğunu gördü. "Bunu söylememeliydim."

"Ama doğruydu." Stefan bir an bekledi ve sonra ekledi: "Ama bütün sorun bu değil, yanılıyor muyum?"

Matt cevap vermedi. Yere baktı ve orada olmayan bir şeyi ayağının ucuyla itti. Tam o sırada, tam Stefan vazgeçmek üzereyken, Matt başka bir soruyla döndü.

"Dünya gerçekte nasıl bir yer?"

"Ne... Ne?"

"Dünya. Sen çok şey gördün Stefan, dört-beş asırdır hayattasın, değil mi? Mesele ne? Yani, gerçekten kurtarmaya değer bir yer mi, yoksa bir çöp yığını mı?"

Stefan gözlerini kapattı. "Ah."

"Ya insanlar? İnsan ırkı? Biz hastalık mıyız, yoksa sadece belirtisi miyiz? Yani, örneğin, Elena gibi birini ele al." Matt'in sesi bir an titredi ama devam etti. "Elena, Sue gibi kızlar için kasabayı güvenli tutmak adına öldü. Ve şimdi Sue da öldü. Ve her şey yine oluyor. Asla bitmiyor. Kazanamıyoruz. Bu sana ne anlatıyor?"

"Matt."

"Gerçekte sorduğum şey, amacı ne? Anlamadığım kozmik bir şaka filan mı bu? Yoksa her şey sadece kocaman bir hata mı? Burada ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Seni anlıyorum Matt." Stefan oturdu ve saçlarını eliyle sıvazladı. "Eğer çeneni kaparsan cevap vereceğim."

Matt bir sandalye çekip üzerine ters oturdu. "Harika. Elinden geleni yap bakalım." Gözleri sert ve asi bakıyordu ama altında, Stefan orada irin toplayan kırgınlığı görebiliyordu.

"Çok kötülük gördüm Matt, hayal edebileceğinden çok daha fazlasını," dedi Stefan. "Hatta kendim de yaşadım. Ne kadar savaşırsam savaşayım, daima bir parçam olacak. Bazen bütün in-

NymphE - kuflu.com

san ırkının kötü olduğunu düşünüyorum. En az benim türüm kadar kötü. Bazen, iki ırktan da yeterince kişinin kötü olduğunu, dolayısıyla geri kalanına ne olduğunun bir önemi olmadığını düşünüyorum.

"Ama temeline indiğinde, derinlemesine düşündüğünde, senden daha fazlasını bilmiyorum. Sana bunların bir anlamı olup olmadığını, işlerin yoluna girip girmeyeceğini söyleyemem." Stefan, Matt'in gözlerinin içine bakarak devam etti. "Ama sana başka bir sorum var: Ne olmuş?"

Matt şaşırdı. "*Ne olmuş* mu?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Yani bütün evren kötüyse ve onu değiştirmek için yapmaya çalıştığımız hiçbir şey işe yaramıyorsa ne olmuş, öyle mi?" Matt'in sesi giderek yükseliyordu.

"Evet, ne olmuş?" Stefan ona doğru eğildi. "Söylediğin bütün kötü şeyler gerçekse, o zaman ne yapacaksın Matt Honeycutt? Kişisel olarak ne yapacaksın? Savaşmayı bırakıp köpekbalıklarıyla birlikte mi yüzeceksin?"

Matt sandalyesinin sırtlığını sıkı sıkı tutmuştu. "Sen neden sözediyorsun?"

"Bunu yapabilirsin, biliyorsun. Damon bunu hep söylüyor. Kötü tarafa, kazanan tarafa katılabilirsin. Ve kimse seni suçlayamaz, çünkü evren o şekildeyse, neden sen de öyle olmayasın ki?"

"Canı cehenneme!" diye patladı Matt. Mavi gözleri çılgın gibi bakıyordu ve sandalyeden yarı yarıya kalkmıştı. "Bu Damon'ın tarzı olabilir! Ama durumun umutsuz olması, savaşmayı bırakmanın doğru olduğu anlamına gelmez. Umutsuz olduğunu

bilsem bile, kurtarmak için çalışırdım. Denemek zorundayım, lanet olsun!"

"Biliyorum." Stefan arkasına yaslandı ve hafifçe gülümsedi. Yorgun bir gülümsemeydi ama o anda Matt'e hissettiği yakınlığı gösteriyordu. Ve o anda, Matt'in yüzündeki ifadeden onun da bunu anladığını farketti.

"Biliyorum, çünkü ben de aynı şekilde düşünüyorum," diye devam etti Stefan. "Kaybedecekmişiz gibi görünüyoruz diye vazgeçmek için bir bahane olamaz. Denemek zorundayız. Çünkü diğer seçenek, teslim olmak."

"Ben herhangi bir şeye teslim olmaya hazır değilim," dedi Matt dişlerini sıkarak. Uzun zamandır içinde yanan ateşe ulaşmaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Asla," dedi.

"Evet, *asla* uzun bir zaman," dedi Stefan. "Ama kendi adıma ben de teslim olmaya niyetli değilim. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama deneyeceğim."

"Herkesin yapabileceği şey bu kadarı zaten," dedi Matt. Yavaşça sandalyeden kalktı ve dimdik durdu. Kaslarındaki gerginlik kaybolmuştu ve gözlerinde net, delici bakışlar vardı. "Pekala," dedi sakince. "Aradığın şeyi bulduysan, kızların yanına dönsek iyi olur."

Stefan bir an düşündü. "Matt, olanlarla ilgili haklıysam, kızlar bir süre güvende olacak. Ama sen git ve nöbeti devral. Hazır buradayken, benim okumak istediğim bir şey var. 1200'lerin başlarında yaşamış Tilbury'li Gervase adında bir adamın çalışması."

"Senden bile önce ha?" dedi Matt. Stefan ona bakarak belli belirsiz gülümsedi. Bir an öylece durarak birbirlerine baktılar.

NymphE - kuflu.com

"Pekala. Seninle Vickie'nin evinin orada görüşürüz." Matt kapıya döndü ama sonra duraksadı. Aniden dönüp elini uzattı. "Stefan... Geri dönmene sevindim."

Stefan arkadaşının elini sıktı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ama içinde bütün acıları silip götüren bir sıcaklık hissetmişti.

Artık daha az yalnızdı.

Bonnie ve Meredith arabada oturdukları yerden, sadece Vickie'nin penceresini görebiliyorlardı. Daha yakın olmak iyi olurdu ama o zaman biri onları görebilirdi.

Meredith termosta kalan kahveyi kupasına doldurup içti. Sonra esnedi. Suçluluk duygusuyla Bonnie'ye baktı.

"Sen de geceleri uyumakta zorlanıyor musun?"

"Evet," dedi Meredith.

"Sence çocuklar sohbet ediyor mudur?"

Meredith şaşkın bir şekilde ona baktı ve gülümsedi. "Umarım," dedi sonunda. "Matt'e iyi gelebilir."

Bonnie başıyla onayladı ve arkasına yaslandı. Meredith'in arabası daha önce hiç bu kadar rahat görünmemişti.

Tekrar Meredith'e baktığında, kızın uykuya dalmış olduğunu gördü.

NymphE - kuflu.com

Ah, harika. Muhteşem! Bonnie kendi kahve kupasına baktı ve yüzünü ekşitti. İkisi de uyursa bu tam bir felaket olurdu. Tırnaklarını avuçlarına bastırdı ve Vickie'nin aydınlık penceresine baktı.

Görüntünün bulanıklaştığını farkettiğinde, bir şey yapılması gerektiğini anlamıştı.

Temiz hava. Bunun yardımı olurdu. Fazla sessiz olmaya gerek duymadan arabanın kapısını açtı. Kapı gürültüyle aralandı ama Meredith derin derin uyumaya devam etti.

Gerçekten çok yorgun olmalı, diye düşündü Bonnie inerken. Kapıyı daha nazik bir şekilde kapatıp Meredith'i içeri kilitledi. Ancak o zaman anahtarı olmadığını farketti.

Ah, neyse, geri döndüğünde Meredith'i uyandırırdı. Bu arada gidip Vickie'yi kontrol edecekti. Vickie muhtemelen hala uyanıktı.

Gökyüzü kapalıydı ama gece ılıktı. Vickie'nin evinin arkasındaki ağaçlar hafifçe sallanıyordu. Çekirgeler ötüyordu ama monoton sesleri, sadece sessizliğin bir parçası gibiydi.

Hanımelinin kokusu Bonnie'nin burnuna doldu. Vickie'nin camını hafifçe tıklattı ve perdelerin arasından içeri baktı.

Cevap yoktu. Yatağın üzerindeki battaniyelerin arasında, dağınık kumral saçlar görüyordu. Vickie de uyuyordu.

Bonnie orada dururken etrafındaki sessizlik yoğunlaşmıştı. Çekirgeler artık ötmüyordu ve ağaçlar hareketsizdi. Ama orada olduğunu bildiği bir şeyi duymaya çalışarak kulak kabarttı.

Yalnız değilim, diye düşündü.

Normal duyularının hiçbiri bunu söyleyemezdi. Ama tüylerini ürperten altıncı hissi, Güç'ün varlığını yeni yeni algılamaya

başlayan duyusu, kesindi. Yakınlarda... Bir şey vardı. Bir şey onu izliyordu.

Tek bir ses bile çıkarmaktan korkarak yavaşça döndü. Hiç gürültü yapmazsa, belki de kendisine ulaşamazdı. Belki onu farketmezdi.

Sessizlik ölümcül bir hal almıştı. Kendi kanının akışı kulaklarında çınlıyordu. Ve her an oradan çığlık çığlığa bir şeyin çıkacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Sıcak, nemli elli bir şey, diye düşündü arka bahçenin karanlığına bakarak. Görebildiği tek şey, gri üstünde siyahlar ve siyah üstünde siyahlardı. Her şekil herhangi bir şey olabilirdi ve bütün gölgeler hareket ediyor gibiydi. *Sıcak, terli elli ve güçlü kollu bir şey...*

Bir dal çatırtısı, içinde silah sesi gibi patladı. Kulaklarını ve gözlerini zorlayarak olduğu yerde hızla döndü. Ama sadece karanlık ve sessizlik vardı.

Ensesine parmaklar dokundu.

Bonnie yine döndü ve neredeyse bayılıp düşecekti. Bağıramayacak kadar korkmuştu. Kim olduğunu gördüğünde, bütün duyuları şoka uğradı ve vücudundan bütün güç çekildi.

"Korkmuş gibisin," dedi Damon yumuşak bir sesle. Bonnie'yi düşmemesi için yakaladı.

Bonnie başını iki yana salladı. Konuşacak halde değildi. Hala bayılabileceğini düşünüyordu. Ama aynı zamanda kendini toparlamaya çalışıyordu.

Damon tutuşunu sertleştirmedi ama bırakmadı da. Ve çırpınmak, tuğla bir duvarı çıplak elle yıkmaya çalışmaktan başka bir sonuç getirmedi. Bonnie sonunda vazgeçti ve sakinleşmeye çalıştı.

NymphE - kuflu.com

"Benden korkuyor musun?" diye sordu Damon. Bir sır paylaşıyorlarmış gibi sinsice gülümsedi. "Korkmana gerek yok."

Elena bununla başa çıkmayı nasıl başarmıştı? Ah, Elena da bunu yapamamıştı elbette. Sonunda Damon'a teslim olmuştu. Damon kazanmıştı.

Damon, Bonnie'nin kollarından birini bıraktı ve üst dudağının kıvrımını parmağının ucuyla nazikçe izledi. "Sanırım gitmeliyim," dedi Damon. "Ve artık seni korkutmamalıyım. İstediğin bu mu?"

Yılan karşısındaki bir tavşan gibi, diye düşündü Bonnie. *Tavşanlar böyle hissediyor. Ama bu yılanın beni öldüreceğini sanmıyorum. Belki kendi kendime ölebilirim.* Bacakları her an eriyebilirmiş gibi hissediyordu. İçinde sıcak bir titreme vardı.

Bir şey düşün... Çabuk. Dipsiz gibi görünen siyah gözler, şimdi Bonnie'nin bütün evrenini dolduruyordu. İçlerinde yıldızları görebildiğini düşündü. *Düşün. Çabuk.*

Elena bundan hoşlanmazdı, diye düşündü dudakları birbirine değdiğinde. Evet, işte buydu. Ama sorun, bunu söyleyecek gücünün olmamasıydı. Sıcaklık artıyor, parmaklarından ayak tabanlarına kadar bütün benliğini sarıyordu. Dudakları serin, ipek gibiydi ama diğer her şey ılıktı. Korkmasına gerek yoktu. Kendini akışa bırakabilirdi. İçini tatlı bir duygu kapladı...

"Burada neler oluyor?"

Sessizlikle birlikte büyü de bozuldu. Bonnie irkildi ve başını çevirebildiğini farketti. Matt bahçenin kenarında yumruklarını sıkmış halde duruyordu ve gözleri mavi buz parçaları gibiydi. O kadar soğuktu ki yakıyordu.

"Ondan uzak dur," dedi Matt.

Bonnie'yi şaşırtan bir şekilde, kendisini tutan eller gevşedi. Nefes nefese bir halde bluzunu düzelterek geri çekildi. Zihni yine hızla çalışmaya başlamıştı.

"Sorun değil," dedi Matt'e neredeyse normal bir sesle. "Ben sadece..."

"Arabaya dön ve orada kal."

Hey, bir dakika, diye düşündü Bonnie. Matt'in geldiğine sevinmişti, zamanlaması çok iyiydi. Ama koruyucu ağabey tavrında biraz fazla ileri gitmiyor muydu?

"Bak, Matt..."

"Yürü," dedi Matt bakışlarını Damon'dan ayırmadan.

Meredith kendisine böyle emredilmesine izin vermezdi. Elena da. Bonnie tam Matt'e *Sen arabaya gidip otur,* diyecekken aniden bir şeyi anladı.

Aylardır ilk kez, Matt'in bir şeyi gerçekten umursadığını görüyordu. Mavi gözlerindeki ışık geri dönmüştü. Tyler Smallwood'u gerileten o soğuk öfkeli bakışlar. Matt artık hayattaydı ve enerji doluydu. Yine eski haline dönmüştü.

Bonnie dudağını ısırdı. Bir an gururuyla mücadele etti. Sonra üstesinden geldi ve bakışlarını indirdi.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı ve bahçeden ayrıldı.

MATT O KADAR ÖFKELİYDİ Kİ DAMON'A VURABİLECEĞİ KORKUSUYLA fazla yaklaşmıyordu. Ve Damon'ın gözlerindeki soğuk karanlık da bunun pek iyi bir fikir olmayacağını gösteriyordu.

Konuştuğunda, Damon'ın sesi neredeyse duygusuzdu. "Kana duyduğum ihtiyaç sadece kapris değil. Burada karşıla-

NymphE - kuflu.com

mamı engellediğin bir ihtiyaç. Ben sadece yapmam gereken yapıyorum."

Bu kayıtsızlık Matt için çok fazlaydı. *Bizi yemek olarak görüyorlar,* diye hatırladı. *Onlar avcı, biz de avız. Ve pençelerini Bonnie'ye geçirmişti. Bir kediyle bile güreşemeyecek olan Bonnie'ye.*

"Neden gidip kendi boyunda birini seçmiyorsun o halde?" diye sordu küçümseyen bir tavırla.

Damon gülümsedi. "Senin gibi mi?"

Matt dik dik bakmaya devam etti. Dişlerini sıktı ve bir an sonra cevap verdi: "Denesene."

"Denemekten fazlasını yapabilirim Matt." Damon avının üzerine yürüyen bir panter gibi Matt'e doğru bir adım attı. Matt elinde olmadan orman kedilerini düşündü; güçlü sıçrayışları ve sivri dişleri. Geçen yıl Stefan işini bitirdiğinde, Tyler'ı Quonset Kulübesi'nde ne halde bulduklarını hatırladı. Kırmızı et. Sadece kırmızı et ve kan.

"Şu tarih öğretmeninin adı neydi?" diye sordu Damon. Bundan zevk aldığı belliydi. "Bay Tanner, değil mi? Onunla denemekten fazlasını yaptım."

"Sen bir katilsin."

Damon az önce birine tanıtılmış gibi hiç alınmadan başıyla onayladı. "Elbette, bana bıçak sapladı. Onu öldürmeyi planlamıyordum ama beni sinirlendirdi ve fikrimi değiştirdim. Sen de şimdi beni sinirlendiriyorsun Matt."

Matt kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Kedi gibi yürüyüşten, gözlerine odaklanan doğaüstü bakışlardan fazlası vardı. Damon'ın içinde insan beynine korku fısıldayan bir şey vardı.

Doğrudan Matt'in kanıyla konuşan ve ona kaçması gerektiğini söyleyen bir şey.

Ama kaçamıyordu, kaçamazdı. Stefan'la konuştuklarını hatırlamıştı ve şimdi bir şeyi biliyordu. Burada ölse bile, asla kaçmayacaktı.

"Aptal olma," dedi Damon, Matt'in düşüncelerini duymuş gibi. "Daha önce senden zorla kan alınmadı, değil mi? Canın yanar Matt, hem de çok canın yanar."

Elena, diye düşündü Matt. Elena ilk kez Matt'in kanını içtiğinde korkmuştu ve korku bile yeterince kötüydü. Ama bunu o zaman kendi isteğiyle yapmıştı. İsteksizken nasıl olurdu?

Kaçmayacağım. Bakışlarımı kaçırmayacağım.

Damon'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Beni öldüreceksen konuşmayı kesip bunu hemen yapsan iyi olur, çünkü belki beni öldürebilirsin ama yapabileceğin tek şey de bu."

"Sen kardeşimden de aptalmışsın," dedi Damon. İki adımda Matt'in yanına geldi. Matt'in tişörtünü yakaladı ve bir elini boğazının yan tarafına dayadı. "Sanırım sana aynı şekilde ders vermem gerekecek."

Her şey donmuştu. Matt kendi korkusunun kokusunu alabiliyordu ama kıpırdamıyordu. Şimdi kıpırdayamazdı.

Önemi yoktu. Vazgeçmemişti. Teslim olmamıştı. Şu anda ölürse, bunu bilerek ölecekti.

Damon'ın dişleri karanlıkta bembeyaz görünüyordu. Bıçak gibi keskindiler. Matt daha kendisine değmeden keskinliklerini neredeyse hissedebiliyordu.

Hiçbir şeye teslim olmayacağım, diye düşündü ve gözlerini kapadı.

NymphE - kufu.com

İtiş dengesini kaybettirdi. Sendeleyerek geriye doğru düşerken gözlerini açtı. Damon onu bırakıp itmişti.

O siyah gözler, ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"Şunu anlayacağın şekilde ifade edeyim," dedi Damon. "Benimle dalaşmak istemezsin Matt. Hayal edebileceğinden çok daha tehlikeliyim. Şimdi defol buradan. Nöbet sırası bende."

Matt sessizce ayağa kalktı. Damon'ın ellerinin kırıştırdığı tişörtünü düzeltti. Giderken ne koştu ne de bakışlarını Damon'ın gözlerinden ayırdı.

Kazandım, diye düşündü. *Hala hayattaysam, kazandım demektir.*

Ve sonunda, o siyah gözlerdeki saygıyı gördü. Matt bazı şeyleri gerçekten merak ediyordu.

Matt geri döndüğünde, Bonnie ve Meredith arabada oturuyordu. İkisi de endişeli görünüyordu.

"Uzun kaldın," dedi Bonnie. "İyi misin?"

Matt insanların kendisine bunu sormaktan vazgeçmesini diliyordu. "İyiyim," dedi. "Gerçekten." Bir an sonra, başka bir şey söylemesi gerektiğini düşündü. "Sana orada bağırdığım için özür dilerim Bonnie."

"Sorun değil," dedi Bonnie soğuk bir tavırla. Sonra ekledi: "Daha iyi görünüyorsun, biliyor musun? Kendine dönmüşsün."

"Öyle mi?" Matt kırışmış tişörtünü tekrar düzeltirken etrafına bakındı. "Şey, vampirlerle boğuşmak harika bir ısınma egzersizi."

"Siz ne yaptınız? Başlarınızı eğip farklı yönlere mi kaçtınız?" diye sordu Meredith.

"Öyle de denebilir. Vickie'yi izleme sırasının onda olduğunu söyledi."

"Sence ona güvenebilir miyiz?" diye sordu Meredith.

Matt düşündü. "Doğrusunu isterseniz, ben ona güveniyorum. Tuhaf ama Vickie'yi inciteceğini sanmıyorum. Ve eğer katil gelirse, bence bir sürprizle karşılaşacak. Damon dövüşmeye hazır. Stefan'ı almak için kütüphaneye gidebiliriz."

Stefan kütüphanenin önünde değildi ama araba bir-iki kez caddede turladıktan sonra karanlığın içinden ortaya çıktı. Yanında kalın bir kitap vardı.

"Kilit kırarak içeri girmek ve kitap hırsızlığı," dedi Meredith. "Bugünlerde bu suçlar için ne ceza verdiklerini merak ediyorum."

"Ödünç aldım," dedi Stefan kırgın bir tavırla. "Kütüphaneler bunun içindir, değil mi? İhtiyacım olanı da günlükten kopyaladım."

"Yani buldun mu? O halde söz verdiğin gibi bize her şeyi anlat," dedi Bonnie. "Hadi pansiyona gidelim."

Damon'ın gelip Vickie'nin evinde nöbeti devraldığını öğrendiğinde Stefan biraz şaşırdı ama yorum yapmadı. Matt, Damon'ın nasıl geldiğini ona tam olarak anlatmadı ve Bonnie'nin de anlatmadığını farketti.

"Fell's Church'te neler olup bittiğini neredeyse tamamen anladım. Ve bulmacanın yarısını çözdüm," dedi Stefan. Pansiyonun tavan arasındaki odasında oturuyorlardı. "Ama kanıtlamanın tek yolu var; diğer yarısını çözmenin de öyle. Yardıma ihtiyacım var ama bu hafifleterek isteyeceğim bir şey değil." Bonnie ve Meredith'e bakarak konuştu.

NymphE - kuflu.com

Kızlar önce birbirine, sonra Stefan'a baktı. "Bu adam dostlarımızdan birini öldürdü," dedi Meredith. "Ve bir diğerini delirtmek üzere. Yardımımıza ihtiyacın varsa, elbette yardım ederiz."

"Ne gerekiyorsa," dedi Bonnie.

"Tehlikeli bir şey, değil mi?" dedi Matt. Kendini tutamamıştı. Sanki Bonnie yeterince şey yaşamamış gibi...

"Tehlikeli, evet. Ama bu onların da savaşı."

"Kesinlikle öyle," dedi Bonnie. Meredith gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Sonunda bakışlarını kaçırarak sırıttı.

Stefan ona neye güldüğünü sorduğunda, "Matt geri döndü," dedi.

"Seni özlemiştik," dedi Bonnie. Matt neden ona böyle gülümsediklerini anlayamıyordu ve kendini huzursuz hissetmişti. Pencereye yaklaştı.

"Neyse, hakikaten çok tehlikeli. Bu konuda sizi kandırmayacağım," dedi Stefan kızlara. "Ama tek şansımız bu. Her şey biraz karmaşık ve baştan başlasam iyi olur. Fell's Church'ün kuruluşuna geri dönmemiz gerek..."

Gece geç saatlere kadar anlattı.

11 Haziran, Perşembe, 07.00

Sevgili Günlük,

Dün gece yazamadım, çünkü eve çok geç geldim. Annem çok kızgındı. Gerçekte ne yaptığımı bilseydi, kesinlikle deliye dönerdi. Vampirlerle zaman geçirmek ve ölümüme yol açabilecek bir şey planlamak. Bu hepimizi öldürebilir.

Stefan, Sue'yu öldüren adamı yakalamak için bir plan yaptı. Bana Elena'nın bazı planlarını hatırlatıyor, beni asıl endişelendiren de bu. Daima harika görünürler ama çoğu zaman ters giderler.

En tehlikeli görevi kimin alacağını konuştuk ve bu kişinin Meredith olması gerektiğine karar verdik. Bu bana uyar. Yani, o daha güçlü ve daha atletik. Üstelik acil durumlarda sükunetini korumayı da başarır. Ama herkesin onu seçmek konusunda fazla hızlı davranması beni biraz rahatsız etti. Özellikle de Matt'in. Yani, tam olarak beceriksiz olduğum söylenemez. Diğerleri kadar zeki olmadığımı biliyorum. Atletizmde o kadar iyi veya baskı altında o kadar sakin değilim. Ama tam bir şapşal da sayılmam. Benim de yapabildiğim bazı şeyler var.

Bunu mezuniyetten sonra yapacağız. Damon dışında hepimiz varız, çünkü Damon, Vickie'yi izleyecek. Tuhaf ama artık hepimiz ona güveniyoruz. Ben bile. Dün gece bana yaptıklarına rağmen, Vickie'nin zarar görmesine izin vereceğini sanmıyorum.

Elena'yı bir daha rüyamda görmedim. Görürsem kesinlikle çıldırırım. Ya da bir daha uyuyamam. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Pekala, artık gitsem iyi olur. Neyse ki pazar gününe kadar gizemi çözmüş ve katili yakalamış olacağız. Stefan'a güveniyorum.

Sadece, kendi rolümü doğru hatırlayabileceğimi umuyorum.

NymphE - kuflu.com

"Bayanlar ve baylar, size 92 mezunlarını takdim ediyorum!"

Bonnie diğer herkesle birlikte kepini havaya fırlattı. *Başardık,* diye düşündü. *Matt, Meredith ve ben her şeye rağmen mezun olduk.* Geçen öğretim yılında bunu başarabileceklerinden ciddi şekilde şüphe ettiği zamanlar olmuştu.

Sue'nun ölümü yüzünden, Bonnie mezuniyet töreninin ruhsuz ve sıkıcı geçeceğini düşünmüştü. Oysa şimdi etrafında çılgınca bir heyecan vardı. Sanki herkes hayatta olmayı kutluyordu; çok geç olmadan.

Annelerle babalar öne çıkarken Robert E. Lee son sınıf öğrencileri her yöne dağıldı, ortalık daha da karıştı. Bonnie kepini aldı ve annesinin objektifine baktı.

Normal davran, önemli olan bu, dedi kendi kendine. Elena'nın halası Judith ve geçenlerde evlendiği Robert Maxwell'i kenarda

dururken gördü. Robert, Elena'nın kız kardeşi Margaret'ın elini tutmuştu. Onu gördüklerinde cesaret verircesine gülümsediler ama ona doğru yaklaştıklarında Bonnie huzursuz oldu.

"Ah, Bayan Gilbert, yani Bayan Maxwell, bunu yapmamalıydınız," dedi Judith ona pembe güllerden oluşan küçük bir buket uzattığında.

Judith gözlerinde yaşlarla gülümsedi. "Bugün Elena için çok özel bir gün olacaktı," dedi. "Sen ve Meredith için de özel olmasını istiyorum."

"Ah, Judith Hala." Bonnie kendini tutamayarak kadının boynuna sarıldı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun."

"Onu hepimiz özlüyoruz," dedi Judith. Sonra geri çekilip gülümsedi ve üçü birlikte Bonnie'nin yanından ayrıldı. Bonnie tekrar çılgınca kutlama yapan kalabalığın yanına döndüğünde, boğazında bir şeyler düğümlenmişti.

Ray Hernandez, Bonnie'nin bu yılın başında birlikte dansa gittiği çocuk, herkesi o gece evde vereceği partiye davet ediyordu. Tyler'ın arkadaşı Dick Carter her zamanki gibi kendini aptal yerine koyuyordu. Babası resim üstüne resim çekerken Tyler şapşal şapşal sırıtıyordu. Matt hiç de etkilenmiş görünmeden, James Mason Üniversitesi'nden bir futbol yetenek avcısıyla konuşuyordu. Meredith elinde bir buket kırmızı gülle yakınlarda duruyor, dalgın dalgın etrafı süzüyordu.

Vickie orada değildi. Annesiyle babası onun evden çıkmasına izin vermemiş, okula gidecek durumda olmadığını söylemişlerdi. Caroline da orada değildi. Heron'da tuttukları daireden çıkmak istememişti. Annesi, Bonnie'nin annesine kızının grip

NymphE - kuflu.com

olduğunu söylemişti ama Bonnie gerçeği biliyordu. Caroline korkuyordu.

Ve belki de doğrudur, diye düşündü Bonnie, Meredith'e yaklaşırken. *Caroline gelecek haftayı görebilecek tek kişi olabilir.*

Normal görün, normal davran. Meredith'in grubuna yaklaştı. Meredith kepinden aldığı kırmızı-siyah kurdeleyi bir buketin etrafına sardı ve zarif parmaklarıyla güzel bir fiyonk yaptı.

Bonnie çabucak etrafına bakındı. Güzel. Burası yeriydi. Ve tam zamanıydı.

"Ona dikkat et, mahvedeceksin," dedi yüksek sesle.

Meredith'in düşünceli görünüşü değişmedi. Kurdeleye bakmaya ve düzeltmeye devam etti. "Bu hiç adil değil," dedi. "Biz bunları alabiliyoruz ama Elena alamıyor. Bu yanlış. Haksızlık."

"Biliyorum, çok korkunç," dedi Bonnie. Ama ses tonunu hafif tuttu. "Keşke bu konuda yapabileceğimiz bir şey olsaydı. Ama yok."

"Her şey yanlış, tüm bunlar haksızlık," diye devam etti Meredith onu duymamış gibi. "Burada güneşin altında mezun oluyoruz ve o... Bir taşın altında."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Bonnie yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Meredith, kendini hırpalıyorsun. Neden başka bir şey düşünmeyi denemiyorsun? Bak, annenlerle akşam yemeğine gittikten sonra, Raymond'ın partisine gitmek ister misin? Davet edilmiş olmasak da gidebiliriz."

"Hayır!" dedi Meredith şaşırtıcı bir öfkeyle. "Partiye falan gitmek istemiyorum. Bunu aklından bile nasıl geçirirsin Bonnie? Nasıl bu kadar sığ olabilirsin?"

"Şey, *bir şeyler* yapmak zorundayız..."

"Ben sana ne yapacağımı söyleyeyim. Akşam yemeğinden sonra mezarlığa gideceğim. Bunu Elena'nın mezarına bırakacağım. Hak eden o." Kurdeleyi elinde sallarken Meredith'in elinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

"Meredith, aptal olma. Oraya gidemezsin. Özellikle de gece karanlığında. Bu çılgınlık. Matt de aynı şeyi söylerdi."

"Eh, Matt'e sormuyorum. Kimseye sormuyorum. Kendi başıma gidiyorum."

"Gidemezsin. Tanrım, Meredith, hep senin biraz olsun akıllı olduğunu sanı..."

"Ve ben de senin biraz duyarlı olduğunu sanırdım. Ama görünüşe bakılırsa Elena'yı düşünmek bile istemiyorsun. Yoksa eski erkek arkadaşını kendine almak istediğin için mi?"

Bonnie, Meredith'in suratına bir tokat indirdi.

Sağlam bir tokattı, Bonnie olanca gücüyle vurmuştu. Meredith derin bir nefes aldı ve elini kızaran yanağına koydu. Etraflarındaki herkes onlara bakıyordu.

"Buraya kadar, Bonnie McCullough," dedi Meredith bir an sonra, son derece sakin bir sesle. "Seninle bir daha asla konuşmayacağım!" Olduğu yerde döndü ve uzaklaştı.

"Aman çok üzüldüm!" diye bağırdı Bonnie, kızın arkasından.

Bonnie etrafına bakındığında onu izleyen gözler hemen başka taraflara çevrildi. Ama son birkaç dakikadır Meredith'le birlikte ilgi odağı oldukları şüphesizdi. Bonnie yüz ifadesini bozmamak için yanağının içini ısırdı ve yetenek avcısını nihayet atlatan Matt'e yaklaştı.

"Nasıldı?" diye mırıldandı.

"İyiydi."

NymphE - kuflu.com

"Sence tokat fazla mı kaçtı? Bunu planlamamıştık ama o anda kendimi tutamadım. Belki de fazla aşikardı..."

"Kesinlikle çok iyiydi." Matt düşünceli görünüyordu. Son birkaç ayki donuk, içe dönük hali değildi bu, sadece dalgındı.

"Sorun ne? Bir şey mi oldu? Planla ilgili bir terslik mi var?" diye sordu Bonnie.

"Hayır, hayır. Dinle Bonnie, düşünüyordum da... Perili Ev'de Bay Tanner'ın cesedini bulan sendin, değil mi?"

Bonnie şaşırmıştı. Elinde olmadan ürperdi. "Şey, rolünü oynamak yerine gerçekten ölmüş olduğunu farkeden ilk bendim. Bu da nereden aklına geldi şimdi?"

"Çünkü belki şu sorumu sen cevaplayabilirsin. Bay Tanner, Damon'ı bıçaklamış olabilir mi?"

"*Ne?*"

"Şey, olabilir mi?"

"Ben..." Bonnie gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çattı. Sonra omuz silkti. "Olabilir herhalde. Elbette. Hatırlarsan bir druid kurban sahnesiydi ve kullandığımız bıçak gerçekti. Sahte bıçak mı kullansak diye konuşmuştuk ama bıçağın yanında Bay Tanner yatacağından, güvenli olduğunu düşünmüştük. Doğrusunu söylemek gerekirse..." Bonnie'nin kaşları iyice çatıldı. "Sanırım cesedi bulduğumuzda, bıçak başlangıçta bıraktığımızdan farklı bir yerdeydi. Ama bir çocuk da kıpırdatmış olabilirdi. Matt, bunu neden soruyorsun?"

"Sadece, Damon'ın bana söylediği bir şey..." dedi Matt yine boşluğa bakarak. "Doğru olup olmadığını merak ettim."

"Ah." Bonnie onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama Matt konuşmadı. "Eh," dedi Bonnie sonunda, "her şey netleştiyse, lütfen dünyaya geri döner misin? Ve sence omzuma kolunu atman filan gerekmez mi? Benim yanımda olduğunu ve bu gece Meredith'le birlikte Elena'nın mezarına gitmeyeceğini göstermek için?"

Matt güldü, artık bakışları dalgın değildi. Kolunu Bonnie'nin omzuna atıp kızın kolunu hafifçe sıktı.

Dejavu, diye düşündü Meredith mezarlığın kapısında dururken. Sorun, bu gecenin mezarlıkta daha önce yaşadığı hangi deneyimi hatırlattığını bilememesiydi. O kadar çok vardı ki.

Bir açıdan, her şey burada başlamıştı. Elena, Stefan kendisine ait olana kadar durmayacağına burada yemin etmişti. Bonnie ve Meredith'e yardım yemini ettirmişti; kanla. *Ne kadar uygun,* diye düşündü Meredith.

Ve Tyler, dans gecesi Elena'ya burada saldırmıştı. Stefan onu kurtarmaya gelmişti ve böylece ilişkileri başlamıştı. Bu mezarlık neler görmüş neler geçirmişti.

Hatta geçen aralık ayında bütün grup kilise harabelerine tırmanmış ve Katherine'in mezarını aramıştı. Yedisi birlikte aşağı inmişti hatta: Meredith, Bonnie, Matt, Elena, Stefan, Damon ve Alaric. Fakat sadece altısı yukarı çıkabilmişti. Elena'yı çıkardıklarında, başka bir mezara gömmeleri gerekmişti.

Bu mezarlık başlangıçtı ve aynı zamanda da sondu. Belki bu gece başka bir şeyin daha sonu olacaktı.

Meredith yürümeye başladı.

Keşke şimdi burada olsaydın Alaric, diye düşündü. *Senin iyimserliğin ve doğaüstü olaylarla ilgili bilgin işime yarayabilirdi. Kaslarına da bir itirazım olmazdı doğrusu.*

NymphE - kuflu.com

Elena'nın mezar taşı, çimenlerin daha bakımlı olduğu ve mezarların çiçek buketleriyle işaretlendiği yeni mezarlıktaydı. Taş çok basit, neredeyse sade görünüşlüydü ve üzerinde kısa bir yazı vardı. Meredith eğilip gül buketini mezar taşının önüne bıraktı. Sonra yavaşça kepinden aldığı kırmızı-siyah kurdeleyi ekledi. Loş ışıkta iki renk de aynı görünüyordu. Tıpkı kurumuş kan gibi. Çömeldi, sessizce ellerini birleştirdi. Ve bekledi.

Her yer sessizdi. Mezarlık sanki Meredith'le birlikte nefesini tutmuş bekliyordu. İki tarafında sıra sıra beyaz taşlar uzanıyordu. Meredith herhangi bir ses duyabilmek için kulak kabarttı.

Ve duydu. Ayak sesleri.

Başını öne eğerek sessiz kaldı ve bir şey farketmemiş gibi davrandı.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Anlaşılan sahibi gizliliğe pek önem vermiyordu.

"Selam Meredith."

Meredith çabucak arkasına döndü. "Ah, Tyler," dedi. "Beni korkuttun. Senin... Neyse."

"Öyle mi?" Tyler'ın dudakları huzursuz edici bir sırıtışla gerildi. "Şey, hayalkırıklığına uğramana üzüldüm. Ama benim. Sadece ben. Başka kimse değil."

"Burada ne işin var Tyler? Katılacak iyi bir parti bulamadın mı?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım." Tyler'ın bakışları mezar taşına ve önündeki kurdeleye yöneldiğinde yüzü asıldı. "Sanırım cevabı zaten biliyorum. Buraya *onun* için geldin. Elena Gilbert, Karanlıkta Bir Işık," diye okudu mezartaşını, alaycı bir tavırla.

"Bu doğru," dedi Meredith. "*Elena*, Latincede ışık anlamına geliyor. Ve kesinlikle karanlıkla sarılmıştı. Karanlık onu neredeyse yeniyordu ama sonunda Elena kazandı."

"Belki," dedi Tyler ve gözlerini kısarak dişlerini sıktı. "Biliyor musun Meredith, karanlıkla ilgili komik olan şey şu ki, karanlığın her zaman daha fazlası var."

"Bu geceki gibi," dedi Meredith başını kaldırıp gökyüzüne bakarak. Gökyüzü açıktı ve yıldızlar görünüyordu. "Bu gece çok karanlık Tyler. Ama er geç güneş doğacak."

"Evet ama önce ay gelecek." Tyler aniden güldü, sanki sadece kendisinin anlayabildiği bir şaka yapmıştı. "Hey, Meredith, Smallwood Aile Türbesi'ni hiç gördün mü? Gel de sana göstereyim. Uzak değil."

Tıpkı Elena'ya gösterdiği gibi, diye düşündü Meredith. Bir açıdan, bu sözlü düellodan hoşlanmıştı ama buraya neden geldiğini aklından çıkarmaya niyeti yoktu. Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve oradaki minik kanotu dalını buldu. "Sanırım burada kalsam daha iyi olur Tyler."

"Bundan emin misin? Bir mezarlık, yalnız olmak için fazla tehlikelidir."

Huzursuz ruhlar, diye düşündü Meredith. Tyler'ın gözlerine baktı. "Biliyorum."

Tyler yine sırıtıyor, mezar taşları gibi beyaz dişlerini gösteriyordu. "Neyse, gözlerin iyiyse buradan da görebilirsin. Şu tarafa, eski mezarlığa doğru bak. Şimdi, ortadaki şu parlak kırmızı şeyi görüyor musun?"

"Hayır." Doğudaki ağaçların üzerinde hafif bir aydınlık vardı. Meredith bakmaya devam etti.

NymphE - kuflu.com

"Ah, hadi, Meredith. Çabalamıyorsun. Ay yükseldiğinde daha iyi görürsün."

"Tyler, beni dinle, burada daha fazla zaman kaybedemem. Ben gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Tyler. Sonra, Meredith'in parmakları kanotunu kavrarken, Tyler tuhaf bir sesle ekledi. "Yani, sana mezar taşının hikayesini anlatana kadar gitmezsin, değil mi? Harika bir hikayedir. Bak, mezar taşı kırmızı mermerden yapılmış ve bütün mezarlıkta türünün tek örneği. Ve şu tepedeki top, gördün mü? Yaklaşık bir ton olmalı. Ama hareket ediyor. Bir Smallwood öleceği zaman dönüyor. Büyükbabam buna inanmamış ve ön tarafına bir sıyrık atmış. Her ay gelip kontrol ediyormuş. Sonra bir gün geldiğinde, sıyrığı arka tarafta bulmuş. Top tamamen arkaya dönmüş. Eski yerine döndürebilmek için elinden geleni yapmış ama yapamamış. Çok ağırmış. Ve o gece yatağında ölmüş. Onu mezar taşının altına gömmüşler."

"Muhtemelen kendini aşırı yorduğu için kalp krizi geçirmiştir," dedi Meredith alaycı bir tavırla. Ama avucu karıncalanmaya başlamıştı.

"Komik kızsın ha? Aslında daima çok soğuksun. Hep kontrollüsün. Sana çığlık attırmak için çok şey gerekir, değil mi?"

"Ben gidiyorum Tyler. Sıkıldım."

Tyler onun birkaç adım atmasına izin verdi. "Ama o gece Caroline'ın evinde çığlık attın, değil mi?" diye sordu sonra.

Meredith ona döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Tyler gözlerini devirdi. "Biraz zeki olduğumu kabul et, olur mu? Ben çok şey bilirim Meredith. Örneğin, cebindeki şeyin ne olduğunu da biliyorum."

Meredith parmakları donup kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kanotu, Meredith. *Verbana officinalis.* Bu tür şeylerle ilgilenen bir arkadaşım var." Tyler şimdi direkt gözlerinin içine bakıyordu. En sevdiği televizyon programıymış gibi Meredith'in yüzünü izlerken sırıtışı da giderek genişliyordu. Fareyle oynamaktan sıkılmış bir kedi gibi yaklaştı. "Ve ne için olduğunu da biliyorum." Abartılı bir tavırla etrafa bakındı ve parmağını dudaklarına dayadı. "Şşşt! Vampirler," diye fısıldadı. Sonra başını arkaya atarak kahkahalarla güldü.

Meredith bir adım geriledi.

"Sana yararı olacağını sanıyorsun, değil mi? Sana bir sır vereyim..."

Meredith'in gözleri, durduğu yerle patika arasındaki mesafeyi tartıyordu. Yüzü sakindi ama içinde şiddetli bir titreme başlamıştı. Bu işi başarıp başaramayacağından emin değildi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun bebeğim," dedi Tyler ve iri eliyle Meredith'in bileğini yakaladı. Eli sıcak ve ıslaktı. "Sürpriz için tam burada kalacaksın." Şimdi vücudu öne eğilmiş, başı öne uzanmıştı ve dudaklarında keyifli bir sırıtış vardı.

"Bırak beni Tyler, canımı yakıyorsun!" Tyler'ın tenini kendisininkinin üzerinde hissettiğinde, Meredith'in bütün benliğini panik duygusu sardı. El onu daha sıkı kavradı ve liflerle kemiği sıkıştırdı.

"Bu bir sır, bebek, başka kimse bilmiyor," dedi Tyler, Meredith'i kendine çekip sıcak nefesini yüzüne üflerken. "Buraya gelirken vampirlere karşı hazırlanmıştın. Ama ben vampir değilim."

Meredith'in kalbi deli gibi atıyordu. "Bırak beni!"

NymphE - kuflu.com

"Önce şuraya bakmanı istiyorum. Artık mezar taşını görebilirsin," dedi Tyler, zorla baktırmak için Meredith'i döndürerek. Haklıydı. Tepesinde parlak küresiyle kırmızı anıtı şimdi görebiliyordu. Ya da küre değil. O mermer top tıpkı...

"Şimdi doğuya bak. Orada ne görüyorsun Meredith?" diye devam etti Tyler heyecandan boğuklaşan bir sesle.

Dolunaydı. Tyler onunla konuşurken yükselmişti ve şimdi tepelerin üzerinde yusyuvarlak bir halde, kırmızı bir top gibi görünüyordu.

Mezar taşı da tıpkı ona benziyordu. Üzerinden kan damlayan bir dolunaya.

"Buraya vampirlere karşı hazırlıklı geldin Meredith," dedi Tyler. Şimdi sesi daha da boğuklaşmıştı. "Ama Smallwood'lar vampir değildir. Biz başka bir şeyiz."

Ve hırladı.

Hiçbir insan gırtlağından böyle bir ses çıkamazdı. Bir hayvanın taklidi filan değildi. *Gerçekti!* Giderek yükselen ve gırtlaktan gelen, Meredith'i dönüp bakmaya zorlayan bir hırıltı. Gördüğü şey, zihninin kabul edemeyeceği kadar korkunçtu...

Meredith çığlık attı.

"Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim. Hoşuna gitti mi?" dedi Tyler. Sesi ağzındaki salya yüzünden boğuktu ve kırmızı dili uzun köpekdişleri arasında sallanıyordu. Yüzü artık insan yüzü değildi. Burnu uzamış, gözleri sarılaşmış ve gözbebekleri çizgi halini almıştı. Kızıl kumral saçları yanaklarından ve ensesinden aşağı uzamıştı. Bütün vücudu tüylerle kaplanmıştı. "İstediğin kadar çığlık atabilirsin. Burada kimse seni duymaz," dedi.

Meredith'in vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Bu, kontrol edemediği, istemdışı bir tepkiydi. Tyler'ın nefesi tıpkı bir hayvanınki gibi sıcak ve leş kokuluydu. Bileğini kavrayan elinin tırnakları pençeye dönüşmüştü. Meredith kendinde tekrar çığlık atacak gücü bulamadı.

"Vampirler dışında da kana istek duyan yaratıklar vardır," dedi Tyler. "Ve ben seninkini tatmak istiyorum. Ama önce biraz eğleneceğiz."

Hala iki ayağının üzerinde durmasına rağmen vücudu tuhaf bir şekilde bozulmuş ve öne eğilmişti. Genç kızın çırpınışları hiçbir işe yaramadı, Meredith'i yere yatırdı. Meredith güçlü bir kızdı ama Tyler daha güçlüydü. Kasları gömleğinin kumaşını zorluyordu.

"Benim için hep fazla iyi oldun, değil mi? Şimdi ne kaçırdığını öğreneceksin."

Nefes alamıyorum, diye düşündü Meredith korkuyla. Tyler'ın kolu Meredith'in boğazına bastırıyor, nefes almasını engelliyordu. Meredith'in zihni bulanmıştı. Şimdi bayılırsa...

"Sue kadar hızlı ölmeyi dileyeceksin." Ay gibi kızıl renkteki Tyler'ın yüzü, Meredith'in yüzüne yaklaştı, kırmızı ve uzun dili dışarı sarktı. Diğer eli, Meredith'in kollarını başının üzerine mıhlamıştı. "*Kırmızı Başlıklı Kız*'ı hiç duydun mu?"

Meredith'in gözünün önünde artık yıldızlar uçuşuyordu.

"Tyler, çek ellerini kızın üzerinden! Onu hemen bırak!" diye bağırdı Matt.

Tyler'ın iştahlı hırıltısının yerini şaşkın bir inilti aldı. Meredith'in boğazını tutan eli gevşedi ve Meredith yine nefes alabildi.

NymphE - kuflu.com

Etrafında ayak sesleri duyuyordu. "Bunu uzun zamandır bekliyordum Tyler," dedi Matt. Kızıl kumral başı saçlarından tutup arkaya çekti. Sonra Matt'in yumruğu Tyler'ın yeni uzamış burnuna indi. Islak hayvan burnundan kan fışkırdı.

Pençelerini uzatıp havada dönerek Matt'in üzerine atılan Tyler'ın çıkardığı ses, Meredith'in kanını dondurdu. Matt saldırının etkisiyle devrilirken, Meredith başı dönmüş ve sersemlemiş bir halde yerden kalkmaya çalışıyordu. Yapamadı. Bütün kasları kontrolsüzce titriyordu. Ama bir şey, Tyler'ı hiç ağırlığı yokmuş gibi Matt'in üzerinden aldı.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi Tyler," dedi Stefan, Tyler'ı ayağa dikip karşısına geçerken.

Tyler bir an ona baktıktan sonra kaçmaya çalıştı.

Hayvani çevikliğiyle mezar taşlarının arasından ilerlerken hızlıydı ama Stefan ondan daha hızlıydı ve yetişmekte zorlanmadı.

"Meredith, iyi misin? Meredith?" Bonnie arkadaşının yanına çömelmişti. Meredith başıyla onayladı. Hala konuşamıyordu. Bonnie'nin başını desteklemesine izin verdi. "Onu daha erken durdurmamız gerektiğini biliyordum, biliyordum," dedi Bonnie endişeyle.

Stefan, Tyler'ı sürüklüyordu. "Senin sersemin teki olduğunu hep biliyordum," dedi Tyler'ı bir mezar taşına doğru iterken, "ama bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Mezarlıklarda kızlara saldırmaman gerektiğini öğrenmiş olacağını sanıyordum. Ama hayır! Ve Sue'yla ilgili de böbürlenmek zorundaydın. Bu hiç akıllıca değildi Tyler."

Meredith onlara baktı. Karşı karşıya geldiklerinde, ne kadar farklı olduklarını düşündü. Bir şekilde ikisi de karanlığın yaratıkları olsa bile. Stefan solgundu ve yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu ama bir saygınlığı, neredeyse saflığı vardı. Mermerden oyulmuş bir melek heykeli gibiydi. Tyler sadece kapana kısılmış bir hayvana benziyordu. Yere eğilmiş, zorlukla nefes alıp veriyordu ve göğsünde kan ve salya toplanıyordu. O sarı gözler nefret ve öfkeyle parlıyor, parmakları bir şeyleri tutmaya çalışır gibi hareket ediyordu. Boğazından alçak bir ses yayıldı.

"Endişelenme, bu kez seni dövmeyeceğim," dedi Stefan. "Kaçmaya çalışmadığın sürece. Hepimiz şu kiliseye girip biraz sohbet edeceğiz. Hikaye anlatmayı seviyorsun Tyler, şimdi bana da bir tane anlatacaksın."

Tyler ona saldırmaya çalıştı, yerden doğruca Stefan'ın boğazına doğru atıldı. Stefan hazırlıklıydı. Meredith hem Stefan'ın hem de Matt'in sonraki birkaç dakika boyunca birikmiş öfkelerini boşaltırken iyi zaman geçirdiklerini düşündü ama kendisi başını başka tarafa çevirdi.

Sonunda Tyler'ı naylon bir kordonla bağladılar. Yürüyebiliyor, en azından ayaklarını sürüyebiliyordu. Stefan onu gömleğinin arkasından yakalayarak kiliseye uzanan patikaya yönlendirdi.

İçeri girdiklerinde, Stefan, Tyler'ı açık mezara doğru itti. "Şimdi konuşacağız," dedi. "Ve sen bizimle işbirliği yapacaksın Tyler. Yoksa çok ama çok pişman olursun."

NymphE - kuflu.com

Meredith kilise harabelerinin diz yüksekliğindeki duvarına oturdu. "Tehlikeli olacağını söylemiştin Stefan ama beni boğmasına izin vereceğini söylememiştin."

"Üzgünüm. Biraz daha bilgi vermesini umuyordum, özellikle de Sue öldüğünde orada olduğunu itiraf ettikten sonra. Ama beklememeliydim."

"Ben bir şey itiraf etmedim! Hiçbir şey kanıtlayamazsınız," dedi Tyler. Sesinde hala hayvani bir inilti seziliyordu ama yürüyüş sırasında yüzü ve vücudu normale dönmüştü. *Şey, aslında sadece insana dönüştü,* diye düşündü Meredith. Çürükler, şişlikler ve kurumuş kan elbette ki normal değildi.

"Bir mahkemede değiliz Tyler," dedi Meredith. "Baban bu kez sana yardım edemez."

"Ki mahkemede olsaydık bile, elimizde oldukça sağlam kanıtlar var," diye ekledi Stefan. "Seni planlı cinayetten içeri tıkmaya yeter."

"Tabii biri gümüş mermi yapmak için büyükannesinin çay kaşıklarını eritmeye kalkmazsa," diye araya girdi Matt.

Tyler bir ona, bir diğerine baktı. "Size hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Tyler, sen ne olduğunu biliyor musun? Aptal bir serserisin," dedi Bonnie. "Ve serseriler daima konuşur."

"Bir kızı yere yatırıp tehdit etmekten çekinmiyorsun," dedi Matt. "Ama arkadaşları geldiğinde korkudan altına ediyorsun."

Tyler hepsine öfkeyle baktı.

"Eğer konuşmak istemiyorsan, o zaman seni zorlamam gerekecek," dedi Stefan. Öne eğildi ve kütüphaneden getirdiği kalın kitabı aldı. Bir ayağını mezarın kenarına koyup kitabı dizine dayayarak açtı. O anda Meredith'e korkutucu bir şekilde Damon'ı hatırlatmıştı.

"Bu, Tilbury'li Gervase'nin yazdığı bir kitap," dedi. "M.S. 1210'da yazılmış. Bahsettiği şeylerden biri de kurtadamlar."

"Hiçbir şey kanıtlayamazsınız! Hiçbir kanıtınız..."

"Kes sesini Tyler!" Stefan ona baktı. "Kanıtlamamız gerekmiyor. Şu anda açıkça görebiliyorum. Benim ne olduğumu unuttun mu?" Bir sessizlik oldu ve Stefan devam etti. "Birkaç gün önce buraya geldiğimde, ortada bir sır vardı. Bir kız ölmüştü. Onu kim öldürdü? Ve neden? Görebildiğim bütün ipuçları birbiriyle çelişiyordu.

"Sıradan bir cinayet değildi. Sokaklarda dolaşan bir psikopatın işi değildi. Bu konuda güvendiğim birinin sözüne inandım ve bağımsız bir delildi. Sıradan bir katil, telekineziyle bir Ouija tahtasını kullanamaz. Sıradan bir katil, yüzlerce mil ötedeki bir santralin sigortalarını havaya uçuramaz.

NymphE - kuflu.com

"Hayır, bu korkunç fiziksel ve psişik gücü olan biriydi. Vickie'nin anlattıklarından, bana bir vampir gibi göründü.

"Sue Carson'ın vücudunda hala kan olması dışında. Bir vampir en azından birazını içerdi. Hiçbir vampir, özellikle de bir katil, böyle bir şeye direnemezdi. Asıl nokta buydu. Ama adli tabip, damarlarda hiç delik bulamadı ve kurban çok az kan kaybetmişti. Bu mantıklı görünmüyordu.

"Bir şey daha vardı. Sen de o evdeydin Tyler. O gece Bonnie'yi yakalama hatasına düştün ve sonra ertesi gün, orada olmadığın takdirde bilemeyeceğin şeyleri ağzından kaçırarak ikinci hatanı yaptın.

"Peki, elimizde ne var? Deneyimli bir vampir, Güçler'i olan korkunç bir katil mi? Yoksa kendi ayaklarına takılıp düşmeden tuvalete bile gidemeyen liseli bir serseri mi? Hangisi? Deliller iki yönü de gösteriyordu ve bir türlü karar veremedim.

"Sonra Sue'nun cesedini kendim inceledim. Ve en büyük sırla karşılaştım. *Şurada* bir kesik." Stefan'ın parmağı, köprücükkemiğinden aşağı düz bir çizgi çekti. "Tipik, geleneksel kesik. Vampirler bunu kendi kanlarını paylaşmak istediğinde yapar. Ama Sue vampir değildi ve kendini kesmemişti. Sue yerde yatarken biri bunu yapmıştı."

Meredith gözlerini kapadı ve Bonnie'nin yanında zorlukla yutkunduğunu duydu. Elini uzatarak Bonnie'ninkini tuttu ama dinlemeye devam etti. Stefan daha önce onlara açıklama yaparken bu kadar detaya girmemişti.

"Vampirler kurbanlarını o şekilde kesmeye ihtiyaç duymaz, çünkü dişlerini kullanırlar," dedi Stefan. Üst dudağını kaldırarak dişlerini gösterdi. "Ama bir vampir başka birinin içmesi için kan

almak istiyorsa, ısırmak yerine kesebilir. Bir vampir başka birine bu zevki tattırmak istiyorsa, bunu yapabilir.

"Ve bu beni kan üzerinde düşünmeye itti. Kan önemlidir. Vampirler için hayat ve Güç demektir. Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan tek şey budur ve bazen bu ihtiyaç bizi çıldırtır. Ama başka şeylere de yarar. Örneğin... İnisiyasyon.

"İnisiyasyon ve Güç. Bu ikisini düşünerek bulduğum parçaları düşündüm ve daha önce Fell's Church'e geldiğimde seninle ilgili gözlemlerimle birleştirdim. Çok da dikkat etmediğim küçük şeylerdi. Ama Elena'nın senin aile geçmişinle ilgili bana söylediği bir şeyi hatırladım ve Honoria Fell'in günlüğünü kontrol etmeye karar verdim."

Stefan, elindeki kitabın sayfalarının arasından bir kağıt parçası aldı. "Honoria'nın elyazısı. Size okuyabilmek için sayfanın fotokopisini aldım. İşte Smallwood'ların küçük aile sırrı. Tabii eğer satır aralarını okuyabilirseniz."

Kağıdı okudu: "*12 Kasım. Mumlar yapıldı ve keten hazır. Tuz ve mısır unumuz az ama kışı atlatmayı başaracağız. Dün gece bir alarm verildi. Jacob Smallwood ormandan dönerken kurtların saldırısına uğradı. Yarasını yabanmersini ve söğüt kabuğuyla tedavi ettim ama yara derin ve korkuyorum. Eve döndükten sonra rünlere baktım. Sonuçları Thomas'tan başkasına söylemedim.*

"Rünlere bakmak, büyüdür," dedi Stefan başını kaldırarak. "Honoria, cadı dediğimiz kişilerdendi. Kasabanın çeşitli yerlerindeortaya çıkan *kurt sorunundan* bahsetmeyi sürdürüyor. Görünüşe bakılırsa, aniden, özellikle genç kızları hedef alan saldırılar sıklaşmış. Kocasıyla birlikte nasıl giderek daha fazla endişelendiklerini anlatıyor. Ve sonunda şöyle diyor:

NymphE - kuflu.com

"20 Aralık. Smallwood'larda yine kurt sorunu. Çığlıkları birkaç dakika önce duyduk ve Thomas zamanın geldiğini söyledi. Mermileri dün döktü. Tüfeğini hazırladı ve birazdan gideceğiz. Hayatta kalırsak tekrar yazacağım.

"21 Aralık. Dün gece Smallwood'lara gittik. Jacob çok acı çekti. Kurt öldü.

"Jacob'ı tepenin eteğindeki küçük mezarlığa gömeceğiz. Ruhu ölümde huzur bulsun.

"Fell'sChurch'ünresmitarihinde," dediStefan, "Smallwood'lara giden Thomas Fell'le karısının, Jacob Smallwood'u yine bir kurdun saldırısına uğramış halde buldukları ve kurdun onu öldürdüğü yazılı. Ama bu yanlış. Gerçekte söylediği şey, kurdun Jacob Smallwood'u öldürdüğü değil, Jacob Smallwood'un, yani *kurdun* öldüğü."

Stefan kitabı kapadı. "Büyük büyük büyük, her ne haltsa baban bir kurtadamdı Tyler. Bir kurtadamın saldırısına uğradığı için o hale gelmişti. Ve virüsü, kendisi öldükten sekiz buçuk ay sonra doğan oğluna geçirmişti. Tıpkı babanın da sana geçirdiği gibi."

"Sende bir bokluk olduğunu hep biliyordum Tyler," dedi Bonnie ve Meredith gözlerini açtı. "Ne olduğunu asla bilemedim ama senin bir ucube olduğundan emindim."

"Bu konuda şakalar yapardık," dedi Meredith kısık sesle. "Büyük beyaz dişlerin ve *hayvani çekiciliğin* hakkında. Gerçeğe ne kadar yaklaştığımızı bilmiyormuşuz."

"Bazen psişikler bu tür şeyleri sezebilir," dedi Stefan. "Bazen sıradan insanlar bile bunu yapabilir. Daha önce farketmeliydim ama kafam başka yerdeydi. Yine de, bu bir bahane değil. Ve başka biri -bir psişik katil- bunu hemen farketti, öyle değil mi Tyler? Eski bir yağmurluk giyen bir adam sana geldi. Uzun boylu, sarı saçlı, mavi gözlü bir adamdı ve seninle bir anlaşma yaptı. Bir şey karşılığında, sana mirasını nasıl alacağını öğretecekti. Nasıl gerçek bir kurtadam olacağını.

"Tilbury'li Gervase'ye göre..." Stefan dizinin üzerinde duran kitabı tıklattı. "Kendisi ısırılmamış bir kurtadamın inisiye edilmesi gerekir. Yani hayatın boyunca kurtadam virüsü taşıyabilir ama harekete geçirilmediği için asla bunun farkına varmayabilirsin. Smallwood'lar kuşaklar boyunca yaşayıp öldüler ama virüs hepsinde pasif kaldı, çünkü onu uyandırmanın yolunu bilmiyorlardı. Ama yağmurluklu adam biliyordu. Öldürmen ve taze kanı tatman gerektiğini biliyordu. Sonrasında, ilk dolunayda değişecektin." Stefan başını kaldırdı ve Meredith onun bakışlarını izlediğinde, gökyüzündeki dolunayı gördü. Artık kızıl bir küre gibi değil, iki boyutlu ve net görünüyordu.

Tyler'ın etli yüzünde şüpheci bir ifade belirdi ve öfkesi tazelendi. "Beni kandırdınız! Bunu siz planladınız!"

"Çok zekisin," dedi Meredith.

"Ciddi misin?" diye ekledi Matt.

Bonnie parmağını ıslattı ve hayali bir puan tablosuna "1" yazdı.

"Yalnız olduğunu bilirsen kızlardan birinin peşinden buraya geleceğini biliyordum," dedi Stefan. "Mezarlığın öldürmek için mükemmel bir yer olduğunu düşünecektin. Civarda kimse olmayacaktı. Ve yaptıklarınla ilgili övüneceğini de biliyordum. Meredith'e diğer katille ilgili daha çok şey anlatmanı umuyordum. Sue'yu gerçekten pencereden iten, kanını içebilmen için

NymphE - kuflu.com

cesedini kesen adamla ilgili. Vampir, Tyler. Kim o? Nerede saklanıyor?"

Tyler'ın yüzündeki nefret ifadesinin yerini sinsi bir sırıtış aldı. "Size bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsunuz? O benim arkadaşım."

"Arkadaşın filan değil Tyler. Seni kullanıyor. Ve bir katil."

"Başını daha fazla derde sokma Tyler," diye ekledi Matt.

"Sen onun için bir maşa oldun bile. Bu gece Meredith'i öldürmeye kalktın. Yakında istesen bile geri dönemeyeceksin. Akıllı ol ve şunu hemen bitir. Bize bildiklerini anlat."

Tyler dişlerini gösterdi. "Size *hiçbir şey* anlatmayacağım. Beni nasıl zorlayacaksınız?"

Dört arkadaş birbirine baktı. Atmosfer değişmiş, her yeri gerilim sarmıştı.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedi Meredith. "Tyler, Sue'nun öldürülmesine yardım ettin. Gördüğüm şeye dönüşebilmen için müstehcen bir ayin uğruna öldürüldü. Beni, Vickie'yi ve Bonnie'yi de öldürmeyi planlıyordun, bundan eminim. Sana acıyacağımızı mı sanıyorsun? Seni buraya nazikçe konuşmak için getirdiğimizi mi sanıyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Tyler'ın yüzündeki sırıtış silinmişti. Bir ona, bir diğerine baktı.

Hiçbiri vazgeçecek gibi görünmüyordu. Bonnie'nin küçük yüzünde bile bağışlayıcılıktan uzak bir ifade vardı.

"Tilbury'li Gervase, ilginç bir şeyden sözediyor," dedi Stefan memnun bir tavırla. "Geleneksel gümüş mermi dışında, kurtadamlar için bir tedavi de var. Dinleyin." Ayışığında, kitabı okumaya başladı. "*Yaygın bilgiye göre, bir kurtadam vücut parçalarından birinden yoksun bırakılırsa, kesinlikle orijinal bedenine geri döner.* Gervase, Auvergne'li Raimbaud'nun hikayesini anlatıyor; arka patilerinden biri bir marangoz tarafından kesilince normale dönen bir kurtadam. Elbette ki bu oldukça acı vermiş olmalı ama hikayeye göre Raimbaud *sonsuza dek lanetli biçiminde kalmaktan kurtardığı için* marangoza teşekkür etmiş." Stefan başını kaldırdı. "Şimdi, Tyler bize bu bilgiyle ilgili yardım etmezse, en azından bir daha gidip birini öldürmemesini garantilememiz gerektiğini düşünüyorum. Siz ne dersiniz?"

"Bence onu iyileştirmek görevimiz," dedi Matt.

"Yapmamız gereken tek şey, organlarından birini kesmek," dedi Bonnie.

"Hemen aklıma gelen bir tane var," dedi Meredith gülerek.

Tyler'ın gözleri iri iri açılmıştı. Toprak ve kanın altında, normalde kızarık olan yüzü sarardı. "Blöf yapıyorsunuz!"

"Baltayı getir Matt," dedi Stefan. "Meredith, şu sersemin ayakkabılarından birini çıkar."

Meredith bunu yapmak için eğildiğinde, Tyler genç kızın yüzüne vurmak için bacağını kaldırdı. Matt gelip onun başını ayı kapanına aldı. "Durumu kendin için daha da zorlaştırma Tyler."

Meredith'in ayakkabıyı çıkardığı ayak kocamandı ve tabanı da Tyler'ın avuçları gibi terliydi. Ayak parmaklarından kaba tüyler uzanıyordu. Meredith'in midesi bulandı.

"Şu işi bitirelim artık," dedi.

"Şaka yapıyorsunuz!" diye uludu Tyler, Bonnie'nin gelip diğer bacağını kaparak üzerine oturmaması için tekmeler savururken. "Bunu yapamazsınız! Yapamazsınız!"

NymphE - kuflu.com

"Onu hareketsiz tutun," dedi Stefan. Birlikte hareket ederek Tyler'ı yatırdılar. Matt başını kollarının arasına almış, kızlar bacaklarının üzerine oturmuştu. Tyler'ın yapılanı görebilmesi için, Stefan beş santim kalınlığında bir dalı mezarın ağzına yerleştirdi. Baltayı kaldırdı ve sertçe vurarak dalı tek darbede ikiye ayırdı.

"Yeterince keskin," dedi. "Meredith, şunun pantolonunu sıva. Sonra ayak bileğinin hemen üzerine turnike olarak şu kordonu bağla. Yoksa kanamadan gider."

"Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı Tyler. "*Bunu yapamazsınız!*"

"İstediğin kadar bağır Tyler. Burada kimse sesini duyamaz, değil mi?" dedi Stefan.

"Benden daha iyi değilsiniz!" diye bağırdı Tyler tükürükler saçarak. "Siz de katilsiniz!"

"Ben ne olduğumu biliyorum," dedi Stefan. "İnan bana Tyler, bunu biliyorum. Herkes hazır mı? Güzel. Onu sıkı tutun, baltayı indirdiğimde sıçrayacak."

Tyler'ın çığlıkları artık kelime şeklinde bile değildi. Matt onu, Stefan'ın baltayı ayak bileğine dayayıp gücü ve mesafeyi nişanladığını görebileceği şekilde tutuyordu.

"Şimdi," dedi Stefan baltayı kaldırarak.

"*Hayır! Hayır!* Sizinle konuşacağım! Konuşacağım!" diye bağırdı Tyler.

Stefan ona baktı. "Çok geç," dedi ve baltayı indirdi.

Balta kıvılcımlar saçarak taş zeminden sekti ama gürültü Tyler'ın çığlıkları arasında kayboldu. Tyler'ın baltanın ayağına değmediğini anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Boğulacak gibi olduğunda soluklanmak için durdu ve iri iri açılmış gözleriyle Stefan'a baktı.

"Konuşmaya başla," dedi Stefan acımasız bir sesle.

Tyler'ın boğazından küçük inlitiler yükseliyor, ağzında köpükler çıkıyordu. "Adını bilmiyorum," dedi. "Ama görünüşü, tarif ettiğin gibi. Ve haklısın, o bir vampir! Kocaman erkek bir geyiği öldürene kadar kanını içtiğini gördüm. Bana yalan söyledi," diye ekledi Tyler yine inleyerek. "Bana herkesten daha güçlü, onun kadar güçlü olacağımı söyledi. İstediğim her kıza istediğim şekilde sahip olabileceğimi söyledi. Aşağılık herif bana yalan söyledi."

"Birini öldürsen de bunun yanına kalabileceğini mi söyledi?" dedi Stefan.

"O gece Caroline'ı halledebileceğimi söyledi. Beni terkettikten sonra bunu kendi istemişti. Onu yalvartmak istiyordum ama bir şekilde evden çıktı. Caroline ve Vickie'yi alabileceğimi söyledi. İstediği sadece Bonnie'yle Meredith'di."

"Ama Meredith'i öldürmeye kalkıştın."

"Bu *şimdiydi*. Artık işler farklı, aptal. Sorun olmayacağını söyledi."

"Neden?" diye sordu Meredith, Stefan'a dönerek.

"Belki siz çoktan onun amacına hizmet ettiğiniz için," dedi Stefan. "Beni buraya getirdiniz." Tekrar Tyler'a döndü. "Pekala, bize işbirliği yaptığını göster Tyler. Bize bu adamı nasıl ele geçirebileceğimizi söyle."

"Onu ele geçirmek mi? Delirdiniz mi?" Tyler kahkahalara boğuldu ve Matt onun boğazını saran kolunu daha da sıktı. "Hey, istersen beni boğabilirsin ama gerçeği değiştiremezsin. Bana

NymphE - kuflu.com

eskilerden, Orijinaller'den biri olduğunu söyledi. Ne anlama geliyorsa. Daha piramitler yapılmadan önce insanları vampire dönüştürdüğünü söyledi. Şeytanla bir anlaşma yapmış. Kalbine kazık saplasan bile ona hiçbir şey olmazmış. Onu öldüremezsiniz." Kahkahaları kontrolden çıkmıştı.

"Nerede saklanıyor?" diye sordu Stefan. "Her vampirin uyuyacak bir yere ihtiyacı vardır. Nerede?"

"Size söylersem beni öldürür. Beni yer, ahbap! Tanrım, o geyik ölmeden önce ne yaptığını size söyledim... Hayvan hala tekmeliyordu..." Tyler'ın kahkahaları, yerini hıçkırıklara bıraktı.

"O halde seni bulmadan önce bize yardım etmen gerek, değil mi? Zayıf noktası ne?"

"Tanrım, zavallı geyik..." Tyler saçmalamaya başlamıştı.

"Sue'ya ne olacak? Onun için de ağladın mı?" dedi Stefan sertçe. Baltayı aldı. "Bence," dedi, "zamanımızı boşa harcıyorsun."

Balta kalktı.

"Hayır! Hayır! Konuşacağım. Size bir şey söyleyeceğim. Bakın, onun canını yakabileceğiniz bir ağaç türü var. Onu öldüremezsiniz ama canını yakabilirsiniz. Bunu bana söyledi ama ne olduğunu açıklamadı. Yemin ederim, doğruyu söylüyorum!"

"Yeterince iyi değil Tyler," dedi Stefan.

"Tanrı aşkına! Size bu gece nereye gideceğini söyleyeceğim. Oraya yeterince çabuk giderseniz, belki onu durdurabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun? Bu gece nereye gidiyormuş? Hemen konuş, Tyler!"

"Vickie'nin evine gidiyor! Bu gece ikimizin de birer avı olacağını söyledi. Bu işe yarar, değil mi? Acele ederseniz, belki yetişebilirsiniz."

Stefan donup kalmıştı ve Meredith'in kalbi deli gibi atıyordu. Vickie. Vickie'nin saldırıya uğrayabileceğini düşünmemişlerdi.

"Damon onu koruyor," dedi Matt. "Öyle değil mi Stefan?"

"Öyle olması gerek," dedi Stefan. "Hava kararırken onu orada bırakmıştım. Bir şey olsaydı, bana seslenirdi..."

"Çocuklar," diye fısıldadı Bonnie. Gözleri iri iri açılmıştı ve dudakları titriyordu. "Sanırım oraya hemen gitsek iyi olur."

Bir an hepsi ona baktı ve sonra herkes harekete geçti. Stefan bıraktığında, balta tangırtıyla yere düştü.

"Hey, beni böyle bırakamazsınız! Araba kullanamam! Benim için geri dönecek! Gelip ellerimi çözün!" diye bağırdı Tyler. Hiçbiri umursamadı.

Tepeden aşağı koşup Meredith'in arabasına doluştular. Meredith hızla hareket etti. Virajları tehlikeli bir hızla dönerken ve dur işaretlerine aldırmadan ilerlerken, bir yandan da Vickie'nin evine ulaşmayı istemiyordu.

Sakinim. Ben hep sakinimdir, diye düşündü. Ama bu sadece dışarıdan görünüştü. Meredith içinde her şey dağılırken ve fırtınalar koparken nasıl sakin görünebileceğini biliyordu sadece.

Birch Caddesi'nin köşesinden döndüler ve Meredith frene bastı.

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Bonnie arka koltuktan. "Hayır! Hayır!"

"Çabuk," dedi Stefan. "Hala bir şansımız olabilir." Kapıyı açtı ve daha araba durmadan dışarı fırladı. Ama Bonnie arabanın arkasında hıçkırıklara boğulmuştu bile.

NymphE - kuflu.com

Araba, sokakta düzensizce park etmiş polis arabalarından birinin arkasında kayarak durdu. Her yerde mavi-kırmızı-sarı yanıp sönen ışıklar vardı.

"Burada kalın," dedi Matt, Stefan'ın peşinden dışarı fırladı.

"Hayır!" Bonnie'nin başı hızla kalktı. Matt'i yakalayıp geri çekmek istedi. Tyler'dan Vickie'nin adını duyduğundan beri başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Çok geçti. Daha ilk anda, çok geç kaldıklarını anlamıştı. Matt sadece kendini de öldürtecekti.

"Sen burada kal Bonnie, kapıları kilitle. Ben arkalarından gidiyorum," dedi Meredith.

"Hayır! Herkesin bana *burada kal* demesinden bıktım artık!" diye bağırdı Bonnie emniyet kemerini çözmeye çalışarak. Hala ağlıyordu ama arabadan çıkıp Vickie'nin evine doğru yürümeye başladığında, gözyaşlarının arasından etrafı yeterince net görebiliyordu. Meredith'i takip etti.

Bütün hareketlilik ön tarafta toplanmış gibiydi: İnsanlar bağırıyor, kadının biri çığlık atıyor, polis telsizlerinden cızırtılı sesler geliyordu. Bonnie'yle Meredith doğruca arka tarafa, Vickie'nin penceresine yöneldi. *Bu görüntüde yanlış olan ne,* diye düşündü Bonnie yaklaşırlarken. Manzaradaki yanlışlık inkar edilemezdi ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Vickie'nin penceresi açıktı ama açık olamazdı. Panjurlu pencerelerin orta çerçevesi açılmazdı. O halde perdeler neden dışarı doğru savruluyordu?

Açık değildi, kırılmıştı. Cam parçaları, çakıl yola yayılmıştı ve ayaklarının altında çıtırdıyordu. Çıplak çerçevede diş gibi sırıtan parçalar kalmıştı sadece. Vickie'nin evine girilmişti.

"Onu içeri davet etmiş," diye bağırdı Bonnie öfke ve acıyla. "Bunu neden yaptı? Neden?"

"Burada kal," dedi Meredith kurumuş dudaklarını yalayarak ıslatırken.

"*Bana bunu söylemeyi kes!* Dayanabilirim Meredith, sadece *öfkeliyim*, hepsi bu. Ondan *nefret* ediyorum." Meredith'in kolunu tutarak ilerledi.

Penceredeki delik giderek yaklaşıyordu. Perdeler yırtılmıştı. Aralarında, içeriyi görebilecekleri kadar açıklık vardı.

Meredith son anda Bonnie'yi itti ve önce kendi baktı. Önemi yoktu. Bonnie'nin psişik algıları uyanıktı ve ona yerle ilgili bilgi vermeye başlamıştı bile. Bir meteor çarpıp patladıktan sonra yerde oluşan bir krater gibiydi. Ya da bir orman yangınından sonra geriye kalan ağaç iskeletleri gibi. Güç ve şiddet hala kendini hissettiriyordu ama asıl olay bitmişti. Bu yer tecavüze uğramıştı.

Meredith pencereden uzaklaştı ve öne eğilerek kustu. Bonnie tırnaklarını avuçlarına gömerek yaklaşıp içeri baktı.

NymphE - kuflu.com

İlk algıladığı şey koku oldu. Islak et kokusu. Neredeyse tadını alabiliyordu ve tadı kazayla ısırılmış dil gibiydi. Müzik setinde, ön taraftaki çığlıklar ve kendi kulaklarındaki uğultu yüzünden duyamadığı bir şey çalıyordu. Işığa alışan gözleri sadece kırmızıyı görebiliyordu.

Vickie'nin odasının yeni rengi buydu. Artık uçuk mavi yoktu. Kırmızı duvar kağıtları, kırmızı yorgan... Her tarafa kırmızı boya saçılmış gibiydi. Sanki bir çocuk eline bir kova kırmızı boya geçirmiş ve ipin ucunu kaçırmıştı.

Pikap tıkırdadı ve iğne başa geri döndü. Bonnie tekrar başlayan şarkıyı tanıdığında irkildi.

Goodnight Sweetheart.

"Seni canavar," diye homurdandı Bonnie. Karnı acıyla gerildi. Eli pencere çerçevesini giderek daha sıkı tutuyordu. "Seni canavar, senden *nefret* ediyorum! Nefret ediyorum!"

Meredith bunu duyunca doğrulup ona döndü. Titreyen elleriyle saçlarını geri itip birkaç derin nefes aldı ve sükunetini bozmamaya çalıştı. "Elini kesiyorsun," dedi. "Bırak da bir bakayım."

Bonnie kırık camları tuttuğunu farketmemişti. Meredith'in elini tutmasına izin verdi ama incelemesine fırsat vermeden döndürüp Meredith'in elini sıkıca tuttu. Meredith korkunç görünüyordu: Gözleri donuk bakıyordu, dudakları morarmıştı ve titriyordu. Yine de hala onunla ilgilenmeye, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Devam et," dedi Bonnie arkadaşına dikkatle bakarak. "Ağla Meredith, istiyorsan çığlık at. Bir şekilde acını dışarı vur. Şimdi her şeyi içine atıp kontrollü olmak zorunda değilsin. Bugün kendini kaybetmeye hakkın var."

Bir an için Meredith sadece orada durdu. Titriyordu. Sonra başını sertçe iki yana salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Yapamam. Ben öyle biri değilim. Hadi, eline bakayım."

Bonnie tartışabilirdi ama tam o anda Matt köşeyi döndü. Kızları görünce dehşetle irkildi.

"Burada ne..." diye başladı. Sonra pencereyi gördü.

"Ölmüş," dedi Meredith.

"Biliyorum." Matt de kötü bir fotoğraf gibi görünüyordu. "Bana ön tarafta söylediler. Cesedi dışarı..." Sustu.

"Berbat ettik. Çuvalladık. Ona söz vermiş olmamıza rağmen..." Meredith de sustu. Başka ne diyebilirdi ki?

"Polis artık bize inanır," dedi Bonnie, Matt'le Meredith'e bakarak. "İnanmak *zorundalar.*"

"Hayır," dedi Matt. "İnanmayacaklar Bonnie, intihar olduğunu söylüyorlar."

"*İntihar* mı? Odanın halini görmediler mi? *Buna* intihar mı diyorlar?" diye bağırdı Bonnie.

"Akli dengesini kaybettiğini ve... Eline bir makas geçirdiğini..."

"Ah, Tanrım," dedi Meredith başını çevirerek.

"Belki de Sue'yu öldürdüğü için suçluluk duymuş olabileceğini söylüyorlar."

"Bu eve biri girdi," dedi Bonnie öfkeyle. "Bunu itiraf etmek zorundalar!"

"Hayır." Meredith'in sesi çok yorgunmuş gibi kısıktı. "Şu pencereye bak. Cam parçalarının hepsi dışarıda. Biri içeriden kırmış." *Ve manzaradaki yanlışlığın geri kalanı da bu,* diye düşündü Bonnie.

NymphE - kuflu.com

"Muhtemelen dışarı çıkarken yaptı," dedi Matt. Sessizce birbirlerine baktılar.

"Stefan nerede?" diye sordu Meredith, Matt'e. "Onu burada görürlerse..."

"Hayır, Vickie'nin öldüğünü öğrendiğimizde bu taraftan arkaya geçti. Ben de onu arıyordum. Buralarda olma..."

"Şşşt!" dedi Bonnie. Ön taraftaki bağrışlar kesilmişti. Kadının çığlıkları da öyle. Ortam biraz daha sessizleşince, arka bahçedeki ağaçların arasından gelen sesi duydular.

"Onu izliyor olman gerekirdi!"

Ses tonu, Bonnie'nin tüylerini ürpertti. "Stefan!" dedi Matt. "Damon'la birlikte. Gelin!"

Ağaçların arasına daldılar ve Bonnie, Stefan'ın sesini açıkça duyabildi. İki kardeş ayışığında birbirine bakıyordu.

"Sana güvenmiştim Damon, sana güvendim!" diyordu Stefan. Bonnie onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Hatta mezarlıkta Tyler'la birlikteyken bile. Şu anda öfkeden de fazlası vardı.

"Ve bunun olmasına izin verdin," diye devam etti Stefan, Bonnie ve diğerlerine bakmadan ve Damon'a cevap verme fırsatı tanımadan. "Neden *bir şey* yapmadın? Onunla savaşamayacak kadar korkaksan, en azından beni çağırabilirdin. Oysa sen sadece durup beklemeyi tercih ettin!"

Damon'ın yüz ifadesi sertti. Siyah gözleri parlıyordu. Hiç gerilemeden, sinmeden, dimdik duruyordu. Ağzını açtı ama Stefan ona fırsat vermedi.

"Benim hatam. Tahmin etmeliydim. Tahmin *ediyordum*. *Hepsi* tahmin etmişti ve beni uyarmışlardı. Ama onları dinlemedim."

"Ah, öyle mi?" dedi Damon, Bonnie'ye bir bakış atarak. Bonnie ürperdi.

"Stefan, dur," dedi Matt. "Bence..."

"Onları dinlemeliydim!" diye bağırıp çağırıyordu Stefan. Matt'i duymamıştı bile. "Onun yanında ben kalmalıydım. Ona güvende olacağına söz vermiştim ve yalancı durumuna düştüm! Ona ihanet ettiğimi düşünerek öldü." Bonnie, Stefan'ın içini kemiren suçluluk duygusunu şimdi yüzünde de görebiliyordu. "Burada kalsaydım..."

"Sen de ölmüş olurdun!" diye tısladı Damon. "Bu sıradan bir vampir değil. Seni kuru bir dal parçası gibi ikiye..."

"*Ve o zaman daha iyi olurdu!*" diye bağırdı Stefan. Göğsü hızla kalkıp iniyordu. "Durup izlemektense onunla birlikte ölmeyi tercih ederdim! Neler oldu Damon?" Şimdi biraz daha kendini toparlamıştı ve sakinleşmişti ama yeşil gözleri ateşle parlıyor, yakıcı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Çalıların arasında başka bir kızı kovalamakla mı meşguldün? Yoksa müdahale etmeyecek kadar ilgisiz miydin?"

Damon bir şey söylemedi. Kardeşi kadar solgundu ve bütün kasları gerilmişti. Stefan'a bakarken onun da her yanından öfke akıyordu.

"Belki de hoşuna gitmiştir," dedi Stefan, Damon'ın yüzüne bakabilmek için bir adım daha yaklaşarak. "Evet, muhtemelen öyle. Başka bir katili izlemek hoşuna gitti. İyi miydi Damon? Sana izletti mi?"

Damon, Stefan'ın suratına güçlü bir yumruk indirdi.

O kadar hızlı olmuştu ki Bonnie görememişti bile. Stefan geriye doğru savrularak yumuşak zemine düştü ve uzun bacakla-

NymphE - kuflu.com

rı iki yana açıldı. Meredith bir şey haykırdı ve Matt, Damon'ın önüne geçti.

Cesurca, diye düşündü Bonnie, *ama aptalca*. Hava elektrik yüklüydü. Stefan elini ağzına götürdü ve kanadığını farketti. Bonnie onun yanına çöküp kolunu yakaladı.

Damon yine Stefan'ın üzerine geliyordu. Matt araya girdi. "Yeter çocuklar! Yeter, tamam mı?" diye bağırdı.

Stefan ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bonnie onun kolunu daha sıkı tuttu. "Hayır! Stefan, yapma! Yapma!" diye yalvardı. Meredith de diğer kolunu tuttu.

"Damon, kes artık! Kesin! İkiniz de!" dedi Matt.

Hepimiz delirmiş olmalıyız. Kendimizi ne menem bir şeyin içine sokuyoruz biz böyle? diye düşündü Bonnie. *İki öfkeli vampirin kavgasını ayırmaya çalışıyoruz. Sadece sesimizi kesmemizi sağlamak için bile bizi öldürebilirler. Damon, Matt'i sinek gibi ezebilir.*

Ama Matt, Damon'ın önünde dikiliyordu ve Damon da durmuştu. Uzunca bir an kimse hareket etmedi. Herkes gergindi. Sonra, yavaşça, Damon'ın vücudu gevşedi.

Elini indirdi ve derin bir nefes aldı. Bonnie kendi nefesini tuttuğunu farkederek soluğunu bıraktı.

Damon'ın yüzü buzdan oyulmuş bir heykel gibi ifadesiz ve donuktu. "Pekala, nasıl isterseniz," dedi soğuk bir sesle. "Benim burada işim bitti artık. Gidiyorum. Ve bu kez *kardeşim*, eğer beni takip edersen, bu sefer gerçekten, seni öldürürüm. İster inan ister inanma."

"Seni takip etmeyeceğim," dedi Stefan oturduğu yerden. Sesi, ezilmiş cam yutmuş gibiydi.

Damon ceketini düzeltti. Bonnie'ye anlık bir bakış attıktan sonra gitmek için döndü. Ama duraksadı ve yumuşak bir sesle, her kelime Stefan'ı hedefleyen bir okmuş gibi konuştu.

"Seni uyardım," dedi. "Ne olduğumu ve hangi tarafın kazanacağını söyledim. Beni dinlemeliydin kardeşim. Belki bu geceden bir şeyler öğrenmişsindir."

"Sana güvenmenin ne kadar yanlış olduğunu öğrendim," dedi Stefan. "Defol buradan Damon. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Damon başka tek kelime etmeden döndü ve karanlığa doğru yürüdü.

Bonnie, Stefan'ın kolunu bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı.

Stefan ayağa kalktı, isteği dışında tutulan bir kedi gibi silkelendi. Diğerlerinden biraz uzaklaştı. Sonra öylece durdu. Öfkesi geldiği gibi çabucak sönmüştü.

Şimdi ne diyeceğiz, diye düşündü Bonnie başını kaldırarak. *Ne diyebiliriz?* Stefan bir konuda haklıydı: Onu Damon hakkında uyarmışlardı ama dinlememişti. Ağabeyine güvenebileceklerine gerçekten inanmıştı. Sonra kolay olduğu ve yardıma ihtiyaç duydukları için Damon'a güvenerek dikkatsiz davranmışlardı. Kimse bu gece Damon'ın Vickie'yi izlemesine itiraz etmemişti.

Hepsi suçluydu. Ama suçluluk duygusuyla kendini parçalayan Stefan'dı. Damon'a duyduğu kontrolsüz öfkenin ardında yatan şeyin bu olduğunu Bonnie biliyordu: Kendi merhameti ve utanç duygusu. Damon'ın bunu bilip bilmediğini ya da umursayıp umursamadığını merak etti. Bu gece gerçekte neler oldu-

NymphE - kuflu.com

ğunu da merak ediyordu. Damon gittiğine göre, bunu artık asla öğrenemeyebilirlerdi.

Ne olursa olsun, diye düşündü, *gitmiş olması daha iyi.*

Dışarıda yine sesler başlamıştı: Arabalar hareket ediyor, kapılar kapanıyor, siren sesi yankılanıyordu. O an için ağaçların arasında güvendeydiler ama burada daha fazla kalamazlardı.

Meredith bir elini alnına bastırarak gözlerini kapadı. Bonnie önce ona, sonra Stefan'a, sonra da ağaçların diğer tarafındaki Vickie'nin sessiz evindeki ışıklara baktı. Kendini çok bitkin hissediyordu. Bu akşam ayakta durmasını sağlayan bütün adrenalin tükenmiş gibiydi. Artık Vickie'nin ölümünden dolayı öfkeli bile değildi. Sadece morali bozuktu ve çok yorgundu. Evine gitmek, yatağına girip yorganı başına çekmek için neler vermezdi.

"Tyler," dedi yüksek sesle. Hepsi dönüp ona baktı. "Onu kilise harabelerinde bıraktık. Ve şimdi son umudumuz o. Bize yardım etmesini sağlamak zorundayız."

Bu herkesi hareketlendirdi. Stefan olduğu yerde sessizce döndü; peşlerinden sokağa doğru yürürken ne konuşuyor ne de biriyle göz göze geliyordu. Polis arabaları ve ambulans gitmişti. Herhangi bir olay çıkmadan mezarlığa geri döndüler.

Ama kilise harabelerine ulaştıklarında, Tyler orada değildi.

"Ayaklarını bağlamamıştık," dedi Matt yüzünü ekşiterek. "Arabası hala burada olduğuna göre, yürüyerek gitmiş olmalı."

Ya da götürüldü, diye düşündü Bonnie. Taş zeminde hangisinin doğru olduğunu gösteren bir işaret yoktu.

Meredith duvara yaklaşıp oturdu ve parmaklarını burnunun iki yanına bastırdı.

Bonnie de çan kulesine yaslanarak çöktü.

Tam anlamıyla çuvallamışlardı. Bu gece olanların özü buydu. Onlar yenilmiş, *o* kazanmıştı. Bugün yaptıkları her şey yenilgiyle sonuçlanmıştı.

Ve Stefan bütün sorumluluğu kendi üzerine alıyordu.

Pansiyona dönerlerken, ön koltukta oturan siyah ve eğik başa baktı. Aklına başka bir düşünce takıldı ve bu düşünceyle bütün vücudu gerildi. Damon gittiğine göre, artık onları koruyabilecek tek kişi Stefan'dı. Ve Stefan da çok bitkin görünüyordu...

Meredith arabayı ahıra yanaştırırken Bonnie dudağını ısırdı. Kafasında bir fikir biçimleniyordu. Bu onu huzursuz ediyor, hatta korkutuyordu ama Stefan'a bir bakış daha atınca kararını verdi.

Ferrari hala ahırın arkasında duruyordu, görünüşe bakılırsa Damon onu bırakmıştı. Bonnie onun kasabadan nasıl uzaklaşmayı planladığını düşündü ve aklına kanatlar geldi. Tüylerinde gökkuşağı renklerini yansıtan yumuşak, güçlü, siyah karga kanatları. Damon'ın arabaya ihtiyacı yoktu.

Pansiyonda, sadece Bonnie'nin ailesini aramasına ve geceyi Meredith'in evinde geçireceğini söylemesine yetecek kadar kaldılar. Bu onun fikriydi. Ama Stefan tavan arasına çıktıktan sonra, Bonnie'yle Matt'i ön verandada durdurdu.

"Matt, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Matt iri iri açılmış mavi gözleriyle ona döndü. "Bu çok ağır bir ifade. Elena bu kelimeleri her kullandığında..."

"Hayır, hayır, korkunç bir şey istemeyeceğim. Sadece Meredith'le ilgilenmeni, eve gittiğinde iyi olduğundan emin olmanı istiyorum." Arabaya doğru yürüyen diğer kızı işaret etti.

"Ama sen de bizimle geliyorsun."

NymphE - kuflu.com

Bonnie açık kapıdan merdivenlere baktı. "Hayır. Ben birkaç dakika daha kalacağım. Stefan beni eve bırakabilir. Onunla konuşmak istiyorum."

Matt şaşırmıştı. "Onunla ne hakkında konuşacaksın?"

"Sadece... Şu anda açıklayamam. Bunu yapar mısın Matt?"

"Ama... Ah, pekala. Umursayamayacak kadar yorgunum. İstediğini yap. Yarın görüşürüz." Şaşırmış ve biraz öfkelenmiş bir tavırla uzaklaştı.

Bonnie de onun tutumuna şaşırmıştı. Yorgun olsun ya da olmasın, Stefan'la konuşmasını neden umursayacaktı ki? Ama şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Merdivene döndü ve omuzlarını dikleştirerek basamakları tırmandı.

Tavan arasındaki tavan ampulü eksikti ve Stefan mum yakmıştı. Bir bacağını yatağın üzerine, birini dışarı atarak öylece uzanmış ve gözlerini kapatmıştı. Belki de uyuyordu. Bonnie sessizce yaklaştı ve derin bir nefes alarak kendini hazırladı.

"Stefan?"

Stefan'ın gözleri açıldı. "Gittiğinizi sanıyordum."

"Onlar gitti. Ben gitmedim." *Tanrım, ne kadar solgun,* diye düşündü Bonnie. İçgüdüsel bir şekilde hemen konuya girdi.

"Stefan, düşünüyordum da... Damon gittiğine göre, katille aramızdaki tek kişi sensin. Güçlü olmak zorundasın; olabileceğin kadar güçlü. Ve şey, aklıma geldi de... Bilirsin... İhtiyacın olan şey..." Sesi titredi. Farkında olmadan, avucundaki derme çatma bandajla oynuyordu. Camla kestiği yer hala biraz kanıyordu.

Stefan onun bakışlarını izledi ve elini gördü. Sonra hemen bakışlarını Bonnie'nin yüzüne kaldırdı. Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Stefan başını iki yana salladı.

"Neden? Stefan, kişisel meselelerine karışmak istemiyorum ama hiç iyi görünmüyorsun. Eğer zayıf düşersen hiçbirimize bir yararın olmaz. Ve... Aslında, bunun benim için sakıncası yok. Yani, sonuçta beni öldürmez. Çok canımın yanacağını da sanmıyorum. Ve..." Yine sesi titredi. Stefan sadece huzursuz edici bir tavırla ona bakıyordu. "Şey, neden olmasın?" diye üsteledi Bonnie.

"Çünkü," dedi Stefan nazikçe, "bir söz verdim. Söz sözdür. Bir insanın kanını yiyecek olarak almayacağım, çünkü bu o kişiyi çiftlik hayvanı gibi kullanmak anlamına gelir. Ve kimseyle kan takasına girmeyeceğim, çünkü bu da sevgi anlamına gelir ve..." Bu kez sözünü tamamlayamayan Stefan oldu. Ama Bonnie anlaşmıştı.

"Başka biri asla olmayacak, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Benim için olmayacak." Stefan o kadar yorgundu ki kontrolünü kaybediyordu ve Bonnie maskesinin ardını görebiliyordu. Ve yine, acısını ve ihtiyacını gördü. O kadar büyüktü ki Bonnie daha fazla dayanamayarak başını çevirdi.

Daha önce, Matt'in Elena'yı bir gün unutup unutamayacağını merak etmişti ama görünüşe bakılırsa Matt bunu başarmıştı. Oysa Stefan...

Stefan farklıydı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ne yaparsa yapsın, asla tam olarak iyileşemeyecekti. Elena olmadan, Stefan daima yarım kalacak, yarım yaşayacaktı.

Bu korkunç duyguyu uzaklaştırmak için bir şey düşünmek, bir şey yapmak zorundaydı. Stefan'ın Elena'ya ihtiyacı vardı, onsuz bütün olamazdı. Bu gece çatırdamaya, sıkı bir kontrolle şid-

NymphE - kuflu.com

detli öfke arasında tehlikeli bir şekilde gidip gelmeye başlamıştı. Bir dakika Elena'yı görebilse ve onunla konuşabilse...

Buraya Stefan'a istemediği bir hediye vermeye gelmişti. Ama istediği başka bir şey vardı ve bunu ona sadece Bonnie verebilirdi.

Stefan'a bakmadan konuştu. "Elena'yı görmek ister misin?"

Yataktan gelen cevap sessizlikti. Bonnie odanın içinde titreşen karanlık gölgelere bakarak oturdu. Sonunda Stefan'a bir bakış attı.

Gözlerini kapatmış, vücudu yay gibi gerilmiş halde zor nefes alıp veriyordu. Bonnie onun arzusuna karşı koymaya çalıştığını anladı.

Ve kaybediyordu. Bonnie bunu da görebiliyordu.

Elena daima onun için çok fazla olmuştu.

Tekrar göz göze geldiklerinde, Stefan'ın kaşları çatık, yüzü asıktı. Teni artık solgun değildi, hafifçe kızarmıştı. Vücudu hala titriyordu.

"İncinebilirsin Bonnie."

"Biliyorum."

"Kendini kontrol edemediğin Güçler'e açıyor olacaksın. Seni onlardan koruyabileceğimi garanti edemem."

"Biliyorum. Nasıl yapmak istersin?"

Stefan heyecanla uzanıp Bonnie'nin elini tuttu. "Teşekkür ederim Bonnie," diye fısıldadı.

Bonnie kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. "Sorun değil," dedi. *Tanrım, ne kadar yakışıklı... O gözler... Bir an sonra ya Stefan'ın üzerine atılacak ya da yatakta eriyip gidecekti.* Erdemden kaynaklanan bir tercihle elini çekti ve muma döndü.

"Önce transa girmeme ve ona ulaşmama, bağlantıyı kurduktan sonra da seni bulup yanımıza çekmeme ne dersin? Sence bu işe yarar mı?"

"Olabilir. Eğer ben de sana uzanırsam," dedi Stefan, Bonnie'in yoğunluğunu alıp muma odaklayarak. "Zihnine dokunabilirim... Sen hazır olduğunda anlarım."

"Anlaştık." Mum beyazdı ve yan tarafları parlıyordu. Alev bir an yükselip tekrar küçüldü. Bonnie kendini içinde kaybedene kadar aleve baktı, sonunda etrafındaki bütün oda karanlığa gömüldü. Sadece alev ve kendisi vardı. Aleve girecekti.

Etrafını dayanılmaz bir parlaklık sardı. Sonra onun içinden karanlığa geçti.

CENAZEEVİ SOĞUKTU. BONNIE HUZURSUZCA ETRAFINA BAKINIRken oraya nasıl geldiğini merak etti ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tek başınaydı ve her nedense bu onu rahatsız ediyordu. Başka birinin daha burada olması gerekmez miydi? Birini arıyordu.

Yan odada ışık vardı. Bonnie oraya doğru yürürken kalbi deli gibi atmaya başladı. Burası bir görüş odasıydı ve yüksek şamdanlarla, titrek alevli beyaz mumlarla doluydu. Aralarında, kapağı açık beyaz bir tabut duruyordu.

Adım adım, bir şey onu çekiyormuş gibi, Bonnie tabuta yaklaştı. İçine bakmak istemiyordu. Ama mecburdu. O tabutta onu bekleyen bir şey vardı.

Bütün oda, mumlardan gelen yumuşak beyaz ışıkla aydınlanıyordu. Sanki bir nur adasında yüzüyor gibiydi. Ama bakmak istemiyordu...

NymphE - kuflu.com

Ağır çekimdeymiş gibi hareket ederek tabuta uzandı ve içindeki beyaz saten döşemeye baktı. Boştu.

Bonnie kapağı kapatıp yaslanarak içini çekti. Sonra göz ucuyla bir hareket algılayarak döndü.

Elena'ydı.

"Ah, Tanrım, ödümü patlattın," dedi Bonnie.

"Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum," dedi Elena.

Bu kez saçları açıktı ve omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerinde, mum ışığında hafifçe parlayan beyaz, ince bir elbise vardı. Kendi de muma benziyordu. Ayakları çıplaktı.

"Buraya gelmemin nedeni..." diye geveledi Bonnie. Zihninin köşesinde bir düşünce onu rahatsız ediyordu. Bu *onun* rüyası, onun transıydı. Hatırlaması gerekiyordu. "Buraya seni Stefan'la görüştürmek için geldim," dedi.

Elena'nın gözleri iri iri açılırken dudakları aralandı. Bonnie bu dayanılmaz özlem görüntüsünü tanımıştı. On beş dakika önce, aynı ifadeyi Stefan'ın yüzünde de görmüştü.

"Ah," diye fısıldadı Elena. Gözleri bulutlandı ve zorlukla yutkundu. "Ah, Bonnie... Bunu *yapamam.*"

"Nedenmiş?"

Elena'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve dudakları titriyordu. "Ya işler değişmeye başlarsa? Ya *o* gelirse ve..." Eliyle ağzını kapadı ve Bonnie son rüyasında Elena'nın dişlerinin nasıl döküldüğünü hatırladı. Bonnie, Elena'nın gözlerine bakarken korkusunu anlıyordu.

"Anlamıyor musun? Öyle bir şey olursa dayanamam," diye fısıldadı Elena. "Beni o şekilde görürse... Ve buradaki şeyleri

kontrol edemiyorum, yeterince güçlü değilim. Bonnie, lütfen onun gelmesine izin verme. Ona ne kadar üzgün olduğumu söyle. Ona de ki..." Gözlerini kapadı ve yaşlar yanaklarından süzüldü.

"Pekala." Bonnie de ağlayacak gibiydi ama Elena haklıydı. Açıklamak ve hayalkırıklığına dayanmasına yardımcı olmak için Stefan'ın zihnine uzandı. Ama ona dokunduğu anda, bir hata yaptığını anladı.

"Stefan, hayır! Elena diyor ki..." Önemi yoktu. Stefan'ın zihni onunkinden daha güçlüydü ve bağlantı kurduğu anda kontrolü ele geçirmişti. Elena'yla konuşmasının özünü sezmişti ama 'hayır'ı cevap olarak kabul etmeyecekti. Bonnie çaresizce kontrolü kaybetti ve zihninin şamdanlardan yayılan ışığa giderek daha çok yaklaştığını hissetti. Onun varlığını ve biçimlenişini hissetti. Döndüğünde, siyah saçlarını, gergin yüzünü ve bir şahininki gibi ateşli bakan yeşil gözlerini gördü. O anda, yapabileceği daha fazla bir şey olmadığını anlayarak onları yalnız bırakmak için geri çekildi.

NymphE - kuflu.com

Stefan acı dolu bir fısıltı duydu. "Ah, hayır."

Bu bir daha asla duymayacağını düşündüğü ama asla unutmayacağı bir sesti. Bütün vücudu dalga dalga ürperdi ve içinin titrediğini hissetti. Sese doğru döndüğünde, aynı anda bu kadar çok duyguyla başa çıkamayacağı için zihninin neredeyse çökeceğini sandı.

Görüşü bulandı ve sadece mumların yaydığı ışığı algıladı ama önemi yoktu. Onun varlığını *hissedebiliyordu*. Onu, Fell's Church'e ilk geldiğin gün de hissetmişti. Güzellik, tutku ve yaşam dolu bir varlık. Diğer her şeyi unutarak ona doğru ilerledi.

Elena. Bu gerçekten Elena'ydı.

Varlığı içini dolduruyor, parmak uçlarına kadar tüm benliğini sarıyordu. Bütün aç duyuları o aydınlığa odaklanmıştı. Ona ihtiyacı vardı.

Ve Elena ona yaklaştı.

Yavaşça, tereddütle hareket ediyordu. Sanki bunu zorlukla yapabiliyormuş gibi. Stefan da donup kalmıştı.

Elena.

Onu ilk kez olduğu gibi görüyordu. Yüzünü ve omuzlarını bir hale gibi saran altın sarısı saçları. Pürüzsüz beyaz teni. Şimdi ondan uzak durmak için çabalayan vücudu ve onu durdurmak için kalkmış olan eli.

"Stefan," diye fısıldadı Elena. Bu *onun* sesiydi. Adını söylüyordu. Ama içinde öyle bir acı vardı ki Stefan ona koşmak, onu kollarına almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. "Stefan, lütfen... *Yapamam*..."

Şimdi gözlerini görebiliyordu. Koyu lapis lazuli mavisi, ışıkta altın renginde parlıyordu. Acıyla iri iri açılmış, dökülmemiş yaşlarla ıslanmıştı. Stefan'ın içi parçalandı.

"Beni görmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Senin beni görmeni istemiyorum. Ah, Stefan, her şeyi yapabilir. Ve bizi bulur. Buraya gelir..."

Stefan rahatladı ve içi mutlulukla doldu. Elena'nın söylediklerine zorlukla odaklanabiliyordu ama önemi yoktu. Adını söyleyiş şekli yeterdi. "Ah, Stefan," dediğinde, Stefan duymak istediği her şeyi duymuştu.

Sessizce Elena'ya doğru ilerledi ve elini uzattı. Elena'nın itiraz eden bir tavırla başını iki yana salladığını, dudaklarının ayrılarak nefesinin hızlandığını gördü. Yakından bakıldığında, teninin içinden gelen bir parıltısı vardı. Sanki şeffaf bir mumun içinde yanan alev gibi. Kirpiklerindeki damlalar, elması andırıyordu.

Başını iki yana sallamaya devam etmesine rağmen elini çekmemişti; Stefan'ın parmakları ona dokunduğunda, bir camın iki

NymphE - kuflu.com

tarafındalarmış gibi Elena'nın soğuk parmak uçlarına değdiğinde bile.

Bu mesafeden bakışlarını da kaçıramıyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Sonunda "Hayır," demekten vazgeçti ve sadece adını fısıldadı.

Stefan düşünemiyordu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Burada ve birlikte olmaları dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Stefan etrafın tuhaflığını farketmemişti ve onları kimin izliyor olabileceği umrunda değildi.

Yavaşça, çok yavaşça, Elena'nın elini kavradı ve olması gerektiği şekilde parmaklarını iç içe geçti. Diğer elini de Elena'nın yüzüne uzattı.

Elena gözlerini kapadı ve yanağını Stefan'ın eline dayadı. Stefan parmaklarındaki ıslaklığı hissetti ve hıçkırır gibi güldü. Rüya gözyaşları. Ama gerçektiler. Elena da gerçekti.

Stefan'ın içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Sadece başparmağıyla onun gözyaşlarını silmek bile o kadar keskin bir zevkti ki acı veriyordu.

Son altı ay boyunca hissettiği bütün öfke ve acı, kalbinde o kadar süre gizlediği bütün duygular patlıyor ve ikisini de boğuyordu. Küçük bir hareketle, Elena'yı kollarına aldı.

Şimdi kollarında yaşamla ve güzellikle dolu bir melek vardı. Alev ve hava. Stefan'ın sarılışıyla ürperdi. Sonra, gözleri hala kapalıyken, dudaklarını uzattı.

Öpücük kesinlikle soğuk değildi. Stefan'ın sinirlerine kıvılcımlar yayıldı ve etrafındaki her şeyi eritti. Onu kaybettiğinden beri sürdürdüğü kontrolünü kaybediyordu. İçindeki her şey serbest kalıyor, bütün düğümler çözülüyor, bütün barajlar açı-

lıyordu. Elena'yı göğsüne bastırdığında kendi gözyaşlarını hissetti. Öylesine sımsıkı sarılmışlardı ki bir daha hiçbir şey onları ayıramazdı.

İkisi de öpüşmeyi kesmeden ağlıyordu. Elena'nın ince kolları şimdi Stefan'ın boynuna dolanmıştı ve vücutları birleşmişti. Stefan dudaklarında Elena'nın gözyaşlarının tuzunu hissediyordu.

Belli belirsiz bir şekilde, düşünmesi gereken başka bir şey olduğunu da biliyordu. Ama Elena'nın soğuk teninin vücuduna yaydığı ilk elektrik dalgası, tüm mantığını alıp götürmüştü. Bir alev fırtınasının ortasındaydılar; evren patlayabilir, yıkılabilir, yanıp kül olabilirdi; önemli olan tek şey, Elena'yı güvende tutmaktı.

Ama Elena titriyordu.

Sadece duygularının yoğunluğundan, Stefan'ın başını döndüren yoğunluk yüzünden değil. Korkudan. Bunu Elena'nın zihninde hissedebiliyor, onu korumak istiyordu. Elena'yı korkutan herhangi bir şeyi *öldürmeye* hazırdı. Başını kaldırıp etrafına bakındı.

"Sorun ne?" diye sordu kendi sesindeki avcı tonunu duyarak. "Seni incitmeye çalışan bir şey..."

"Hiçbir şey beni incitemez." Elena hala kollarını çözmemişti ama geri çekilerek Stefan'ın yüzüne baktı. "*Senin* için korkuyorum Stefan, sana yapabileceği şeyler için. Sana gösterebilecekleri için..." Elena'nın sesi titredi. "Ah, Stefan, git artık, o gelmeden git. Beni kullanarak seni bulabilir. Lütfen, lütfen git!"

"Benden istediğin her şeyi yaparım ama bunu değil," dedi Stefan. Katil onu Elena'dan ayırmak istiyorsa, Stefan'ı sinir sinir, kas kas, hücre hücre parçalaması gerekecekti.

NymphE - kuflu.com

"Stefan, bu sadece bir rüya," dedi Elena umutsuzca. "Gerçekten birbirimize dokunamayız, birlikte olamayız. Buna izin yok."

Stefan umursamıyordu. Hiç de rüya gibi görünmüyordu. Gerçek olduğunu hissediyordu. Üstelik bir rüyada bile, hiç kimse için Elena'dan vazgeçmeyecekti. Cennetteki veya cehennemdeki hiçbir güç ona bunu yaptıramazdı...

"Yanılıyorsun ahbap. Sürpriz!" dedi yeni bir ses. Stefan bu sesi daha önce hiç duymamıştı. Ama hemen tanıdı. Katilin sesiydi. Avcıların arasındaki avcı. Ve döndüğünde, Vickie'nin, zavallı Vickie'nin söylediklerini hatırladı.

Şeytana benziyor.

Tabii eğer şeytan sarışın ve yakışıklıysa.

Vickie'nin söylediği gibi üzerinde eski bir yağmurluk vardı. Kirli ve yırtık pırtık. Büyük şehirlerden birinde yaşayan herhangi bir evsize benziyordu. Çok uzun boyluydu ve elektrik mavisi gözleri delici bakıyordu. Saçları neredeyse beyazdı ve güçlü bir rüzgar yemiş gibi dimdik duruyordu. Geniş gülümsemesi Stefan'ın midesini bulandırmıştı.

"Salvatore, sanırım," dedi hafifçe eğilerek. "Ve elbette ki güzel Elena. Güzel ve *ölü* Elena. Ona katılmaya mı geldin Stefan? İkinizin birlikte olması gerek."

Stefan'dan yaşlı olmasına rağmen genç görünüyordu.

"Stefan, hemen git," diye fısıldadı Elena. "Beni incitemez ama sen farklısın. Seni rüyadan dışarı izleyecek bir şey yapabilir."

Stefan, Elena'yı bırakmadı.

"Bravo!" dedi adam alkışlayarak. Görünmez seyircileri teşvik etmek ister gibi etrafına bakındı. Hafifçe sendeledi. İnsan olsaydı, Stefan onun sarhoş olduğunu söyleyebilirdi.

"Stefan, *lütfen*," diye fısıldadı Elena.

"Doğru düzgün tanıştırılmadan gitmek kabalık olur," dedi sarışın adam. Ellerini ceket ceplerine sokarak birkaç adım yaklaştı. "Kim olduğumu bilmek istemiyor musun?"

Elena yenilgiyle başını iki yana salladı ve Stefan'ın omzuna dayadı. Stefan elini Elena'nın başına bastırdı. Onu bu deliden korumak istiyordu.

"Elbette bilmek istiyorum," dedi, sarışın adama bakarak.

"Neden baştan sormadın ki?" dedi adam parmağıyla yanağını kaşırken. "Bunun yerine başkalarına sordun. Sana söyleyebilecek tek kişi bendim oysa. Ben çok uzun süredir yaşıyorum."

"Ne kadar uzun?" dedi Stefan hiç etkilenmeden.

"Çok çok *uzun* bir süre..." Sarışın adamın gözlerinde yıllar öncesine bakıyormuş gibi bir pırıltı belirdi. "Ataların Colosseum'u inşa ederken, ben beyaz ve güzel boğazları parçalıyordum. Büyük İskender'in ordusunda savaşıyordum. Truva Savaşı'nda da. Ben çok yaşlıyım Salvatore. Orijinaller'den biriyim. En eski anılarımda, bir bronz balta taşıdığımı hatırlıyorum."

Stefan yavaşça başıyla onayladı.

Yaşlıları duymuştu. Vampirler arasında onlarla ilgili dolaşan fısıltılar vardı ama Stefan'ın tanıdığı hiç kimse onlardan biriyle karşılaşmamıştı. Her vampir, kan takası yoluyla başka bir vampir tarafından dönüştürülürdü. Ama çok eski zamanlarda, dönüştürülmemiş olan Orijinaller vardı. Onlar, ırkın başladığı noktaydı. Kimse nasıl vampire dönüştüklerini bilmiyordu ama güçleri efsaneviydi.

"Roma İmparatorluğu'nun yıkılışına yardım ettim," diye devam etti sarışın adam. "Bize barbarlar diyorlardı. Sadece anlamı-

NymphE - kuflu.com

yorlardı! Savaş, Salvatore, savaş gibisi yoktur. Avrupa o zamanlar çok heyecan vericiydi. Oralarda dolaşmaya karar vermiştim. Tuhaf, biliyor musun, insanlar benim yanımda hiç rahat görünmüyordu. Ya kaçıyor ya da yüzüme haç tutuyorlardı." Başını iki yana salladı. "Ama bir kadın gelip benden yardım istedi. Bir baronun maiyetinde hizmetçiydi ve hanımı hastaydı. Ölüyordu. Bu konuda bir şeyler yapmamı istedi. Böylece..." Yüzünde inanılmaz bir sırıtış belirdi. "Bunu yaptım. Çok güzel bir yaratıktı."

Stefan, Elena'yı sarışın adamdan uzak tutmak için olduğu yerde döndü ve bir an için başını da çevirdi. Bilmeli, tahmin etmeliydi. Şimdi her şeyi anlıyordu. Vickie'nin ve Sue'nun ölümleri, onun başına yıkılacaktı. Burada sona eren olaylar zincirini o başlatmıştı.

"Katherine," dedi ve başını kaldırıp adama baktı. "Sen Katherine'i dönüştüren vampirsin."

"Onun hayatını kurtarmak için," dedi sarışın adam, sanki Stefan bir dersi anlamakta zorlanıyormuş gibi. "Ve bu küçük sevgilin, onu yok etti."

Bir isim. Stefan zihninde bir ismi arıyordu. Katherine ona bir zamanlar bu adamı anlatmıştı ve şimdi zihninde Katherine'in sesini duyabiliyordu: *Bir gece uyandığımda, hizmetçim Gudren'i yatağımın başında dururken gördüm. Sonra yana çekildi ve getirdiği adamı gördüm. Korkmuştum. Adamın adı Klaus'tu ve köyde yaşayan insanların onun kötü biri olduğunu söylediğini hatırlıyordum.*

"Klaus," dedi sarışın adam, bir şeyi onaylıyormuş gibi. "En azından o bana böyle sesleniyordu. İki İtalyan çocuk onu terkettikten sonra bana döndü. Onlar için her şeyi yapmış, onları

vampire dönüştürmüş, onlara sonsuz yaşamı sunmuştu ama onlar nankördü ve onu dışlamışlardı. Çok tuhaf."

"Öyle olmadı," dedi Stefan dişlerini sıkarak.

"Daha da tuhaf olanı, seni asla unutamadı Salvatore. Özellikle seni. Aramızda daima kıyaslamalar yapıyordu. Döverek aklını başına getirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Belki de onu kendim öldürmeliydim, bilmiyorum. Ama onun ortalıkta olmasına alışmıştım. Asla en zeki öğrencim olmadı. Ama güzeldi ve eğlenmeyi biliyordu. Ona öldürmekten zevk almayı öğrettim. Sonunda biraz aklını kaçırdı ama ne olmuş? Sonuçta onu beyni için yanımda tutmuyordum ya."

Stefan'ın kalbinde artık Katherine'e karşı sevgi kalmamıştı. Yine de onu o hale getiren adamdan nefret ediyordu.

"Ben mi? *Ben* mi?" Klaus inanamayan bir tavırla göğsüne vurdu. "Katherine'i olduğu şeye *sen* dönüştürdün. Daha doğrusu senin şu küçük kız arkadaşın. Şu anda, o sadece toz. Solucan yemeği. Ve sevgilin de şu anda benim pek kolay ulaşamadığım bir yerde. Daha yüksek bir alemde. Mistikler öyle diyor, değil mi Elena? Neden titreşimini düşürüp aramıza katılmıyorsun?"

"Bir yapabilsem," diye fısıldadı Elena başını kaldırıp adama nefretle bakarak.

"Ah, neyse. Bu arada arkadaşlarınız yanımda. Sue tatlı bir kız." Dudaklarını yaladı. "Ve Vickie çok lezzetliydi. Hassas ama dolgun vücutlu. On yediden çok on dokuz yaşında gibi görünüyor."

Stefan bir adım öne atıldı ama Elena onu yakaladı. "Stefan, yapma! Burası onun bölgesi ve zihinsel güçleri bizimkinden daha yüksek. O kontrol ediyor."

NymphE - kuflu.com

"Kesinlikle. Burası benim bölgem. Gerçekdışılık." Klaus yine psikopatça sırıttı. "En uçuk kabuslarınızın bedava gerçekleştiği yer. Örneğin," dedi Stefan'a bakarak, "kız arkadaşının şu anda toprağın altında neye benzediğini görmek ister misin? Makyajı olmadan?"

Elena hafif bir inilti çıkardı. Stefan ona daha sıkı sarıldı.

"Öldüğünden beri ne kadar zaman geçti? Altı ay mı? Altı ay toprağın altında kaldıktan sonra bir cesede neler olduğunu biliyor musun?" Klaus yine bir köpek gibi dudaklarını yaladı.

Stefan şimdi anlıyordu. Elena ürpererek başını eğdi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Stefan onu bırakmadı.

"Sorun değil," dedi Stefan, Elena'nın kulağına. Sonra Klaus'a döndü. "Kendini unutuyorsun. Ben gölgeleri ve kanı görünce altına eden insanlardan değilim. Ben ölümü tanıyorum Klaus. Beni korkutmaz."

"Hayır ama belki heyecanlandırır," dedi Klaus kısık sesle. "Heyecanlı değil mi? Koku, çürüme, çözülen etten yayılan sıvılar? Ne dersin?"

"Stefan, bırak beni. *Lütfen.*" Elena titriyor, Stefan'ı itiyordu. Aynı zamanda da yüzünü göstermemek için başını eğik tutuyordu. Sesi neredeyse ağlayacak gibi çıkıyordu. "*Lütfen.*"

"Burada sahip olduğun tek güç, illüzyon gücü," dedi Stefan, Klaus'a. Elena'yı göğsüne bastırdı ve yanağını saçlarına dayadı. Sarıldığı bedendeki değişiklikleri hissedebiliyordu. Yanağının altındaki saçlar sertleşmişti ve Elena'nın vücudu büzülüyordu.

"Bazı bölgelerin toprağında ten, deri gibi tabaklanabilir," dedi Klaus gözleri parlayarak.

"Stefan, bana bakmanı istemiyorum..."

Stefan bakışlarını Klaus'tan ayırmadan sertleşmiş beyaz saçı itti ve parmaklarına değen sertliğe ve kuruluğa aldırmadan Elena'nın yanağını okşadı.

"Elbette ki çoğu zaman sadece çürüyüp dağılır. Ne ilginç bir süreç. Her şeyini kaybedersin; ten, et, kaslar, iç organlar... Hepsi toprağa geri döner..."

Stefan'ın kollarındaki vücut büzülüyordu. Stefan gözlerini kapatıp Elena'ya daha sıkı sarılırken, Klaus'a duyduğu nefret içini yakıp kavuruyordu. *Bir illüzyon, hepsi bir illüzyon...*

"Stefan..." Bu sadece kuru bir fısıltıydı. Kaldırımda rüzgarla savrulan bir kağıdın hışırtısı kadar zayıftı. Bir an havada asılı kaldı ve sonra kayboldu. Ve Stefan kendini bir kucak dolusu kemiği tutarken buldu.

"Sonunda her şey bu hale gelir. İki yüzden fazla ayrı, toplanıp birleştirilmesi kolay parça. Taşıması kolay özel çantasıyla birlikte..." Işık dairesinin diğer tarafında bir gıcırtı duyuldu. Beyaz tabutun kapağı kendi kendine kalkarak açılıyordu. "Bence bu onur sana ait olmalı Salvatore. Elena'yı götürüp ait olduğu yere koy."

Stefan dizlerinin üzerine çökmüş, ellerindeki ince kemiklere bakarak titriyordu. Hepsi bir illüzyondu. Klaus sadece Bonnie'nin transını kontrol ediyor ve Stefan'a görmesini istediği şeyleri gösteriyordu. Elena'yı gerçekten incitmemişti ama Stefan'ın koruma içgüdüsü ve öfkesi bunu görmesini engelliyordu. Stefan kırılgan kemikleri dikkatle yere bıraktı, onlara sadece bir kez dokundu. Sonra başını kaldırıp Klaus'a baktı ve dudakları küçümseyen bir tavırla kıvrıldı.

"*Bu* Elena değil," dedi.

NymphE - kuflu.com

"Elbette o. Onu her yerde tanırım," dedi Klaus ellerini iki yana açarak. "*Bir kadın tanırdım, güzel kemikli...*"

"Hayır." Stefan'ın alnında ter damlaları birikiyordu. Klaus'un sesine kulaklarını kapayıp yumruklarını sıkarak konsantre oldu ve kasları gerildi. Klaus'un etkisiyle savaşmak, bir kayayı yokuş yukarı itmek gibiydi. Ama kemikler durdukları yerde titremeye başladılar ve etraflarını hafif altın rengi bir ışık sardı.

"*Bir paçavra, bir kemik ve bir tutam saç... Aptal ona güzel hanımım derdi...*"

Işık parıldıyor, kemiklerin arasında dans ederek onları birbirine bağlıyordu. Ilık ve altın rengiyle onları sararken, havada yükselirken giydiriyordu. Şimdi orada duran şey, yumuşak ve şekilsiz bir ışıktı. Stefan'ın gözlerine ter damlaları dolarken ciğerleri patlayacakmış gibi şişti.

"*Hamur hareketsiz duruyor ama kan gezginin teki...*"

Elena'nın uzun ve altın rengi ipek saçları, parıltılı omuzların üzerinde belirdi. Elena'nın yüz hatları başlangıçta bulanıkken giderek netleşti ve yüzü oluştu. Stefan her detayı sevgiyle yeniden inşa ediyordu. Kalın kirpikler, küçük burun, gül yaprakları gibi ayrık dudaklar. Figürün içinde beyaz bir ışık parlıyordu.

"*Ve çay fincanındaki çatlak, ölüler alemine uzanan bir yol açar...*"

"Hayır." Güçler'inin son damlasını da tüketirken Stefan'ın başı döndü. Figürün göğsü bir nefesle şişti ve lapis lazuli mavisi gözler açıldı.

Elena gülümsedi ve Stefan ona uzanan sıcak sevgiyi hissetti. "Stefan." Elena'nın başı dikti ve bir kraliçe gibi gururla duruyordu.

Stefan konuşmayı bırakıp sessizce ve öfkeyle onları izleyen Klaus'a döndü.

"Bu," dedi Stefan kendinden emin bir tavırla, "işte bu Elena. Yerde, ardında bıraktığı boş kabuk ne olursa olsun, bu Elena ve yapacağın hiçbir şey ona dokunamaz."

Elini uzattı ve Elena karşılık vererek ona yaklaştı. Birbirlerine dokunduklarında, Stefan aniden sarsıldı ve Güçler'in içine dolduğunu hissetti. Yan yana durarak sarışın adama baktılar. Stefan hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güçlü ve hırslı hissetmemişti.

Klaus onlara hiç kıpırdamadan belki yirmi saniye baktı ve sonra aniden çılgına döndü.

Yüzü nefretle buruşmuştu. Stefan kendisine ve Elena'ya çarpan öfkeli Güç dalgalarını hissediyor, karşı koymak için bütün gücünü harcıyordu. Karanlık öfke onları ayırmaya çalışıyor, her yanda uğulduyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Mumlar söndü ve bir kasırgaya yakalanmış gibi etrafta uçuştu. Etraflarını saran rüya dağılıyor, parçalanıyordu.

Stefan, Elena'nın diğer elini de tuttu. Rüzgar saçlarını uçuruyor, yüzüne çarpıyordu.

"Stefan!" Elena bağırıyor, sesini duyurmaya çalışıyordu. Sonra Stefan, Elena'nın sesini zihninde duydu. "*Stefan, dinle beni! Onu durdurmak için yapabileceğiniz sadece tek bir şey var. Bir kurbana ihtiyacınız var Stefan. Kurbanlarından birini bulun. Sadece bir kurban bili...*"

Gürültü dayanılmazdı. Sanki uzay ve zaman örgüsü yırtılıyordu. Stefan, Elena'nın elinin kendisininkinden kurtulduğunu hissetti. Umutsuzca bir çığlıkla tekrar uzandı ama hiçbir şey ya-

NymphE - kuflu.com

kalayamadı. Klaus'la savaşırken çoktan tükenmişti ve bilincini korumakta zorlanıyordu. Karanlık onu beraberinde sürükledi.

BONNIE HER ŞEYİ GÖRMÜŞTÜ.

Tuhaftı ama Stefan'ın Elena'ya ulaşmasına izin vermek için kenara çekildiğinde, rüyadaki fiziksel varlığını kaybetmişti. Sanki artık oyunculardan biri değildi, sadece oyunun oynandığı sahneye dönüşmüştü. İzleyebiliyordu ama başka bir şey yapamıyordu.

Sonunda korkmuştu. Rüyayı bir arada tutacak kadar güçlü değildi. Sonunda her şey patlamış, onu transtan dışarı atmış ve Bonnie kendini yine Stefan'ın odasında bulmuştu.

Stefan yerde ölü gibi yatıyordu. Öylesine solgun ve hareketsizdi ki. Bonnie onu hafifçe dürtüp yatağına yatırmaya çalıştığında, göğsü şişti ve zorlukla nefes aldı.

"Stefan! İyi misin?"

Stefan bir şey bulmaya çalışır gibi çılgınca etrafına bakındı. "Elena!" dedi ve sonra olanları hatırlayarak durdu.

Yüzünü buruşturdu. Bir an için, Bonnie onun ağlayacağını sandı. Ama Stefan sadece gözlerini kapadı ve başını ellerine gömdü.

"Onu kaybettim. Devam edemedim."

"Biliyorum." Bonnie bir an onu izledikten sonra, cesaretini toplayarak önünde diz çöktü ve omuzlarına dokundu. "Çok üzgünüm."

Stefan aniden başını kaldırdı. Yeşil gözleri kuruydu ama gözbebekleri o kadar genişlemişti ki gözleri siyah görünüyordu. Burun delikleri şişti ve dudakları geri çekildi.

"Klaus!" Bu ismi küfreder gibi söylemişti. "Onu gördün mü?"

"Evet," dedi Bonnie geri çekilerek. Midesi bulanınca yutkundu. "O delinin teki, değil mi Stefan?"

"Evet." Stefan ayağa kalktı. "Ve durdurulması gerek."

"Nasıl?" Klaus'u gördüğünden beri, Bonnie her zamankinden daha da çok korkmaya başlamıştı ve kendine daha az güveniyordu. "Onu nasıl durdurabiliriz Stefan? Daha önce hiç böyle bir Güç hissetmemiştim."

"Sen..." Stefan aniden ona döndü. "Bonnie, Elena'nın gitmeden önce ne dediğini duymadın mı?"

"Hayır. Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey duyamıyordum, sadece bir kasırga ve uğultu vardı."

"Bonnie..." Stefan'ın gözleri boşluğa dikildi ve kendi kendine konuşur gibi devam etti. "O zaman büyük ihtimalle *o* da duymadı. Yani bilmiyor ve bizi durdurmaya çalışmayacak."

"Neyi durdurmaya çalışmayacak? Stefan, sen neden sözediyorsun?"

"Bir kurban bulmaktan. Bonnie, Elena bana Klaus'un kurbanlarından birini bulabilirsek onu durdurabileceğimizi söyledi."

Bonnie iyice şaşırmıştı. "Nasıl?"

"Çünkü vampirler ve kanını içtikleri insanlar, yani avları, kan takası sırasında bir an için zihin birleşmesi yaşar. Bazen kurban, bu şekilde vampirle ilgili bir şeyler öğrenebilir. Her zaman değil ama bazen. Böyle bir şey olmuş olmalı ve Elena bunu biliyor."

"Hepsi çok güzel de... Küçük bir sorun var," dedi Bonnie. "Klaus'un saldırdığı kurbanlardan kimin hayatta kalmış olabileceğini bana söyler misin?"

NymphE - kuflu.com

Stefan'ın cesaretinin kırılmasını bekliyordu ama öyle olmadı. "Bir vampir," dedi sadece. "Klaus'un vampire dönüştürdüğü biri de kurban demektir. Kan takası yaptıkları takdirde zihinleri birleşir."

"Ah. *Ah.* Yani... Onun dönüştürdüğü bir vampir bulabilirsek... Ama *nerede?*"

"Belki Avrupa'da." Stefan gözlerini kısarak odanın içinde dolaşmaya başladı. "Klaus'un uzun bir geçmişi var ve vampirlerinden bazıları orada olmalı. Gidip birini arayabilirim."

Bonnie iyice afallamıştı. "Ama Stefan, bizi burada yalnız bırakamazsın. Bunu yapamazsın!"

Stefan olduğu yerde donup kaldı. Sonra dönüp Bonnie'ye baktı. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi sakince. "Ve önce başka bir çözüm bulmaya çalışacağız. Belki yine Tyler'ı ele geçirebiliriz. Bir hafta bekleyeceğim, gelecek cumartesiye kadar. Ama gitmem gerekebilir Bonnie. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Aralarında uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Bonnie olgun ve yetişkin davranmaya, gözlerinin dolmasını engellemeye çalışıyordu. Bir bebek değildi ve bunu herkese kanıtlayacaktı. Stefan'ın gözlerine bakarak yavaşça başını salladı.

19 Haziran, Cuma, 23:45

Sevgili Günlük,

Ah Tanrım, ne yapacağız? Bu hayatımın en uzun haftası oldu. Bugün okulun son günüydü ve yarın Stefan gidiyor. Klaus tarafından dönüştürülmüş bir vampir bulmak için Avrupa'ya gidiyor. Bizi korunmasız bırakmak istemediğini söylüyor ama bunu yapacak.

Tyler'ı bulamıyoruz. Arabası mezarlıktan kayboldu. O günden beri okula da gelmedi. Bu haftaki final sınavlarının hepsini kaçırdı. Diğerlerimiz de pek iyi sonuçlar alamadık. Keşke Robert E. Lee de final sınavlarını mezuniyetten önce yapan diğer okullar gibi olsaydı. Bugünlerde İngilizce mi, yoksa Svahili dilinde mi yazıyorum, hiç bilmiyorum.

Klaus'tan nefret ediyorum. Gördüğüm kadarıyla, o da Katherine kadar deli ve belki daha zalim. Vickie'ye yaptıkları... Ama

NymphE - kuflu.com

şimdi bundan sözedemem, yoksa yine ağlamaya başlarım. Bizimle Caroline'ın partisinde sadece oynuyordu. Kedinin fareyle oynadığı gibi. Ve bunu Meredith'in doğum gününde yapması... Gerçi sanırım bunu bilmiyordu. Yine de çok şey biliyor gibi görünüyor. Yabancı gibi konuşmuyor. Stefan'ın Amerika'ya ilk geldiğinde olduğu gibi değil. Amerikalılar hakkında da çok şey biliyor. Hatta ellilerden kalma şarkıları bile. Belki de uzun süredir buradadır...

Bonnie yazmayı bıraktı ve umutsuzca düşündü. Bütün bu süre boyunca Klaus'un Avrupa'daki vampir kurbanlarını düşünmüşlerdi. Ama Klaus'un konuşmalarına bakılırsa, uzun süredir Amerika'da olduğu belliydi. Hiç de yabancı gibi görünmüyordu. Ve kızlara Meredith'in doğum gününde saldırmıştı...

Bonnie yerinden kalkıp telefona uzandı ve Meredith'i aradı. Uykulu bir erkek sesi cevap verdi.

"Bay Sulez, ben Bonnie. Meredith'le konuşabilir miyim?"

"Bonnie! Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Evet." Bonnie hızlı bir şekilde düşündü. "Ama konu... Konu, bugünkü final sınavımız. Lütfen, onunla hemen konuşmam gerek."

Uzun bir sessizlik oldu ve adam derin bir iç çekti. "Bir dakika."

Bonnie beklerken parmaklarını sabırsızca tıklatıyordu. Sonunda paralelin açıldığını duydu.

"Bonnie?" dedi Meredith. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yani..." Bonnie, diğer paralelin henüz kapanmadığını bildiği için Meredith'in babasının duyabileceğini düşünerek çok dikkatli konuşuyordu. Adam dinliyor olabilirdi.

"Konu... Şu üzerinde çalıştığımız Almanca sorunu. Hatırlarsın. Final için bir türlü çözemediğimiz konu. Çözmemize yardımcı olacak birini arıyorduk ya. Şey, sanırım ben onun kim olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Bonnie, Meredith'in doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını biliyordu. "Şey, kimmiş? Uluslararası arama gerektirecek mi?"

"Hayır," dedi Bonnie, "gerektirmeyecek. Eve çok yakın Meredith. Çok. Aslında, kendi arka bahçende, aile ağacında asılı olduğunu söyleyebilirim."

Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Bonnie, Meredith'in hala orada olup olmadığını merak etti. "Meredith?"

"Düşünüyorum. Bu çözümün tesadüfle bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Bonnie rahatladı ve hafifçe gülümsedi. Meredith anlamıştı. "Hiçbir şey tesadüf değildir. Daha çok tarihin tekerrür ettiğini söyleyebiliriz. Hem de kasıtlı olarak. Sanırım ne demek istediğimi anladın."

"Evet," dedi Meredith. Şoktan sıyrılıyormuş gibiydi ve bunda şaşacak bir şey yoktu. "Biliyor musun, bence haklı olabilirsin. Ama bu kişiyi bize yardımcı olmaya nasıl ikna edeceğiz?"

"Bu sence sorun olur mu?"

"Olabilir. Bazen insanlar çok sıkıntı yaratabilir... Bir sınavla ilgili. Bazen akıllarını bile kaybedebilirler."

Bonnie'nin morali bozuldu. Bu hiç aklına gelmemişti. Ya onlara anlatamazsa? Ya o kadar kendini kaybetmişse?

"Yapabileceğimiz tek şey denemek," dedi Bonnie olabildiğince iyimser görünmeye çalışarak. "Yarın gidip deneriz."

"Pekala. Yarın öğlen seni alırım. İyi geceler Bonnie."

NymphE kuflu.com

"İyi geceler Meredith." Ve Bonnie ekledi: "Üzgünüm."

"Hayır, bence bu iyi bile olabilir. Böylece tarih sonsuza dek tekerrür etmez. Hoşçakal."

Bonnie telefonu kapattı. Sonra birkaç dakika sadece oturdu ve dümdüz duvara baktı. Sonunda günlüğünü tekrar eline aldı ve bir cümle daha yazdı:

Yarın Meredith'in büyükbabasını görmeye gidiyoruz.

"Ben aptalın tekiyim," dedi Stefan. Arabayla Batı Virginia'ya, Meredith'in büyükbabasının yattığı akıl hastanesine gidiyorlardı. Oldukça uzun bir yolculuk olacaktı.

"Hepimiz aptalız. Bonnie dışında," dedi Matt. Endişeli olmasına rağmen Bonnie içinin ısındığını hissetti.

Meredith bakışlarını yoldan ayırmadan başını iki yana salladı. "Stefan, bunu akıl edememiş olman normal, bu yüzden kendini hırpalamaktan vazgeç. Klaus'un Caroline'ın partisine, büyükbabama saldırdığı günün yıldönümünde saldırdığını bilmiyordun. Ve Klaus'un bu kadar uzun süredir Amerika'da olabileceği, Matt'le benim de aklımıza gelmemişti. Sonuçta biz Klaus'u ne gördük ne de konuşmasını duyduk. Biz de Avrupa'da saldırmış olabileceği insanları düşünüyorduk. Parçaları birleştiren Bonnie oldu, çünkü bütün bilgiye sahip olan bir tek o vardı."

Bonnie dilini çıkardı. Meredith onu dikiz aynasından görerek bir kaşını kaldırdı. "Sadece böbürlenmeni istemiyorum, hepsi bu," dedi.

"Böbürlenmeyecektim zaten. Alçakgönüllülük benim en önemli özelliklerimden biridir," dedi Bonnie.

Matt güldü. "Yine de hala çok zekice olduğunu düşünüyorum," dedi ve Bonnie yine kızardı.

Enstitü berbat bir yerdi. Bonnie dehşetini ve tiksintisini gizlemeye çalışıyordu ama Meredith'in de aynı şekilde hissettiğinden emindi. Hep birlikte koridorlardan geçerlerken, yine de Meredith'in omuzları gururla dimdikti. Onu yıllardır tanıyan Bonnie, o gururun altında yatan mahcubiyeti görebiliyordu. Meredith'in annesiyle babası, büyükbabasının durumunu, aileden olmayanların asla bilmemesi gereken bir kara leke olarak görüyordu.

Ve şimdi Meredith ilk kez bu sırrı yabancılara gösteriyordu. Bonnie arkadaşına karşı güçlü bir sevgi ve hayranlık duydu. Üstelik Meredith bunu sorun çıkarmadan, saygın bir şekilde, kendisinde yarattığı etkiyi kimseye belli etmeden yapıyordu.

Ve enstitü hakikaten berbattı. Pislik içinde değildi. Ortalıkta kontrolsüzde dolaşan manyaklar filan da yoktu. Hastalar temiz ve bakımlı görünüyordu. Ama steril hastane kokularında, hareketsiz tekerlekli sandalyelerle dolu koridorlarda ve boş bakışlarda öyle bir şey vardı ki Bonnie oradan hemen kaçmak istiyordu.

Zombilerle dolu bir bina gibiydi. Bonnie, seyrelmiş beyaz saçlarının arasından pembe kafa derisi görünen yaşlı bir kadın gördü; başını çıplak bir plastik bebeğin yanına, masanın üzerine dayamıştı. Bonnie umutsuzca uzandığında, Matt'in elinin kendisininkini yakaladığını farketti. İkisi birlikte Meredith'i izlemeye devam ettiler.

"Odası burası."

NymphE - kuflu.com

İçeride başka bir zombi vardı. Aralarında hala Meredith'inki gibi siyah teller bulunan beyaz saçlı bir adam. Yüzü kırışıklıklarla ve çizgilerle doluydu. Kızarmış gözleri donuk bakıyordu.

"Büyükbaba," dedi Meredith tekerlekli sandalyenin önünde çömelerek. "Büyükbaba, benim, Meredith. Seni ziyarete geldim. Sana sormam gereken önemli bir şey var."

Yaşlı gözler kıpırdamadı bile.

"Bazen bizi tanıyor," dedi Meredith duygularını göstermeyen, sakin bir sesle. "Ama bugünlerde genellikle tanımıyor."

Yaşlı adam hala boş boş bakıyordu.

Stefan yaklaşıp çömeldi. "Bir de ben deneyeyim," dedi. Kırışık yüze bakarak Vickie'yle yaptığı gibi yumuşak, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

Donuk gözler öylece boşluğa bakmaya devam etti. Tek hareket, tekerlekli sandalyenin dirseklerini tutan ellerdeki hafif ve sürekli titremeydi.

Meredith'le Stefan ne yaparsa yapsın, alabildikleri tek karşılık da buydu.

Ardından, psişik güçlerini kullanarak Bonnie denedi. Yaşlı adamda *bir şey*, etinin altında bir yaşam kıvılcımı hissedebiliyordu. Ama ona ulaşamıyordu.

"Üzgünüm," dedi arkasına yaslanıp yüzüne düşen saçlarını iterek. "Yararı yok. Hiçbir şey yapamıyorum."

"Belki de başka zaman gelebiliriz," dedi Matt ama Bonnie bunun doğru olmadığını biliyordu. Stefan yarın gidiyordu. *Başka zaman* diye bir şey yoktu. Çok iyi bir fikir gibi görünmüştü... Önceden içini ısıtan gurur şimdi küle dönmüştü. Dönüp baktığında, Stefan'ın çoktan odanın kapısına doğru yürüdüğünü gördü.

Matt, Bonnie'yi desteklemek ve odadan çıkarmak için dirseğini tuttu. Bir süre başını eğerek tereddütle durduktan sonra, Bonnie ona izin verdi. Meredith'in peşlerinden gelip gelmediğini görmek için omzunun üzerinden bir bakış attı...

Ve çığlık attı. Meredith odanın ortasında, kapıya dönmüş ve cesaretini kaybetmiş halde duruyordu. Ama arkasında, tekerlekli sandalyede oturan figür sonunda hareket etmişti. Sessiz ama ani bir hareketle Meredith'in arkasından yaklaşmış, yaşlı gözlerini açmış, bir an sonra torununun üzerine atılacakmış gibi kollarını öne uzatmış, ağzı sessiz bir ulumayla açılmıştı. Bonnie'nin çığlığı tavandan yankılandı.

Sonra her şey bir anda oldu bitti. Stefan koşarak içeri girdi, Meredith olduğu yerde arkasına döndü, Matt onu tuttu... Ama yaşlı adam yerinden kıpırdamadı. Hepsinin arasında durup, başlarının üzerinden hiçbirinin göremediği bir şeye baktı. Sonunda ağzından sesler çıktı, yayarak söylenen harfler bir kelimeye dönüştü.

"*Vampir! Vampiiiir!*"

Görevliler içeri dalarak Bonnie'yle diğerlerini çıkarmaya, bir yandan da yaşlı adamı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Bağırışları ortalığı daha da karıştırmıştı.

Meredith'in büyükbabası "*Vampir! Vampir!*" diye bağırmaya devam etti. Bonnie paniğe kapılmıştı. Adam, Stefan'a mı bakıyordu? Bu bir suçlama mıydı?

"Lütfen, artık gitmeniz gerek. Üzgünüm ama gitmeniz gerek," diyordu bir hemşire. Hepsi dışarı çıkarılıyordu. Meredith koridora itilirken direndi.

"Büyükbaba!"

NymphE kuflu.com

"*Vampir!*" diye tekrarladı adam.

Ve ekledi: "Beyaz dişbudak ağacı! Vampir! Beyaz dişbudak ağacı..."

Kapı kapandı.

Meredith gözyaşlarını tutmaya çalışırken zorlukla yutkundu. Bonnie tırnaklarını Matt'in koluna geçirmişti. Stefan, yeşil gözleri şaşkınlıkla açılmış halde onlara döndü.

"Artık gitmeniz gerek *dedim*," diye tekrarladı hemşire sabırsızca. Dört arkadaş kadına aldırmadı. Hepsi birbirine bakıyordu ve nihayet anlamışlardı.

"Tyler ona zarar verebilecek sadece tek bir ağaç türü olduğunu söylemişti," dedi Matt.

"*Beyaz dişbudak ağacı,*" dedi Stefan.

"GİZLENDİĞİ YERİ BULMAMIZ GEREK," DEDİ STEFAN EVE DÖNERlerken. Arabaya ulaştıklarında Meredith'in elleri öyle titriyordu ki anahtarları yere düşürmüştü, bu yüzden şimdi arabayı Stefan kullanıyordu. "İlk işimiz bu. Acele edersek, onu hazırlıksız yakalayabiliriz."

Yeşil gözleri zafer hırsı ve kararlılıkla parlıyor, hızlı ve boğuk bir sesle konuşuyordu. Hepsi bütün gece kafein almış gibi uyanıktı. Sinirleri o kadar gergindi ki her şey olabilirdi.

Bonnie yaklaşan felaketi hissedebiliyordu. Sanki her şey sona erecek, Meredith'in doğum gününden beri olan her şey nihayet bir sonuca bağlanacaktı.

Bu gece, diye düşündü. *Her şey bu gece olacak. Gündönümü arifesinde olması tuhaf bir şekilde uygun düşüyor.*

"Neyin arifesinde?" dedi Matt.

Bonnie yüksek sesle konuştuğunu farketmemişti. "Gündönümü arifesi," dedi. "Bugün. Yaz gündönümünden önceki gün."

"Sakın söyleme. Drüid'ler, değil mi?"

"Kutlarlardı," diye onayladı Bonnie. "Büyü günüdür ve mevsimlerin değişimini işaret eder. Ve..." Bir an tereddüt etti. "Şey, diğer tüm festival günleri gibidir. Cadılar Bayramı ya da kış gündönümü gibi. Görünen dünyayla görünmeyen dünya arasındaki çizginin inceldiği gün. Dediklerine göre o gün hayaletleri görebilirmişsin ve çok ilginç şeyler olabilirmiş."

"Çok ilginç şeyler," dedi Stefan, Fell's Church'e uzanan otobana saparken, "gerçekten olacak."

Bunun ne kadar yakın olduğunu hiçbiri bilmiyordu.

BAYAN FLOWERS ARKA BAHÇEDEYDİ. ONU ARAMAK İÇİN DOĞRUca pansiyona gitmişlerdi. Gül çalılarını budуyordu ve etrafı yaz kokusu sarmıştı.

Ona yaklaşıp beyaz dişbudak ağacını nerede bulabileceklerini sorduklarında, kadın kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırdı.

"Yavaşlayın, yavaşlayın," dedi hasır şapkasının gölgeliğinin altından onlara bakarak. "İstediğiniz nedir? Beyaz dişbudak mı? Şu arka taraftaki meşe ağaçlarının arkasında bir tane var. Ama bir dakika..." diye ekledi. Ama hepsi hemen koşmaya başlamış, çoktan uzaklaşmışlardı.

Stefan, Matt'in cebinden çıkardığı bir çakıyla ağaç dallarından birini kesti. *Ne zamandır bir çakı taşıyor acaba,* diye düşündü Bonnie. Geri döndüklerinde, Bayan Flowers'ın onlar hakkında ne düşüneceğini de merak ediyordu. Sonuçta iki çocuk, omuzlarında iki metre uzunluğunda bir dal taşıyordu.

NymphE - kuflu.com

Ama Bayan Flowers hiçbir şey söylemeden sadece bakmakla yetindi. Eve yaklaştıklarında arkalarından seslendi. "Sana bir paket geldi evlat."

Stefan dalı omzundan bırakmadan ona döndü. "Bana mı?"

"Üzerinde senin adın vardı. Bir paket ve bir mektup. Bugün öğleden sonra onları ön verandada buldum. Odana bıraktım."

Bonnie önce Meredith'e, sonra Matt ve Stefan'a baktı. Onlar da şüpheci ve şaşkın bakışlarla karşılık verdi. Havadaki beklenti hissi aniden dayanılmaz hale gelmişti.

"Kimden olabilir ki? Senin burada olduğunu kim..." diye başladı Bonnie tavan arasına çıkan merdiveni tırmanmaya başladıklarında. Sonra durdu ve içindeki huzursuzluğu hissetti ama bu hissi hemen uzaklaştırdı. *Şimdi olmaz,* diye düşündü. *Şimdi olmaz.*

Ama Stefan'ın masasının üzerinde duran paketi görmezden gelmeleri mümkün değildi. Beyaz dişbudak dalını duvara dayadılar ve sarı kağıda sarılmış, üzerine zarf yerleştirilmiş uzun, düz pakete baktılar.

Ön tarafta tanıdık bir elyazısıyla *Stefan* diye belirtilmişti.

Aynadaki elyazısı.

Hepsi durup pakete akrepmiş gibi baktı.

"Dikkat edin," dedi Meredith, Stefan yavaşça pakete uzanırken. Bonnie onun ne demek istediğini biliyordu. Paket patlayabilirmiş, aniden zehirli gaz saçmaya başlayabilirmiş veya dişleri ve pençeleri olan bir şeye dönüşebilirmiş gibi hissediyordu.

Kare şeklindeki zarf, parlak ve kaliteli bir kağıttan yapılmıştı. *Bir prensin balo davetiyesi gibi,* diye düşündü Bonnie. Ama üzerinde kirli parmak izleri vardı ve kenarları yağlıydı. Eh, Klaus da rüyada pek temiz görünmemişti.

Stefan zarfın önüne ve arkasına baktıktan sonra yırtıp açtı. Büyük beyaz bir kağıt çıkardı. Diğer üçü yaklaşıp omzunun üzerinden baktılar. Matt kendini tutamadı.

"Bu da ne? Bu... Boş!"

Boştu. İki tarafı da. Stefan kağıdı çevirip iki tarafını da inceledi. Yüzü gergindi. Diğer herkes rahat bir nefes almış, tiksinti sesleri çıkarıyorlardı. Aptalca bir şaka. Meredith boş olduğu düşünülecek kadar düz görünen pakete uzandı ama Stefan o anda gerildi ve gürültüyle bir nefes aldı. Bonnie sıçrayarak pakete baktı. Meredith'in eli paketin üzerinde donup kaldı. Matt bir küfür savurdu.

Stefan'ın iki eli arasında dikkatlice tuttuğu boş kağıdın üzerinde harfler belirmeye başlamıştı. Bonnie'nin gözlerinin önünde, her biri bıçakla çekilmiş gibi görünen uzun çizgiler oluştu. Bonnie yazıyı okurken içindeki korku daha da arttı.

Stefan,

Bunu iki centilmen gibi çözmeye ne dersin? Kız elimde. Hava kararddıktan sonra ormandaki eski çiftlik evine gelirsen konuşuruz. Sadece ikimiz. Yalnız gelirsen onu bırakırım. Başkasını getirirsen kız ölür.

İmza yoktu ama altta başka kelimeler belirmişti: *Bu seninle benim aramda.*

"Ne kızı?" diye sordu Matt hala orada olduklarından emin olmak ister gibi Bonnie'yle Meredith'e bakarak. "Ne kızı?"

NymphE - kuflu.com

Meredith sert bir hareketle paketi yırtıp açtı ve içindeki şeyi çıkardı. Üzerinde sarmaşık ve yaprak desenleri olan açık yeşil bir fulardı. Bonnie onu çok iyi hatırlıyordu. Konfeti ve doğum günü hediyeleri, orkideler ve çikolata.

"Caroline," diye fısıldadı ve gözlerini kapadı.

Son iki hafta o kadar tuhaf, sıradan lise hayatından o kadar uzak geçmişti ki Caroline'ın varlığını neredeyse unutmuştu. Oysa Caroline kaçmak ve güvende olmak için başka bir kasabada tuttukları daireye taşındığında Meredith onu uyarmıştı. *Seni Heron'da da izler.*

"Yine bizimle oynuyordu," diye mırıldandı Bonnie. "Buraya kadar gelmemize, hatta büyükbabanı görmemize izin verdi Meredith. Ve sonra..."

"Demek biliyordu," dedi Meredith. "Bir kurban aradığımızı başından beri biliyordu. Ve bizi mat etti. Ancak..." Koyu renk gözleri ani bir umutla parladı. "Bonnie, ya Caroline parti gecesi bu fulârı düşürmüşse? Klaus da sadece onu bulup almışsa..."

"Hayır." Bonnie sezgilerini susturmaya çalışıyordu. Bilmek istemiyordu. Ama bir şeyden kesinlikle emindi: Bu bir blöf değildi. Klaus, Caroline'ı ele geçirmişti.

"Ne yapacağız?" diye sordu kısık sesle.

"Ne yapmayacağımızı biliyorum; onu dinlemeyeceğiz," dedi Matt. "*Centilmence çözmek*, hah! O bir serseri, centilmen filan değil. Bu bir tuzak."

"Elbette tuzak," dedi Meredith. "Ona nasıl zarar verebileceğimizi öğrenmemizi bekledi ve şimdi de bizi ayırmaya çalışıyor. Ama işe yaramayacak!"

Bonnie, Stefan'ın yüzünü giderek artan bir umutsuzlukla izliyordu. Çünkü Matt ve Meredith aralarında konuşurken Stefan mektubu sessizce katlayıp zarfa geri koymuştu. Sonra, etrafında olup bitenlere aldırmadan ifadesiz bir yüzle durdu. Ve yeşil gözlerindeki bakışlar Bonnie'yi korkuttu.

"Planı geri tepebilir," dedi Matt. "Değil mi Stefan? Sen ne dersin?"

"Bence," dedi Stefan ağzından çıkan her kelimeyi özenle vurgulayarak, "hava kararıktan sonra ormana gideceğim."

Matt başıyla onayladı ve bir oyun kurucu olarak hemen bir plan yapmaya başladı. "Tamam. Sen onun dikkatini dağıt. Bu arada üçümüz..."

"Üçünüz," diye devam etti Stefan, Matt'in gözlerinin içine bakarak, "evlerinize gideceksiniz. Yataklarınıza."

Bonnie'nin gergin sinirlerine sonsuzluk gibi gelen bir duraksama oldu. Diğerleri şaşkın gözlerle Stefan'a bakıyordu.

"Ziyarete gelecek kadar nazik değilse," dedi Meredith sonunda, "yatağımızda yatarken onu yakalamamız biraz zor olacak."

Bu gerilimi dağıttı ve Matt derin bir nefes aldı. "Pekala, bu konudaki hislerini anlıyorum Stefan..."

Stefan onun sözünü kesti.

"Ben çok ciddiyim Matt. Klaus haklı. Bu onunla benim aramda. Ve yalnız gelmemi, yoksa Caroline'a zarar vereceğini söylüyor. Bu yüzden yalnız gidiyorum. Bu benim kararım."

"Bu senin cenazen," diye patladı Bonnie neredeyse isterik bir halde. "Stefan, sen delirmişsin. Bunu yapamazsın."

"İzle de gör."

"Buna izin..."

NymphE - kuflu.com

"Denseniz bile," dedi Stefan, Bonnie'ye bakarak, "beni durdurabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Bu defa sessizlik gerçekten çok rahatsız ediciydi. Bonnie ona bakarken Stefan gözlerinin önünde aniden bambaşka biri olmuş gibi hissetti. Duruşu farklılaşmış, yüzü sertleşmişti ve giysilerinin altından sert avcı kasları belli oluyordu. Birdenbire uzak, yabancı biri olmuştu. Ürkütücü biri.

Bonnie bakışlarını kaçırdı.

"Bu konuda mantıklı olalım," dedi Matt taktik değiştirerek. "Sadece sakinleşip bunun üzerinde..."

"Konuşacak bir şey yok. Ben gidiyorum. Siz kalıyorsunuz."

"Bize bundan fazlasını borçlusun Stefan," dedi Meredith. Bonnie onun sakin ve güvenli sesine şükretti. "Pekala, bizi lime lime parçalayabilirsin, buna karşı koyamayız. Ne demek istediğini anladık. Ama şimdiye dek birlikte yaşadığımız bunca şeyden sonra, her şeyi daha detaylı konuşmayı hakediyoruz."

"Bunun kızların da savaşı olduğunu söylemiştin," diye ekledi Matt. "Öyle olmadığına ne zaman karar verdin?"

"Katilin kim olduğunu anladığım zaman!" dedi Stefan. "Klaus benim yüzümden burada."

"Hayır, değil!" diye bağırdı Bonnie. "Elena'ya Katherine'i sen mi öldürttün?"

"Katherine'i Klaus'a ben geri gönderdim! Her şey böyle başladı. Ve Caroline'ı da işe kattım. Ben olmasaydım, o asla Elena'dan nefret etmeyecekti ve asla Tyler'la çıkmayacaktı. Ona karşı sorumluyum."

"Sadece buna inanmak istiyorsun," diye bağırdı Bonnie. "Klaus hepimizden nefret ediyor! Senin oradan canlı çıkmana

izin vereceğini mi sanıyorsun? Sence sonra bizi hayatta bırakır mı?"

"Hayır," dedi Stefan ve duvara dayanmış olan dalı eline aldı. Cebinden Matt'in bıçağını çıkardı ve dalı düz beyaz bir mızrak şeklinde sivriltmeye başladı.

"Ah, harika, demek teke tek dövüşe hazırlanıyorsun!" dedi Matt öfkeyle. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu görmüyor musun? Doğruca bir tuzağın içine yürüyorsun!" Stefan'a doğru bir adım attı. "Üçümüzün seni durdurabileceğini sanmıyor olabilirsin..."

"Hayır, Matt." Meredith'in sakin, yumuşak ama kararlı sesi odada yankılandı. "Bunun bir yararı olmaz." Stefan sert bakışlarını ona çevirdi ve Meredith sakin bir yüzle ona bakarak karşılık verdi. "Demek Klaus'la teke tek karşılaşmaya kararlısın Stefan. Pekala. Ama gitmeden önce, en azından savaşmak için bir şansın olmasını sağlayalım." Bluzunun yakasını çözmeye başladı.

Bonnie daha bir hafta önce aynı şeyi önermiş olmasına rağmen irkildi. O bunu Stefan'la yalnızken yapmıştı. Sonra omuz silkti. Arkadaşlarının yanında ya da yalnız, ne farkı vardı ki?

Sonra Matt'in kaşlarının çatıldığını ve rakip futbol takımlarının koçlarını korkutmak için kullandığı inatçı yüz ifadesini gördü. Mavi gözlerini Bonnie'ye çevirdi ve Bonnie aynı kararlılıkla başıyla onayladı. Tek kelime etmeden üzerindeki hafif rüzgarlığın fermuarını indirdi. Ve Matt de kendi tişörtünü çıkardı.

Stefan karşısında duran üç insanın yüzlerine bakarken şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Ama beyaz mızrağı bir silah gibi önünde tutarak başını iki yana salladı. "Hayır."

NymphE kuflu.com

"Sersemliği bırak Stefan," diye terslendi Matt. Bu korkunç anın gerginliğinde bile, Bonnie onun geniş çıplak göğsüne hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. "Üç kişiyiz. Hiçbirimizi incitmeden yeterince kan alabilirsin."

"Hayır dedim! Ne intikam için ne de kötülükle savaşmak için! Nedeni ne olursa olsun! Bunu en azından *senin* anlayacağını sanıyordum." Stefan, Matt'e kırgın gözlerle baktı.

"Anladığım tek şey orada öleceğin!" diye bağırdı Matt.

"Matt haklı!" diye araya girdi Bonnie yumruğunu dudaklarına bastırarak. Hisleri savunmasını kırmaya başlamıştı. İzin vermek istemiyordu ama artık karşı koyacak gücünün kalmadığını hissediyordu. Aniden zihnindeki kelimeleri duydu.

"*Kimse onunla savaşıp hayatta kalamaz,*" dedi acı içinde. "Vickie böyle demişti ve haklıydı. Hissediyorum, Stefan, kimse onunla savaşıp hayatta kalamaz!"

Bir an, sadece bir an için, Stefan'ın onu dinleyeceğini düşündü. Ama sonra Stefan'ın yüzü yine sertleşti ve konuşurken sesi soğuktu.

"Bu sizin sorununuz değil. Bırakın da ben endişeleneyim."

"Eğer kazanmanın bir yolu yoksa..." diye başladı Matt.

"Bonnie'nin söylediği bu değildi!" diye tersledi Stefan.

"Evet, buydu! Sen neden sözediyorsun?" diye bağırdı Matt. Matt kolay kolay öfkeye kapılmazdı ama bir kez sinirlendi mi de kolayca geri çekilmezdi. "Stefan, yetti art..."

"Evet, bana da yetti!" diye kükredi Stefan. Bonnie onun daha önce böyle bir ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştı. "Hepinizden bıktım artık. Saçma sapan sızlanmalarınızdan ve korkaklığınızdan... Ve önseziletinizden de! Bu *benim* sorunum."

"Bir takım olduğumuzu san..." diye bağırdı Matt.

"Biz *takım* filan değiliz! *Siz* sadece bir grup aptal insansınız! Başınıza gelen bütün bu olaylardan sonra bile, derinlerde istediğiniz tek şey güvenli küçük mezarlarınıza girene kadar güvenli küçük evlerinize dönüp güvenli küçük hayatlarınıza devam etmek! Ben sizin gibi değilim ve olmak da istemiyorum! Size uzun süre katlandım, çünkü buna mecburdum. Ama artık bitti!" Her birinin yüzüne dikkatle baktı ve yavaşça, her kelimenin üstüne basarak konuştu. "Hiçbirinize ihtiyacım yok. Sizi yanımda görmek istemiyorum. Beni takip etmenizi de istemiyorum. Stratejimi bozmaktan başka bir şey yapmazsınız. Beni izleyen olursa... Onu öldürürüm!"

Ve son bir öfkeli bakıştan sonra olduğu yerde dönüp dışarı çıktı.

NymphE - kuflu.com

"Aklını kaçırdı," dedi Matt, Stefan'ın gözden kaybolduğu boş kapıya bakarak.

"Hayır, kaçırmadı," dedi Meredith. Sesi dokunaklı ve sakindi ama sanki içinde çaresiz bir kahkaha da vardı. Matt ona döndüğünde, "Ne yaptığını görmüyor musun Matt?" dedi. "Bize bağırıyor, ondan nefret etmemizi sağlamaya çalışıyor, çünkü onu takip etmemizi istemiyor. Öfkeye kapılıp onu yalnız bırakmamız için olabildiğince iğrenç davranıyor." Kapıya bakarak kaşlarını kaldırdı. "*Beni izleyen olursa onu öldürürüm*, biraz aşırıya kaçtı yalnız."

Bonnie kendini tutamayarak aniden güldü. "Sanırım bu sözü Damon'dan çaldı. *Şunu netleştirelim: Hiçbirinize ihtiyacım yok!*"

"*Siz bir grup aptal insansınız,*" diye ekledi Matt. "Hala anlamıyorum. Senin bir önsezin var Bonnie ve Stefan bu tür şeylere

aldırmazlık etmez. Savaşıp kazanmanın yolu yoksa, gitmenin anlamı ne ki?"

"Bonnie savaşıp kazanmanın yolu olmadığını söylemedi. Savaşıp *hayatta kalmanın* mümkün olmadığını söyledi. Öyle değil mi Bonnie?" Meredith arkadaşına baktı.

Kahkahalar silindi. Bonnie irkilerek önsezisini tekrar düşündü ama zihninde beliren kelimelerden daha fazlasını bilmiyordu. *Kimse onunla savaşıp hayatta kalamaz.*

"Yani sizce Stefan..." Matt'in gözlerinde korkunç bir öfke belirdi. "Yani kendi ölümüne yol açsa bile Klaus'u durdurmayı düşündüğünü mü söylüyorsun? Kurbanlık koyun gibi?"

"Daha çok Elena gibi," dedi Meredith. "Ve belki... Onunla birlikte olabilmek için."

"I ıh." Bonnie başını iki yana salladı. Kehanet hakkında daha fazlasını bilmeyebilirdi ama *bunu* biliyordu. "Öyle düşünmediğinden eminim. Elena özel. Çok genç öldüğü için şimdi olduğu şeye dönüştü, kendi hayatında tamamlamadığı çok şey bıraktı ve... Eh, o özel bir durum. Ama Stefan beş yüz yıldır vampir ve kesinlikle genç ölmüş olmayacak. Öldüğünde Elena'yla birlikte olması garanti değil. Başka bir yere gidebilir... Yokluğa da karışabilir. Ve Stefan bunu biliyor. Bildiğinden eminim. Bence sadece Elena'ya verdiği sözü tutmaya ve ne pahasına olursa olsun Klaus'u durdurmaya çalışıyor."

"En azından deniyor," dedi Matt. "Kaybedeceğini bilse bile." Aniden başını kaldırıp kızlara baktı. "Ben peşinden gidiyorum."

"Elbette," dedi Meredith sabırla.

Matt tereddüt etti. "Ah... Sanırım ikinizi burada kalmaya ikna edemem."

NymphE - kuflu.com

"Takım çalışmasıyla ilgili ettiğin tüm o ilham verici sözlerden sonra mı? Hayatta olmaz!"

"Ben de bundan korkuyordum. O halde..."

"O halde," dedi Bonnie, "gidelim."

BULABİLDİKLERİ BÜTÜN SİLAHLARI TOPLADILAR. STEFAN'IN düşürdüğü Matt'in çakısı, Stefan'ın şifoniyerinden buldukları fildişi kabzalı hançer, mutfaktan aldıkları bir bıçak...

Dışarıda Bayan Flowers'tan eser yoktu. Gökyüzü açık mordu ve batıda rengi kayısıya çalmaya başlamıştı. *Gündönümü arifesinde alacakaranlık,* diye düşündü Bonnie ve tüyleri ürperdi.

"Klaus, ormandaki eski çiftlik demişti, Francher olmalı," dedi Matt. "Katherine, Stefan'ı oradaki terkedilmiş kuyuya atmıştı."

"Mantıklı. Muhtemelen nehrin altında ileri geri hareket etmek için de Katherine'in tünelini kullanıyordur," dedi Meredith. "Tabii Yaşlılar zarar görmeden akarsuyun üstünden geçebilecek kadar güçlü değillerse."

Kötü varlıklar akarsudan geçemez ve ne kadar kötüysen, bu o kadar zordur, diye düşündü Bonnie. "Ama Orijinaller hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Hayır. Dolayısıyla çok dikkatli olmamız gerek," dedi Matt. "Bu ormanı çok iyi biliyorum ve Stefan'ın hangi yoldan gittiğini de tahmin edebiliyorum. Bence biz farklı bir yoldan gitmeliyiz."

"Böylece Stefan bizi görüp öldüremez!"

"Böylece *Klaus* bizi göremez, en azından hepimizi göremez. Dolayısıyla, belki Caroline'a ulaşma şansımız olabilir. O ya da bu şekilde Caroline'ı denklemden çıkarmak zorundayız. Klaus

onu tehdit edemezse, Stefan da istediğini yapabilir. Ve ileriyi planlamak, düşmandan bir adım önde olmak daima iyidir. Klaus hava kararıktan sonra buluşacaklarını söylemişti. Biz hava kararmadan önce oraya ulaşabilirsek, onu hazırlıksız yakalarız."

Bonnie bu stratejiden gerçekten etkilenmişti. *Oyun kurucu olmasına şaşmamalı,* diye düşündü. *Ben sadece bağırıp çağırarak oraya dalabilirdim.*

Matt meşe ağaçlarının arasında neredeyse görünmeyen bir yolu izlemeye başladı. Yılın bu zamanında çalılar çok yoğundu; yosunlar, otlar, çiçekler ve sürgünler. Bonnie, Matt'in nereye gittiğini bildiğine güveniyordu, çünkü *kendisi* kesinlikle bilmiyordu. Ağaçların dallarında kuşlar hava kararmadan önceki son şarkılarını söylüyordu.

Şimdi hava daha da kararmıştı. Uçan böcekler ve sinekler Bonnie'nin yüzüne çarpıyordu. Beslenen sümüklüböceklerle kaplı bir şapkalı mantar yığınının arasından geçtikten sonra, bu kez kot giydiği için kesinlikle çok memnundu.

Matt sonunda onları durdurdu. "Yaklaşıyoruz," dedi kısık sesle. "Klaus'a görünmeden aşağı bakabileceğimiz bir çıkıntı var. Sessiz ve dikkatli olun."

Bonnie daha önce bastığı yere hiç bu kadar dikkat etmek zorunda kalmamıştı. Neyse ki yapraklar ıslaktı ve hışırdamıyordu. Birkaç dakika sonra Matt yüzükoyun uzandı ve onlara da aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Bonnie parmaklarının arasında sürünen solucanlara aldırmadığına ve yüzüne sürünen örümcek ağlarını hissetmediğine kendini inandırmak için elinden geleni yapıyordu. Şu anda bu bir ölüm kalım meselesiydi ve Bonnie

NymphE - kuflu.com

becerikli davranıyordu. Sızlanmıyor, tereddüt etmiyor, üzerine düşeni yapıyordu.

"İşte," diye fısıldadı Matt zor duyulan bir sesle. Bonnie yüzü koyun yattığı yerde sürünerek ona yaklaştı ve aşağı baktı.

Francher çiftliğine bakıyorlardı. Daha doğrusu çiftliğin kalıntılarına. Uzun zaman önce yıkılmış, orman tarafından yutulmuştu. Şimdi sadece çalılarla ve yapraklarla kaplı temel taşlarından ibaretti ve uzun, tek bir baca, yalnız bir anıt gibi yükseliyordu.

"İşte orada. Caroline," dedi Meredith, Bonnie'nin diğer kulağına fısıldayarak.

Caroline bacanın yanında tek başına oturuyordu. Açık yeşil elbisesi karanlıkta parlıyordu ve saçları simsiyah görünüyordu. Yüzünde beyaz bir şey vardı ve bir an sonra Bonnie bunun ağzına yerleştirilmiş bir tıkaç olduğunu anladı. Ya bant ya da bezdi. Tuhaf duruşundan -kolları arkasında, bacakları öne doğru uzanmış halde- Bonnie onun bağlı olduğunu da tahmin etti.

Zavallı Caroline, diye düşündü. Yaptığı tüm iğrenç, bencilce ve gülünç şeyler için kızı çoktan bağışlamıştı. Ki aslında çok şey yapmıştı Caroline. Ama sınıf arkadaşlarından ikisini öldüren bir vampir onu ormana sürükleyip bağlamıştı ve şu anda Caroline'ın hayatı, ondan nefret etmek için her türlü nedeni olan başka bir vampire bağlıydı. Sonuçta, Caroline başından beri Stefan'ı istemişti ve onu elde ettiği için Elena'dan nefret etmiş, onu aşağılamaya çalışmıştı. Stefan Salvatore'nin Caroline Forbes'a hoş duygular beslediği söylenemezdi. Buna rağmen Caroline'ın son ümidi oydu. Bonnie bundan daha ağır bir ceza düşünemiyordu.

"Bakın!" dedi Matt. "Bu o mu? Klaus mu?"

Bacanın diğer tarafındaki küçük hareketleri Bonnie de görmüştü. Gözlerini zorladı ve adamın bacaklarını hayalet gibi saran yağmurluğunu gördü. Klaus, Caroline'a baktı ve genç kız ondan uzaklaşarak sindi. Adamın kahkahaları sessiz ortamda öylesine güçlü çınlıyordu ki Bonnie yüzünü buruşturmak zorunda kaldı.

"Bu o," diye fısıldadı tekrar çalıların arkasına çökerken. "Peki, Stefan nerede? Hava neredeyse kararadı."

"Belki de akıllanmış ve gelmemeye karar vermiştir," dedi Matt.

"Hiç sanmıyorum," dedi Meredith. Çalıların arasından güneye bakıyordu. Bonnie o tarafa doğru bakınca irkildi.

Stefan hiçlikte aniden belirmiş gibi açıklığın kenarında duruyordu şimdi. *Klaus bile geldiğini görmüş olamaz,* diye düşündü Bonnie. Sessizce dururken, kendini ya da elindeki dişbudak ağacından mızrağı gizlemeye gerek duymuyordu. Duruşunda ve önündeki sahneye bakışında, Bonnie'ye onun on beşinci yüzyılda bir aristokrat olduğunu, soylu bir aileden geldiğini hatırlatan bir şeyler vardı. Hiçbir şey söylemeden, Klaus'un kendisini farketmesini bekliyordu.

Klaus nihayet güneye döndüğünde olduğu yerde donup kaldı ve Bonnie, Stefan'ın böyle sessizce yaklaşabilmesinin adamı şaşırttığını hissetti. Ama sonra Klaus gülerek kollarını açtı.

"Salvatore! Ne tesadüf, ben de tam seni düşünüyordum!"

Stefan, Klaus'u baştan aşağı, yırtık pırtık yağmurluğunun eteğinden rüzgardan dağılmış saçlarının tepesine kadar yavaşça süzdü.

"Gelmemi istedin. Geldim. Kızı bırak gitsin."

NymphE - kuflu.com

"Bunu söylemiş miydim ki?" Klaus gerçekten şaşırmış gibi bir tavırla iki elini göğsüne bastırdı. Sonra gülerek başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Önce konuşalım."

Klaus onun beklediği acı bir gerçeği az önce onaylamış gibi, Stefan ciddi bir tavırla başıyla onayladı. Mızrağı omzundan indirip önüne doğru tuttu. "Dinliyorum," dedi.

"Göründüğü kadar aptal değil," diye homurdandı Matt çalıların arasından. Ama şimdi sesinde saygı vardı. "Ve sandığım gibi ölmeye de hevesli görünmüyor," diye ekledi. "Dikkatli davranıyor."

Klaus, parmaklarını Caroline'ın saçlarında gezdirerek genç kızı işaret etti. "Buraya gel de bağırmak zorunda kalmayalım." Bonnie, adamın esirini incitmeye niyetli olmadığını farketmişti.

"Ben seni gayet iyi duyabiliyorum," dedi Stefan.

"Güzel," diye fısıldadı Matt. "İşte böyle, Stefan!"

Ama Bonnie, Caroline'ı inceliyordu. Kız kıvranıyor, acı çekiyormuş veya aklını kaçırmış gibi başını ileri geri atıyordu. Yine de hareketlerinde bir tuhaflık vardı; özellikle de başının şiddetli seğirişinde. Sanki kız gökyüzüne ulaşmaya çalışıyor gibiydi. Gökyüzü... Bonnie başını kaldırıp baktığında, havanın tamamen kararmış olduğunu ve ağaçların üzerinde ayın göründüğünü gördü. Caroline'ın saçlarının rengini görebilmesinin nedeni buydu: Ayışığı! Sonra, bakışları Stefan'ın hemen tepesindeki ağaç dalına uzandı. Dallar, rüzgar olmamasına rağmen sallanıyordu. "Matt?" diye fısıldadı Bonnie.

Stefan, Klaus'a odaklanmıştı ve bütün duyuları, bütün kasları, Güçler'inin bütün atomları, şimdi karşısında duran Yaşlı'yı hedef almıştı. Ama hemen üzerindeki ağaçta...

Matt'e ne yapacaklarını sorma fikri, Bonnie'nin kafasından uçup gitti. Gizlendiği yerden aniden fırlayarak bağırdı:

"Stefan! Üzerinde! Bu bir tuzak!"

Stefan kedilere has bir çeviklikle kenara sıçrarken, tam o anda, az önce durduğu yere bir şey indi. Ayışığı ortamı mükemmel bir şekilde aydınlattığından, Bonnie, Tyler'ın bembeyaz dişlerini görebilmişti.

Olduğu yerde hızla Bonnie'ye doğru dönen Klaus'un gözlerinin nasıl parladığını da görmüştü. Bir an için Klaus şaşkınlıkla ona bakmış ve ardından bir şimşek çakmıştı.

Bomboş gökyüzünde!

Bunun tuhaflığını -ve korkutuculuğunu- Bonnie bir an sonra algılayabildi. O anda, gökyüzünün açık ve yıldızlarla dolu olduğunu, mavi şimşeğinse Klaus'un kaldırdığı avucundan yayıldığını zorlukla görebildi. Bir an sonra gördükleri o kadar korkutucuydu ki diğer her şey Bonnie'nin gözünden silindi: Klaus'un eli şimşeğin üzerine kapanarak onu bir şekilde *topladı* ve Bonnie'ye fırlattı.

Stefan bağırıp çağırıyor, ona kaçmasını, uzaklaşmasını söylüyordu. Bonnie donup kalmış bir halde bakarken onu duydu ama o anda bir şey onu tutup kenara çekti. Şimşek, dev bir kamçı gibi şaklayarak, ozon gibi kokusuyla başının üzerinden geçti. Yüzükoyun yosunların üzerine düştüğünde, Meredith'in elini tutmak ve kendisini kurtardığına teşekkür etmek için yuvarlandı ama Meredith'le değil, Matt'le karşılaştı.

"Burada kal! Tam burada!" diye bağırdı Matt ve uzaklaştı.

Yine aynı can sıkıcı kelimeler. Bonnie hemen ayağa fırladı ve daha ne yaptığını anlayamadan Matt'in peşinden koşmaya başladı.

NymphE - kuflu.com

Ve bir anda her şey karıştı

Klaus, Tyler'la boğuşmakta olan Stefan'a döndü. Stefan kendisini yere fırlatırken, kurt biçimindeki Tyler korkunç sesler çıkardı.

Meredith, Klaus'un onu farketmemesi için bacanın arkasından Caroline'a doğru koşuyordu. Bonnie onun Caroline'a ulaştığını ve Meredith genç kızın bileklerini saran ipleri keserken Stefan'ın gümüş hançerinin çıkardığı pırıltıyı gördü. Meredith, Caroline'i yarı taşıyarak yarı sürükleyerek bacanın arkasına götürdü.

Geyik boynuzlarının çarpışmasını andıran bir sesle, Bonnie olduğu yerde hızla döndü. Klaus elinde uzun bir dal parçasıyla Stefan'a doğru yaklaşmıştı. Mızrak daha önce yerde duruyor olmalıydı, Stefan'ınki kadar sivri görünüyordu ve en az onunki kadar etkili olacağı belliydi. Klaus'la Stefan sadece mızraklarını birbirlerine saplamaya çalışmıyor, mızrakları aynı zamanda dövüş sopası gibi kullanıyordu. *Robin Hood,* diye düşündü Bonnie. *Küçük John ve Robin.* İşte buna benziyordu: Klaus, Stefan'dan çok daha uzun boylu ve daha iri kemikliydi.

Sonra Bonnie başka bir şey gördü ve bir çığlık attı. Stefan'ın arkasında, Tyler yine ayağa kalkmıştı ve mezarlıkta Stefan'ın boğazına atılmadan önce yaptığı gibi yere eğilmişti. Stefan'ın arkası dönüktü ve Bonnie onu zamanında uyaramamıştı.

Ama Matt'i unutmuştu. Dişlere ve pençelere aldırmadan, Matt birinci sınıf bir defans oyuncusu gibi, Tyler'ın sıçramasına izin vermeden saldırdı. Tyler yana doğru savrulurken, Matt de üzerine atıldı.

Bonnie şaşkına dönmüştü. Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki! Meredith, Caroline'ın ayak bileklerindeki ipleri çözü-

yordu. Matt, Tyler'a futbol sahasında olsalar kesinlikle oyundan atılmasına neden olacak şekilde vuruyordu. Stefan, hayatı boyunca bunun eğitimini almış gibi dişbudak mızrağı elinde hızla çeviriyordu. Klaus ise darbeler ölümcül bir hız ve isabetle birbiri ardına inerken bu egzersizden büyük bir heyecan duyuyormuşçasına deli gibi gülüyordu.

Ama şimdi Matt'in başı dertte gibiydi. Tyler onu yakalamıştı ve hırıltılar arasında, boğazını kavramaya çalışıyordu. Bonnie çılgınca etrafına bakınarak bir silah ararken cebindeki çakıyı unutmuştu. Gözüne kuru bir meşe dalı ilişti. Hemen aldı ve Tyler'la Matt'in boğuştuğu yere doğru koştu.

Ama oraya ulaştığında tereddüt etti. Matt'e vurabileceğinden korkarak, sopayı kullanmaya çekiniyordu. Tyler'la ikisi, birbirinin üzerinde yuvarlanıp duruyordu.

Sonra Matt tekrar üste tırmandı ve Tyler'ın başını yere doğru bastırdı. Bonnie bu fırsatı değerlendirerek sopayı nişanladı. Ama Tyler onu görmüştü. Doğaüstü bir güçle, bacaklarını yere basıp belini kaldırdı ve Matt'i arkaya doğru savurdu. Matt'in başı, Bonnie'nin asla unutmayacağı bir sesle ağaca çarptı. Çürümüş bir karpuzun patlarken çıkardığı boğuk sese benzer bir ses duymuştu. Matt ağacın ön tarafından aşağı doğru kayarak hareketsiz kaldı.

Bonnie şaşkın bir şekilde olduğu yerde durdu. Matt'in yanına koşabilirdi ama Tyler hemen önündeydi ve çenesinden süzülen kanlı salyasıyla nefes nefese karşısında dikiliyordu. Mezarlıktaki haline oranla şimdi hayvana daha çok benziyordu. Rüyadaymış gibi, Bonnie sopayı kaldırdı ama ellerinin titrediğini farketti. Matt hiç kıpırdamıyordu. Nefes alıyor muydu? Bonnie, Tyler'a

NymphE - kuflu.com

dönerken kendi hıçkırıklarını duydu. Bu gülünçtü. Bu çocuk onunla aynı okula gidiyordu. Önceki yıl baloda birlikte dans etmişlerdi. Nasıl olur da Matt'e zarar vermeye, hatta hepsinin canını yakmaya çalışırdı? Bunu nasıl yapabilirdi?

"Tyler, lütfen..." diye yalvardı Bonnie, mantıklı olmaya çalışarak...

"Ormanda yapayalnız mı kaldın küçük kız?" diye hırladı Tyler. Kalın sesi gırtlaktan geliyordu ve sanki ağzından çıkarken kelimelere dönüşüyordu. O anda, Bonnie bunun kendisiyle aynı okula giden çocuklardan biri olmadığını anladı. Bu bir hayvandı. *Tanrım, çok çirkin,* diye düşündü. Ağzından kırmızı salyalar akıyordu. Ve o sarı gözlerdeki gözbebekleri çizgi şeklindeydi. Bonnie o gözlerde bir köpekbalığının, bir timsahın, bir tırtılın canlı bedenine yumurtalarını bırakan bir eşekarısının zalimliğini ve kararlılığını görüyordu. Hayvan doğasındaki bütün acımasızlık, o iki sarı gözde parlıyordu.

"Birinin seni uyarması gerekirdi," dedi Tyler bir köpeğin gülüşü gibi ağzını açarak. "Çünkü tek başına ormana gidersen, karşılaşacağın kişi Büyük Kötü..."

"Sersem olabilir!" diye tamamladı başka bir ses. Bonnie büyük bir minnetle döndüğünde, Meredith'i yanında buldu. Meredith'in elinde, Stefan'ın ayışığında sıvı gibi parlayan hançeri vardı.

"Gümüş, Tyler," dedi Meredith hançeri sallayarak. "Acaba gümüş bir kurtadamın organlarına ne yapar? Öğrenmek ister misin?" Meredith'in zarafeti, sükuneti, soğuk gözlemciliği silinip gitmişti. Bu Meredith'in gerçek haliydi. Savaşçı Meredith! Ve gülümsüyordu ama Meredith gerçekten çok öfkeliydi!

"*Evet!*" diye bağırdı Bonnie neşeyle. Aniden yine kıpırdayabildiğini farketti. Meredith'le birlikte güçlüydüler. Meredith bir taraftan Tyler'a doğru yaklaşıyordu ve Bonnie elinde sopayla diğer yanda hazır bekliyordu. İçinde daha önce hiç duymadığı kadar güçlü bir istek belirdi: Tyler'a, kafasını koparacak kadar sert bir şekilde vurmak istiyordu! Ve bunu yapmasını sağlayacak gücün kollarına yayıldığını hissedebiliyordu.

Hayvansal güdüleriyle Tyler da bunu hissetmişti. İki yandan ona doğru yaklaşan iki kızda da aynı şeyi hissedebiliyordu. Geri çekildi ve kaçıp onlardan uzaklaşmak için döndü. Onlar da döndüler. Bir an sonra, üçü minik bir gezegen sistemi gibi olmuştu: Tyler ortada dönüp duruyor, Bonnie'yle Meredith de saldırı fırsatı kollayarak onun etrafında dönüyordu.

Bir, iki, *üç*. Meredith'den Bonnie'ye söze dökülmeyen bir işaret geldi. Tam Tyler bıçağı kenara itmeye çalışarak Meredith'in üzerine atılırken Bonnie ona vurdu. Kendisine beysbol oynamayı öğretmeye çalışan bir arkadaşının söylediklerini hatırlayarak, sopayı Tyler'ın başına değil, başının *içinden* geçirerek diğer taraftaki bir şeyi hedefleyerek indirmişti. Küçük vücudunun tüm ağırlığını sopaya vermişti. İndirdiği darbenin etkisiyle dişleri sızladı, sopa parçalanırken koluna büyük bir acı yayıldı. Ve Tyler, gökyüzünde uçarken vurulmuş bir kuş gibi yere devrildi.

"Başardım! *Evet! İşte bu! Evet!*" diye bağırdı Bonnie sopanın elinde kalan parçasını bir kenara fırlatırken. Zafer duygusu bütün benliğini kapladı. "*Başardık!*" Tyler'ın yelesinin arkasını yakalayarak iri vücudu Meredith'in üzerinden kaldırdı. "*Biz...*"

Ama birden sesi kısıldı. "*Meredith!*" diye fısıldadı.

NymphE kuflu.com

"Ben iyiyim," dedi Meredith acıyla kasılarak. *Ve yaralı,* diye düşündü Bonnie buzlu suya dalmış gibi ürpererek. Tyler, Meredith'in bacağına pençesini takmış ve kemiğine kadar yarmıştı. Meredith'in kotunun ve kumaşın arasından görünen beyaz teninin üzerinde derin yırtıklar oluşmuştu. Bonnie derinin içindeki eti, yırtılmış kasları ve akan kanı görebiliyordu. Dehşet verici bir görüntüydü.

"Meredith..." diye bağırdı çılgınca. Meredith'i hemen bir doktora götürmeleri gerekiyordu. Herkes hemen durmak zorundaydı. Herkes bunu anlamalıydı. Burada bir yaralı vardı. Bir ambulans çağırmalı, 911'i aramalıydılar. "Meredith," diye inledi Bonnie.

"Bir şeyle sıkıca bağla." Meredith'in yüzü kül gibi bembeyazdı. Şoka giriyordu. Ve çok fazla kan kaybediyordu. *Ah Tanrım,* diye düşündü Bonnie, *lütfen bana yardım et.* Yarayı bağlayabileceği bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Yanına bir şey düştü. Tyler'ı bağladıkları gibi naylon bir ipti bu. Bonnie başını kaldırıp baktı.

"Onu kullanabilir misin?" diye sordu Caroline tereddütle. Dişleri takırdıyordu.

Üzerinde yeşil elbisesi vardı. Kestane rengi saçları ter ve kandan yüzüne yapışmıştı. Konuşurken ve Meredith'in yanına çökerken sallanıyordu.

"Sen de yaralı mısın?" diye sordu Bonnie.

Caroline başını iki yana salladı ama sonra mide bulantısıyla öne eğildi ve Bonnie genç kızın boynundaki izleri gördü. Ama şimdi Caroline için endişelenmeye zamanı yoktu. Meredith daha önemliydi.

Bonnie ipi Meredith'in yaralarının üzerine sararken, ablası Mary'den öğrendiği şeyleri hızla zihninden geçiriyordu. Mary hemşireydi ve turnikenin çok sıkı olamayacağını, çok uzun süre bırakılamayacağını, yoksa yaranın kangrene dönüşebileceğini söylemişti. Ama kanamayı durdurmak zorundaydı. *Ah, Meredith.*

"Bonnie, Stefan'a yardım et," dedi Meredith zorlukla, neredeyse fısıltı gibi çıkan sesiyle. "İhtiyacı ola..." Nefesi kesilerek kendini arkaya bıraktı ve gözleri kısık bir şekilde gökyüzüne dikildi.

Islak. Her şey ıslaktı. Bonnie'nin elleri, giysileri, yer... Her yerde Meredith'in kanı vardı. Ve Matt de ağacın altında düştüğü yerde baygın yatıyordu. Özellikle Tyler oradayken, onları öyle bırakamazdı. Tyler uyanabilirdi.

Şaşkın bir şekilde, olduğu yerde titreyen ve ter içinde kusan Caroline'a döndü. Başka seçeneği yoktu.

"Caroline, beni dinle," dedi. Tyler'ın üzerinde kullandığı sopanın büyük parçasını alıp Caroline'ın eline tutuşturdu. "Matt ve Meredith'in yanında kal. Her yirmi dakikada bir turnikeyi gevşet. Tyler uyanmaya başlarsa, sadece hafifçe kıpırdansa bile, bununla bütün gücünle ona vur. Anladın mı? Caroline," diye ekledi, "işte sana bir işe yaradığını kanıtlamak için büyük bir fırsat. İşe yaramaz olmadığını kanıtlaman için. Anladın mı?" Tereddütlü yeşil gözlere bakarak tekrarladı: "Anladın mı?"

"Ama *sen* ne yapacaksın?"

Bonnie açıklığa doğru baktı.

"Hayır, Bonnie." Caroline'ın eli onu yakaladı ve Bonnie zihninin bir köşesinde, kızın kırılmış tırnaklarını ve bileklerindeki

NymphE - kuflu.com

ip yanıklarını farketti. "Burası güvenli, burada kal. Onların yanına gitme. Yapabileceğin bir şey yo..."

Bonnie kolunu çekip kurtardı ve kararlılığını kaybetmeden açıklığa doğru ilerledi. İçten içe, Caroline'ın haklı olduğunu biliyordu. Yapabileceği bir şey yoktu. Ama Matt'in yola çıkmadan önce söylediği bir şeyi hala hatırlıyordu. En azından denemek... Denemek zorundaydı.

Yine de, sonraki birkaç korkunç dakika boyunca yapabildiği tek şey izlemek oldu.

Şimdiye kadar Stefan'la Klaus ölümcül ve güzel bir dansı sürdürüyormuş gibi birbirlerine inanılmaz bir şiddet ve isabetle darbeler indirmişti. Ama neredeyse eşit bir karşılaşmaydı. Stefan kendi başına iyi dayanmıştı.

Şimdi Stefan elindeki dişbudak mızrakla yükleniyor, Klaus'u dizlerinin üzerine çökerek gerilemeye zorluyordu. Tıpkı daha ne kadar eğilebileceğini görmeye çalışan bir limbo dansçısı gibi. Bonnie şimdi Klaus'un yüzünü de görebiliyordu. Ağzı hafifçe aralık, şaşkınlık ve korkuyla Stefan'a bakıyordu.

Sonra aniden her şey değişti.

Tam yere kadar eğildiğinde, Klaus sırtını olabildiğince arkaya eğdi ve tam yere yuvarlanacakmış gibi göründüğü anda bir şey oldu.

Klaus gülümsedi.

Ve karşılık vermeye başladı.

Bonnie, Stefan'ın kaslarının gerildiğini, kollarının dirençle kasıldığını gördü. Ama hala deli gibi sırıtan Klaus, iri iri açtığı gözleriyle bakarak Stefan'ın üzerine gelmeye devam ediyordu. Yavaşça olduğu yerde doğruldu. Yavaşça. Karşı konulmaz bir şekilde. Sırıtışı o kadar genişledi ki sonunda yüzü iki parçaymış gibi göründü. Bir Cheshire kedisi gibi.

Bir kedi, diye düşündü Bonnie.

Fareyle oynayan bir kedi.

Şimdi homurdanıp zorlanan Stefan'dı. Dişlerini sıkmış, Klaus'a karşı kendini savunmaya çalışıyordu. Ama Klaus ve sopası yüklenmeye devam ediyor, Stefan'ı gerilemeye zorluyordu.

Ve bütün bu süre boyunca Klaus sırıtıyordu.

Sonunda Stefan sırtüstü yere devrildi ve Klaus'un mızrağını durdurmaya çalışan kendi sopası boğazına dayandı. Klaus ona bakarak güldü. "Oynamaktan sıkıldım artık ufaklık," dedi ve olduğu yerde doğrulup sopasını yere fırlattı. "Artık ölme zamanın geldi."

Bir çocuğun elinden alırcasına kolay bir şekilde Stefan'ın sopasını elinden çekip aldı. Bileğini çevirerek iki eliyle birden kavradı ve dizinin üzerinde kırarak başından beri aslında ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. Başından beri Stefan'la zalimce oynamıştı.

Dişbudak sopanın yarım parçalarından birini omzunun üzerinden açıklığa fırlattı. Diğerini Stefan'a sapladı. Sivri ucunu değil, parçalanmış olan ucunu kullanmıştı. Neredeyse doğal bir tavırla, hiç güç vermiyormuş gibi hareket etmişti ama Stefan çığlık attı. Her seferinde Stefan'ı bağırtarak bunu tekrar tekrar yaptı.

Bonnie bağırmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Daha önce Stefan'ın çığlık attığını hiç duymamıştı. Ne tür bir acı çektiğinin Bonnie'ye söylenmesine gerek yoktu. Dişbudak ağacının sadece Klaus için değil, Stefan için de ölümcül olduğunu görebiliyordu. Şimdi ölmüyorsa bile, Stefan ölmek üze-

NymphE - kuflu.com

reydi. Elini havaya kaldırmış olan Klaus, işini son bir darbeyle bitirecekti. Klaus'un yüzü sapıkça bir zevkten doğan bir sırıtışla aya doğru kalktı. Bundan hoşlandığı, öldürmekten heyecan duyduğu açıkça görülüyordu. Öldürmek!

Bonnie kıpırdayamıyor, hatta ağlayamıyordu bile. Dünya etrafında dönüyordu. Hepsi bir hataydı. Asla becerikli biri olmamıştı. Sonuçta sadece bir bebekti. Son darbeyi görmek istemiyordu ama başını da çeviremiyordu. Bütün bunlar olamazdı ama oluyordu işte. Oluyordu!

Klaus mızrak parçasını kaldırdı ve saf bir coşku gülümsemesiyle indirmeye başladı.

Tam o anda bir mızrak havayı yararak açıklığı yardı ve tam sırtının ortasına bir ok gibi sallanarak saplandı. Klaus'un kolları iki yana açıldı ve mızrak parçası elinden düştü, yüzünde sırıtıştan eser kalmadı. Bir an için kollarını uzatarak öylece durdu ve sonra, dişbudak mızrak sırtında sallanırken, olduğu yerde döndü.

Bonnie gözlerinin önünde uçuşan gri noktalar yüzünden bir şey göremiyordu ama açıklıkta çınlayan sesi duydu: Soğuk, kibirli ve kararlı bir ses. Sadece üç kelime söylemişti ama bu her şeyi değiştirmeye yetmişti.

"*Kardeşimden uzak dur.*"

15

Klaus, Bonnie'ye antik avcıları hatırlatan bir çığlık attı; kılıçdişli kediler ve dev mamutlar gibi. Çığlıkla birlikte ağzından kanlar saçıldı ve yakışıklı yüzü öfkeyle buruşmuş bir maskeye dönüştü.

Dişbudak mızrağı tutup çıkarmak için elleri sırtına uzanmaya çalıştı ama çok derine gömülmüştü. İyi bir atıştı.

"Damon," diye fısıldadı Bonnie.

Damon meşe ağaçlarının arasında, açıklığın kenarında duruyordu. Damon, Klaus'a doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Ölümcül amacı yansıtan zarif adımlar.

Damon öfkeliydi. Bonnie korkudan bir tür felç geçiriyor olmasa, onun yüzündeki ifadeyi görür görmez buradan koşa koşa kaçardı. Böylesine zorlukla kontrol altında tutulan bir öfkeyi daha önce hiç görmemişti.

NymphE kuflu.com

"Sana kardeşimden uzak dur dedim," diye tekrarladı Damon. Bakışlarını Klaus'tan ayırmadan yürümeye devam etti.

Klaus bir çığlık daha attı ama elleri çılgınca sırtına uzanmaya çabalamaktan vazgeçti. "Seni sersem! Savaşmak zorunda değiliz! Sana bunu evde de söylemiştim! Birbirimize aldırmayabiliriz!"

Damon'ın sesi öncekinden daha yüksek değildi. "Kardeşimden uzak dur." Bonnie, Damon'ın içinde tsunami gibi yükselen Güç'ü hissedebiliyordu. O kadar alçak sesle devam etti ki Bonnie onu duyabilmek için iyice kulak kabartmak zorunda kaldı. "Kalbini söküp çıkaracağım."

Bonnie nihayet kıpırdayabildi, birkaç adım geriledi.

"Sana söylemiştim!" diye bağırdı Klaus. Ne dediği güçlükle anlaşılıyordu. Damon kelimeleri umursamıyordu zaten. Bütün varlığıyla Klaus'un boğazına, göğsüne ve göğsünün içinden çekip çıkaracağı kalbe odaklanmıştı.

Klaus yerdeki kırılmamış mızrağı aldı ve Damon'a doğru koştu.

Kaybettiği kana rağmen hala oldukça güçlü görünüyordu. Saldırısı ani, şiddetli ve neredeyse kaçılması imkansızdı. Bonnie, adamın mızrağı Damon'a doğru ittiğini gördü ve elinde olmadan gözlerini kapadı, bir an sonra kanat seslerini duyduğunda gözlerini tekrar açtı.

Klaus, Damon'ın az önce durduğu noktaya daldırmıştı ama şimdi oradan siyah bir karga gökyüzüne doğru yükseliyor, ardından tek bir beyaz kuştüyü yere süzülüyordu. Klaus açıklığın ötesindeki karanlığa daldı ve gözden kayboldu.

Ormana ölüm sessizliği çökmüştü.

Bonnie yavaşça harekete geçti; Stefan'ın yattığı yere doğru önce bir adım attı, sonra koşmaya başladı. Stefan gözlerini açmamıştı, baygın gibiydi. Bonnie onun yanına çömeldi. Birden, korkunç bir sükunet benliğini kapladı. Uzun süredir buzlu suda yüzerken nihayet ısı kaybının ilk inkar edilmez işaretlerini algılayan biri gibi. O ana dek çok sayıda peş peşe şok geçirmiş olmasaydı, çığlık çığlığa kaçabilir veya sinir krizi geçirebilirdi. Ama bu sadece son adımdı; gerçekdışılığa son kayış. Bir süredir, gerçek olması imkansız bir dünyanın kıyısında durmuş, gerçek olması imkansız şeyleri izlemişti.

Ve şu anda gördüğü şey de gerçek olamayacak kadar kötü, çok çok kötü bir yaraydı.

Birinin böyle yaralandığını daha önce hiç görmemişti. Yaralarından ölmüş olan Bay Tanner'ın bile. Mary'nin anlattığı hiçbir şey bunu iyileştirmeye yetmezdi. Stefan'ı sedyeyle ameliyathaneye yetiştirseler bile yeterli olmazdı.

O korkunç sükunet anında, kanat seslerini duyarak başını kaldırdı ve ayışığında süzülen karaltıyı gördü. Damon bir an sonra yanında duruyordu ve Bonnie son derece kontrollü, mantıklı bir tavırla konuşuyordu.

"Ona kan vermenin yararı olur mu?"

Damon onu duymamış gibiydi. Gözleri simsiyahtı. Zorlukla bastırdığı güçlü enerjisi ve şiddet eğilimi artık yoktu. Diz çöktü ve yerdeki siyah saçlı başa dokundu.

"Stefan?"

Bonnie gözlerini kapadı.

Damon da korkuyor, diye düşündü. *Damon korkuyor... Damon! Ah Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum. Yapacak hiçbir şey*

NymphE kuflu.com

yok ve hepsi bitti. Kaybettik. Damon, Stefan için korkuyor. Onun bildiği bir çözüm yok ve birinin bunu düzeltmesi gerek. Tanrım, lütfen bize yardım et. Çok korkuyorum. Stefan ölüyor. Meredith ve Matt yaralı. Klaus geri dönecek.

Gözlerini açıp Damon'a baktı. Damon bembeyazdı ve yüzü o anda inanılmayacak kadar genç görünüyordu.

"Klaus geri dönüyor," dedi Bonnie sakince. Artık Damon'dan korkmuyordu. Şimdi ikisi, bir ormanın kenarında yan yana oturan, birkaç asır yaşındaki acımasız bir avcıyla, on yedi yaşındaki saf bir genç kız değildi. Sadece ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan iki kişiydiler: Damon ve Bonnie. Artık bir takım olmuşlardı.

"Biliyorum," dedi Damon. Stefan'ın elini tutuyordu. Bonnie onun Stefan'a Güç gönderdiğini farketti ama aynı zamanda bunun yeterli olmadığını da hissedebiliyordu.

"Kanın ona yararı olur mu?"

"Pek sayılmaz. Biraz, belki."

"Yararı olabilecek her şeyi denemek zorundayız."

Stefan fısıldadı: "Hayır."

Bonnie şaşırmıştı. Stefan'ın baygın olduğunu sanıyordu. Ama şimdi gözleri açıktı ve uyanık bakıyordu. Onda canlı görünen tek şey de yeşil gözleriydi zaten.

"Aptal olma," dedi Damon sesini sertleştirerek. Stefan'ın elini sımsıkı tutuyordu. "Kötü yaralandın."

"Sözümü tutacağım." Stefan'ın sesinde ve solgun yüzünde, o yerinden kıpırdamaz inatçılığı vardı. Damon hiç şüphesiz Stefan'ın sözünden dönmek zorunda kalacağını ve bundan memnun olması gerektiğini, yoksa boynunu kıracağını söylemek

üzere tekrar ağzını açtığında, Stefan ekledi: "Özellikle de hiçbir yararı olmayacakken."

Bonnie bu çıplak gerçeği hazmetmeye çalışırken derin bir sessizlik oldu. Sıradan şeylerin ötesindeki bu korkunç yerde, varsayımlar veya sahte güvenceler anlamsız görünüyordu. Sadece gerçek geçerliydi. Ve Stefan doğruyu söylüyordu.

Hala ağabeyine bakıyordu ve Damon da çatık kaşlarının altındaki öfkeli bakışlarını Stefan'ın gözlerine dikmişti. Daha önce Stefan'ın Klaus'a baktığı gibi. Sanki bunun bir yararı olacakmış gibi.

"Kötü yaralanmadım, öldüm," dedi Stefan bakışlarını Damon'ın gözlerinden ayırmadan. *Aralarındaki son ve en büyük irade savaşı,* diye düşündü Bonnie. "Ve Bonnie'yle diğerlerini buradan götürmen gerek."

"Seni terketmeyeceğiz," diye araya girdi Bonnie. Bu gerçekti.

"*Mecbursunuz!*" Stefan bunu söylerken bakışlarını ağabeyinden ayırmamıştı. "Damon, haklı olduğumu biliyorsun. Klaus her an gelebilir. Boş yere hayatını tehlikeye atma. Ve onların ölümüne neden olma!"

"Onların ölmesi umrumda değil," diye tısladı Damon. *Bu da gerçek,* diye düşündü Bonnie tuhaf bir şekilde bundan hiç alınmadan. Burada Damon'ın gerçekten önemsediği tek hayat vardı ve kendininki bile değildi.

"Evet, umrunda!" diye onu tersledi Stefan. Bu bir müsabakaymış ve bu şekilde Damon'ı ikna edebilirmiş gibi, elini korkunç bir güçle tutuyordu. "Elena'nın son bir isteği vardı ve bu da benim son isteğim. Güçler'e sahipsin Damon. Güçler'ini onlara yardım etmek için kullanmanı istiyorum."

NymphE kuflu.com

"Stefan..." diye fısıldadı Bonnie çaresizce.

"Söz ver bana," dedi Stefan, Damon'a. Ve ani bir kasılmayla yüzünü buruşturdu.

Belirsiz bir süre boyunca Damon ona baktı. "Söz veriyorum," dedi sonra. Stefan'ın elini bırakıp ayağa kalktı ve Bonnie'ye döndü. "Hadi."

"Onu bırakamayız..."

"Evet, bırakabiliriz." Şimdi Damon'ın yüzünde gençlikten eser yoktu.

"Sen ve insan arkadaşların buradan gidiyorsunuz, hemen. Ben geri döneceğim."

Bonnie başını iki yana salladı. Damon'ın Stefan'a ihanet etmediğini, sadece Stefan'ın ideallerini Stefan'ın hayatından önce tuttuğunu belli belirsiz seziyordu ama bunu tam olarak kavraması mümkün değildi. Anlamıyordu ve anlamak de istemiyordu. Bildiği tek şey, Stefan'ı orada bırakamayacaklarıydı.

"Benimle gel," dedi Damon çelik soğukluğunda bir sesle. Genç kıza doğru uzandı. Bonnie tam karşı koyacaktı ki aniden, bütün bu tartışmaları anlamsızlaştıran bir şey oldu. Dev bir kamçının şaklaması duyuldu ve günışığı gibi bir ışık patladı. Bonnie hiçbir şey göremiyordu. Tekrar görebildiğinde, bir ağacın gövdesinde yeni kararmış bir yerden yükselen alevler gözüne ilişti.

Klaus geri dönmüştü. Yıldırımlarıyla birlikte.

Bonnie'nin bakışları ona kaydı. Klaus kendi sırtından çıkardığı kanlı dişbudak mızrağı bir zafer ganimeti gibi sallıyordu.

Paratoner, diye düşündü Bonnie mantıksız bir şekilde. Ardından bir çatırtı daha duyuldu.

Bomboş gökyüzünden aşağı mavi-beyaz bir çatal süzülerek her şeyi gün ortası gibi aydınlattı. Bonnie bir ağaç ve arkasından bir diğeri tutuşurken izlemekten başka bir şey yapamadı. Alevler yaprakların arasında aç iblisler gibi yayılıyordu.

Bonnie'nin iki tarafında iki ağaç daha patladı. Çatırtıları o kadar güçlüydü ki Bonnie duymaktan çok hissetti. Gözleri daha duyarlı olan Damon bir elini yüzüne doğru kaldırdı.

"Klaus!" diye bağırdı ve sarışın adamın üzerine atıldı. Artık sinsi adımlarla avına yaklaşan bir panter değildi. Bu ölümüne bir mücadeleydi. Avcı bir hayvanın son saldırısındaki ölümcül hız!

Yıldırım onu koşarken yakaladı.

Bonnie bir çığlık atarak ayağa fırladı. Aşırı sıcak gazlar patladı ve bir yanık kokusu duyuldu. Damon yüzükoyun yere yuvarlanarak hareketsiz kaldı. Bonnie ondan yükselen ince dumanları görebiliyordu. Tıpkı ağaçlardan yükselen dumanlar gibi.

Korkudan donakalmış bir halde Klaus'a baktı.

Klaus elindeki kanlı mızrağı bir golf sopası gibi tutarak açıklıkta yürüdü. Yanından geçerken Damon'a doğru hafifçe eğilip gülümsedi. Bonnie yine çığlık atmak istedi ama nefesi kesilmişti. Sanki ortamda hiç hava kalmamıştı.

"Seninle sonra ilgileneceğim," dedi Klaus, baygın yatan Damon'a. Sonra başını çevirip Bonnie'ye baktı.

"Sen," dedi. "Seninle şimdi ilgileneceğim."

Ama bir an sonra, Bonnie onun kendisine değil, Stefan'a baktığını anladı. O elektrik mavisi gözler Stefan'ın yüzüne odaklanmıştı. Bakışları Stefan'ın kanlar içindeki karnına kaydı.

"Seni yiyeceğim Salvatore."

Bonnie tek başınaydı. Ve çok korkuyordu.

NymphE - kuflu.com

Ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Dizlerini kırarak Stefan'ın yanına çömeldi.

Demek her şey böyle sona erecek, diye düşündü. *Şövalyenin yanına çömel ve düşmanla yüzleş.*

Stefan'ın önüne geçip Klaus'a baktı Klaus onu ilk kez farketmiş gibiydi ve salatasında bir örümcek bulmuş gibi kaşlarını çatmıştı. Alevlerden yüzüne turuncu-kırmızı ışıklar vuruyordu.

"Çekil yolumdan."

"Hayır!"

Demek son böyle başlıyor. Bu kadar basit. Tek kelime. Bir yaz gecesi ölüyorsun. Ay ve yıldızların parladığı, drüid'lerin ölüleri çağırmak için yaktığı alevler gibi her yerin ateşlerle aydınlandığı bir yaz gecesinde.

"Bonnie, kaç," dedi Stefan acıyla. "Hala yapabilecekken git buradan."

"Hayır," dedi Bonnie. *Çok üzgünüm Elena,* diye düşündü. *Onu kurtaramıyorum. Yapabileceğim tek şey bu.*

"Çekil yolumdan," diye tekrarladı Klaus dişlerini sıkarak.

"Hayır." Klaus'un dişlerinin boğazına gömülmesine izin vermektense, Stefan'ın böyle ölmesi için bekleyecekti. Belki çok fark yaratmayacaktı ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

"Bonnie..." diye fısıldadı Stefan.

"Benim kim olduğumu bilmiyor musun kızım? Ben şeytanla yürüdüm. Eğer çekilirsen, hemen ölmene izin veririm."

Bonnie'nin sesi çıkmıyordu, başını iki yana salladı.

Klaus başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Ağzından biraz daha kan süzüldü. "Pekala," dedi. "Nasıl istersen. İkiniz birlikte gebereceksiniz."

Yaz gecesi, diye düşündü Bonnie. *Gündönümü. Dünyalar arasındaki çizginin en ince olduğu zaman.*

"İyi geceler tatlım."

Transa girmek ya da başka bir şey yapmak için zaman yoktu. Son bir umutsuz çağrı dışında hiçbir şey.

"*Elena!*" diye bağırdı Bonnie. "*Elena! Elena!*"

Klaus bir an tereddüt etti.

Bir an için, bu isim onu ürkütmüştü sanki. Yoksa bir şeyin Bonnie'nin çağrısına cevap vereceğini mi düşünüyordu? Klaus durduğu yerde etrafını dinledi.

Bonnie güçlerini toparladı, bütün yüreğini ortaya koydu ve ihtiyacıyla çağrısını birleştirerek boşluğa savurdu.

Ve... Hiçbir şey hissetmedi.

Alevlerin çıtırtısı dışında yaz gecesini bozan hiçbir şey yoktu. Klaus tekrar Stefan'la Bonnie'ye dönerek sırıttı.

O anda, Bonnie yerde toplanan sisi gördü.

Hayır, sis olamazdı. Ateşten yayılan duman olmalıydı. Ama hareketleri duman gibi değildi. Dönüyor, minik bir burgu gibi havada yükseliyordu. Sonunda kabaca bir insan büyüklüğüne ulaştı.

Biraz uzakta bir tane daha vardı. Ve Bonnie bir üçüncüsünü gördü. Her yerde aynı şey oluyordu.

Sis ağaçların arasından kıvrılarak yerde süzülüyordu. Her biri ayrıydı ama sayısız gibiydiler. Bonnie sessizce bakarken ağaçların arasındaki boşlukları, alevleri, meşe ağaçlarını ve bacanın tuğlalarını görebiliyordu. Klaus gülümsemeyi bırakmış, olduğu yerde durmuştu ve o da izliyordu.

Bonnie nasıl soracağını bilemeden dönüp Stefan'a baktı.

NymphE kuflu.com

"Huzursuz ruhlar," diye fısıldadı Stefan. Yeşil gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Gündönümü."

Bonnie nihayet anlamıştı.

Geliyorlardı. Eski mezarlığın bulunduğu nehir tarafından. Çürümeden önce cesetlerin atılabilmesi için kazılmış derme çatma sayısız mezarın bulunduğu ormandan. İçsavaş sırasında burada savaşıp ölen askerlerin huzursuz ruhları. Doğaüstü bir ev sahibi, yardım çağrısına karşılık vermişti.

Her yerden geliyorlardı. Yüzlercesi.

Bonnie şimdi yüzlerini görebiliyordu. Akan suluboyayla çizilmiş gibi belirsiz yüzlerdi. Orada mavi, burada gri... Demek iki tarafın da askerleriydi. Bonnie kemere takılı bir tabanca ve bir kılıcın süslü kabzasını gördü. Kol ağızlarındaki şeritler. Çalı gibi siyah sakallar. Uzun, bakımlı beyaz bir sakal. Çocuk büyüklüğünde ufak tefek biri. Koyu renk gözler ve bel hizasında bir trampet.

"Tanrım," diye fısıldadı Bonnie. "Ah, Tanrım!" Dua eder gibi konuşuyordu.

Onlardan korkmuyor değildi, kesinlikle korkuyordu. Bir mezarlıkla ilgili görebileceği en korkunç kabustu bu. Elena'yı rüyasında ilk gördüğü zaman topraktaki karanlık çukurlardan sürünerek çıkan şeyler gibi. Ama bunlar sürünmüyor; uçuyor, kayıyor, havada süzülüyordu. Bonnie'nin eski mezarlıkla ilgili hissettiği her şey -canlı ve izleyen gözlerle dolu olduğu, o sessizliğinde bekleyen bir Güç olduğu- doğru çıkmıştı. Fell's Church'ün toprağı, kanlı anılarını kusuyordu. Burada ölenlerin ruhları şimdi tekrar yürüyordu.

Ve Bonnie onların öfkesini hissedebiliyordu. Bu onu korkutuyordu ama içinde başka bir duygu daha yükseliyor, nefesini kesiyor, Stefan'ın elini daha sıkı tutmasına neden oluyordu. Çünkü bu sisli ordunun bir lideri vardı.

Bir figür diğerlerinin önünde süzülüyordu ve Klaus'un durduğu yere en yakın olan oydu. Henüz net olarak biçimlenmemişti ama bir mum alevinin altınımsı ışığını yansıtıyordu. Sonra, Bonnie'nin gözlerinin önünde, aniden biçimlendi ve giderek daha fazla parlamaya başladı. Ateş çemberinden daha parlaktı. O kadar ki Klaus gerilemişti ve Bonnie gözlerini kırpıştırarak bakıyordu ama nihayet parlaklığı biraz dindiğinde, Stefan'ın da iri iri açılmış gözlerle doğruca ona baktığını gördü. Ve bu gördüğü son şey olduğu için memnunmuş gibi hafifçe gülümsüyordu.

Bonnie nihayet emin oldu.

Klaus mızrağı düşürdü. Bonnie ve Stefan'a arkasını dönmüş, bir intikam meleği gibi karşısında duran ışığa bakıyordu. Altın sarısı saçları görünmez bir rüzgarla salınan Elena da ona tepeden bakıyordu.

"Geldi," diye fısıldadı Bonnie.

"Gelmesini sen istedin," diye mırıldandı Stefan. Sesi zorlukla çıkıyordu ama hala gülümsüyordu. Bakışları sakindi.

"Onlardan uzaklaş," dedi Elena. Bonnie onun sesini aynı anda hem zihninde hem de kulaklarında duydu. Aynı anda hem uzakta hem de yakında çınlayan ziller gibi. "Hepsi bitti artık Klaus."

Ama Klaus kendini çabuk toparladı. Bonnie, sarışın adamın omuzlarının dikleştiğini gördü ve mızrağın saplandığı yerde yağmurluğun üzerindeki deliği ilk kez farketti. Donuk kırmızıydı ve şimdi Klaus kollarını uzattığında, yaradan yeniden kan akmaya başlamıştı.

NymphE - kuflu.com

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye bağırdı. Sisli figürlere bakarak olduğu yerde döndü. "Herhangi birinizden korktuğumu mu sanıyorsunuz? Siz ölüsünüz! Sadece rüzgara kapılmış toz yığınları! Bana dokunamazsınız!"

"Yanılıyorsun," dedi Elena rüzgar çanı sesiyle.

"Ben Yaşlılar'dan biriyim. Orijinaller'den biri! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" Klaus hepsine seslenerek dönmeye devam ederken mavi gözlerinden alevlerin kızıllığı yansıdı. "Ben ölmedim. Hepiniz öldünüz. Sizler sadece hayaletsiniz! Ama ben hiç ölmedim. Ölüm bana dokunamaz! Ben ölümsüzüm!"

Son kelimesini öyle bir güçle haykırmıştı ki ağaçların arasında yankılandı. *Ölümsüzüm... Ölümsüzüm... Ölümsüzüm...* Bonnie yankıların, ateşin aç çıtırtıları arasında kayboluşunu dinledi.

Elena, yankılar iyice kaybolana kadar bekledi. Sonra sakince ve basitçe konuştu. "Yanılıyorsun." Etrafındaki sisli figürlere döndü. "Burada daha fazla kan dökülmesini istiyor."

Bonnie'nin omurgasından aşağı soğuk su gibi dökülen su gibi bir ses karşılık verdi. "Ben diyorum ki burada yeterince ölüm oldu." Bu, ceketinin önü çift sıra düğmeyle dolu bir askerdi.

"Haddinden fazla," dedi başka bir ses, uzaktan gelen bir davul gibi gümbürdeyerek. Süngülü tüfeğini taşıyan bir Konfederasyon askeriydi bu.

"Birinin durdurmasının zamanı geldi," dedi yaşlı bir adam.

"Devam etmesine izin veremeyiz," dedi trampetçi çocuk.

"Başka kan dökülmeyecek!" Aynı anda birçoğu konuşmuştu. "Başka ölüm olmayacak!" Bu sözler askerler arasında hızla yayıldı. Şimdi hepsi bağırıyordu. "Başka kan dökülmeyecek!"

"Bana dokunamazsınız! Beni öldüremezsiniz!"

"Onu da yanımıza alalım çocuklar!"

Bonnie son emri kimin verdiğini anlamamıştı ama bütün askerler daha önce düşman olduklarını ve birbirlerini öldürdüklerini unutarak aynı anda itaat etti. Yine dağılarak sise dönüşüyorlardı ama bu sisin yüzlerce eli vardı. Bir okyanus dalgası gibi Klaus'u sararak, altlarına aldılar. Klaus bütün gücüyle karşı koymasına rağmen müzedele edemeyeceği kadar çoktular. Birkaç saniye içinde onların altında gözden kayboldu. Sis bir kasırga gibi yükselirken belli belirsiz çığlıklar duyuluyordu.

"Beni öldüremezsiniz! Ben ölümsüzüm!"

Kasırga, Bonnie'nin görüşünden uzaklaşarak karanlıkta kayboldu. Hayaletler de bir kuyrukluyıldızın kuyruğu gibi peşinden gitti.

"Onu nereye götürüyorlar?" Bonnie bunu yüksek sesle söylemek istememişti, sadece farkında olmadan dudaklarından dökülüvermişti. Ve Elena onu duydu.

"Kimseye zarar veremeyeceği bir yere," dedi. Elena'nın yüzündeki ifade, Bonnie'nin başka soru sormasını engelledi.

Açıklığın diğer tarafından ince bir ses geliyordu. Bonnie döndü ve yarı insan yarı hayvan biçimindeki Tyler'ı ayakta gördü. Caroline'ın sopasına gerek kalmamıştı. Korku içinde Elena'ya ve geri kalan hayaletlere bakarak inliyor, kekeliyordu.

"Beni almalarına izin vermeyin! Beni de götürmelerine izin vermeyin!"

Elena'nın konuşmasına fırsat kalmadan, Tyler olduğu yerde döndü ve kendi başından daha yukarı yükselen ateşe baktı. Bir

NymphE - kuflu.com

an sonra alevlerin arasından atlayarak ormana daldı. Bonnie, alevlerin arasından Tyler'ın yere atladığını, tutuşan giysilerini söndürmek için toprağın üzerinde yuvarlandığını, sonra tekrar kalkıp koştuğunu gördü. Alevler yine parladı ve daha fazlasını göremedi.

Ama başka bir şeyi hatırlamıştı: Meredith... Ve Matt. Meredith, başını Caroline'ın kucağına dayamış halde yattığı yerden olanları izliyordu. Matt hala sırtüstü yatıyordu. Stefan kadar ağır olmasa da, o da yaralanmıştı.

"Elena," dedi Bonnie parlak figürün dikkatini çekerek. Sonra başını Matt'e çevirdi.

Parlaklık yaklaştı. Stefan gözlerini kırpıştırmadı. Işığın içine bakarak gülümsedi. "Artık bitti. Senin sayende."

"Bizi çağıran Bonnie'ydi. Sen ve diğerleri olmasaydınız, doğru yerde ve doğru zamanda bunu yapamazdı."

"Sözümü tutmaya çalıştım."

"Biliyorum."

Bonnie duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Bir vedaya benziyordu. Son bir vedaya. Kendi sözlerini hatırladı: *Başka bir yere gidebilir... Yokluğa da karışabilir.* Ve Stefan'ın bir yere gitmesini istemiyordu. Böylesine meleğe benzeyen biri...

"Elena," dedi Bonnie, "bir şey... Sen bir şey yapamaz mısın? Ona yardım edemez misin?" Sesi titriyordu.

Elena başını ona doğru çevirdiğinde, yüzündeki ifade nazik ama hüzünlüydü. Bonnie'ye birini hatırlatmıştı, başka birini. Honoria Fell'i. Honoria'nın gözleri de öyle bakmıştı, sanki dünyadaki tüm kaçınılmaz yanlışlara bakıyormuş gibi. Bütün haksızlıklara, olmaması gereken ama olan her şeye.

"Bir şey yapabilirim," dedi. "Ama istediği yardımın bu olduğundan emin değilim." Tekrar Stefan'a döndü. "Stefan, Klaus'un yaptığını tedavi edebilirim. Bu gece buna gücüm var. Ama Katherine'in yaptığını ben değiştiremem."

Bonnie'nin bir an duyduklarını anlayamadı. Katherine'in yaptığı... Ama Stefan, Katherine'in mezardaki işkencesinden kalan yaralardan aylar önce kurtulmuştu. Sonra anladı. Katherine'in yaptığı şey, Stefan'ı vampire dönüştürmekti.

"Çok uzun zaman oldu," dedi Stefan, Elena'ya. "Değiştirebilseydin, toza dönüşürdüm."

"Evet." Elena gülümsemedi. Sadece Stefan'a bakmaya devam etti. "Yardımımı istiyor musun Stefan?"

"Bu gölgeler dünyasında yaşamaya devam etmek..." Stefan'ın sesi şimdi fısıltı gibi çıkıyor, gözleri uzaklara bakıyordu. Bonnie onu sarsmak istiyordu. *Yaşamaya*, diye düşündü Bonnie ama tam aksine karar verir diye bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Sonra aklına başka bir şey geldi.

"Denemeye devam etmek," dedi. İkisi de ona baktı. Bonnie kararlı ve meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdığında, Elena'nın parlak dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yakaladı. Elena, Stefan'a döndü ve o belli belirsiz gülümseme Stefan'ın yüzünde de göründü.

"Evet," dedi Stefan sakince. "Yardımını istiyorum."

Elena eğilip onu öptü.

Bonnie, parlak bir ışık nehriymiş gibi ışığın ondan Stefan'a aktığını gördü. Karanlık sisin Klaus'u sardığı gibi, ışık da Stefan'ı sardı ve sonunda bütün vücudu Elena'nınki gibi ışıldadı. Bir an için Bonnie, Stefan'ın vücudundaki kanın hareketlendiğini, bü-

NymphE - kuflu.com

tün damarlara yayılarak değdiği her yeri iyileştirdiğini hayal etti. Sonra altınımsı bir auraya dönüştü ve Stefan'ın tenine gömülerek gözden kayboldu. Giysileri hala paramparçaydı ama altındaki ten tamamen iyileşmişti. Gözleri iri iri açılan Bonnie kendini tutamayarak uzanıp dokundu.

Herhangi birinin teni gibiydi. Korkunç yaralar gitmişti.

Heyecanla güldü ve sonra aniden ciddileşerek başını kaldırdı. "Elena... Meredith de var..."

Elena çoktan açıklıkta süzülmeye başlamıştı bile. Meredith, başı Caroline'ın kucağında yattığı yerden baktı.

"Selam Elena," dedi. Sesi çok zayıf olmasına rağmen neredeyse doğal bir tavırla konuşmuştu.

Elena eğilip onu da öptü. Işık yine akarak bu defa Meredith'i sardı. Işık azaldığında, Meredith iki ayağının üzerine kalkabildi.

Elena aynı şeyi Matt'le yaptı. Matt uyandığında şaşkın görünüyordu ama bilinci yerindeydi. Sonra Elena, Caroline'ı öptü ve Caroline'ın titremesi de yatıştı.

Ardından Damon'a yöneldi.

Damon hala düştüğü yerde yatıyordu. Hayaletler üzerinden geçmiş, onu hiç farketmemişti. Elena'nın ışığı ona da süzüldü ve parlak bir el saçlarına uzandı. Sonra eğildi ve yerdeki siyah saçlı başı öptü.

Işık zayıflarken Damon doğulup oturdu ve başını iki yana salladı. Elena'yı gördüğünde donup kaldı ve son derece kontrollü bir şekilde ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden, Elena'nın tekrar Stefan'a dönen bakışlarını izledi.

Alevlerin önünde siyah bir siluet halinde görünüyordu. Bonnie, kızıl parıltının neredeyse Elena'nın altın ışığını yutacak kadar büyümesine şaşırmıştı. Bunu farkettiğinde korkuya kapıldı.

"Ve size son armağanım," dedi Elena. Aniden yağmur yağmaya başladı.

Gökgürültülü ve şimşekli bir fırtına değildi. Her şeyi -Bonnie dahil- yıkayan, sakin bir yağmurdu ve yangını söndürmüştü. Son birkaç saattir yaşanan dehşet sona ermiş ve burada olanlardan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Bonnie gözlerini kapatıp başını yukarı kaldırdı ve kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. Sonunda başını indirerek tekrar Elena'ya baktı.

Elena, Stefan'a bakıyordu ve artık gülümsemiyordu. Söze dökülmeyen hüzün, yüzüne geri dönmüştü.

"Geceyarısı," dedi. "Artık gitmem gerek."

Bonnie 'gitmek' kelimesinin sadece şimdilik olmadığını biliyordu. Sonsuza dek gidecekti. Elena artık hiçbir trans ya da rüyanın ulaşamayacağı bir yere gidiyordu.

Bunu Stefan da biliyordu.

"Sadece birkaç dakika daha," dedi Elena'ya uzanarak.

"Üzgünüm..."

"Elena, dur... Sana söylemem gereken..."

"Yapamam!" İlk kez o yüzdeki pırıltı yok olmuş, yerine sadece hüzün değil iç parçalayan bir keder yerleşmişti. "Stefan, bekleyemem. Çok üzgünüm." Geriye doğru çekiliyor, görünmeyen bir boyuta giriyordu. *Belki de Honoria'nın son görevini bitirdikten sonra gittiği yere,* diye düşündü Bonnie. *Huzur içinde olmak için.*

Ama Elena'nın yüzü huzurlu görünmüyordu. Bakışları Stefan'a dikilmişti ve elini umutsuzca ona uzatmıştı. Ona dokunamıyordu. Elena'nın çekildiği yer çok uzaklardaydı.

NymphE - kuflu.com

"Elena... Lütfen!" Stefan odasındayken de ona aynı şekilde seslenmişti. Sanki kalbi parçalanıyormuş gibi.

"Stefan," diye bağırdı Elena iki elini de uzatarak. Ama yok oluyor, gözden kayboluyordu. Bonnie göğsünde yükselen hıçkırığı ve boğazındaki düğümü hissetti. Bu adil değildi. İstedikleri tek şey birlikte olmaktı. Ve şimdi Elena'nın kasabaya yardım ederek görevini yerine getirmesinin ödülü, Stefan'dan geri dönüşü olmayan bir şekilde ayrılması mıydı? Bu *adil* değildi!

"Stefan," diye seslendi Elena tekrar. Artık sesi çok uzaklardan geliyordu. Işık neredeyse yok olmuştu. Sonra, Bonnie umutsuzca gözyaşlarının arasından bakarken, ışık tamamen kayboldu.

Açıklığa yine sessizlik çökmüştü. Hepsi gitmişti. Daha fazla kan dökülmesini engellemek için bu gece mezarlarından çıkan Fell's Church hayaletleri gözden kaybolmuştu. Onlara önderlik eden parlak ruh geride tek bir iz bırakmadan gitmişti. Ay ve yıldızlar da bulutların arkasında saklanmıştı.

Bonnie, Stefan'ın yüzündeki ıslaklığın yağmurdan kaynaklanmadığını biliyordu.

Ayakta duruyor, nefes nefese bir halde Elena'nın en son durduğu yere bakıyordu. Bonnie'nin daha önce onun yüzünde defalarca gördüğü özlem ve acı, şimdi gördüğünün yanında hiç kalırdı.

"Bu adil değil," diye fısıldadı Bonnie. Ve kime seslendiğine aldırmadan başını kaldırıp gökyüzüne haykırdı. "Bu hiç adil değil!"

Stefan'ın nefesi hızlanmıştı. O da başını kaldırmıştı ama yüzünde öfke değil dayanılmaz, iç parçalayan bir acı vardı. Gözleri, o altınımsı ışığın bir pırıltısını arar gibi bulutları tarıyordu. Göremiyordu. Bonnie, Stefan'ın bütün vücudunun acıyla kasıldığını görebiliyordu. Ve o ana kadar hiç böylesine korkunç, böylesine yürek burkan bir çığlık duymamıştı:

"Elena!"

NymphE - kuflu.com

16

Bonnie sonraki birkaç saniyenin nasıl geçtiğini kesinlikle hatırlamıyordu. Stefan'ın neredeyse toprağı sallayan çığlığını duymuş, Damon'ın ona doğru koştuğunu farketmiş, sonra da yıldırımı görmüştü.

Klaus'unki gibi bir yıldırımdı ama mavi-beyaz değildi. Bu defaki altın sarısıydı.

O kadar parlaktı ki Bonnie güneşin gözlerinin önünde patladığını sanmıştı. Saniyeler boyunca görebildiği tek şey, dönüp duran renkler oldu. Sonra açıklığın ortasında bir şey gördü. Beyaz, hayalet gibi ama daha katı bir şey. Herhangi bir şey olabilirdi ama gözleri onu tanımıştı.

Ormanda titreyen beyaz elbiseli bir kız. Altın saçlı bir kız.

Elena'ya benzeyen bir kız.

Ruhlar dünyasından gelen parıltılı Elena değildi bu, insanüstü güzelliğiyle vampir Elena'ydı. Pembe-beyaz tenli Elena. Başını

hafifçe kaldırarak etrafına bakınan, açıklıktaki tanıdık şeylerin hiçbirini tanımıyormuş gibi bakan, şaşkın Elena.

Bu bir illüzyondu. Ya öyleydi ya da ona veda etmesi için birkaç dakika daha vermişlerdi. Bonnie kendine bunu söyleyip duruyordu ama buna bir türlü inanamıyordu.

"Bonnie?" dedi bir ses kararsızca. Rüzgar çanına benzemeyen bir ses. Korkmuş genç bir kızın sesi.

Bonnie'nin dizlerinin bağı çözüldü. İçinde bir his vardı. Çılgınca bir his. Kendini bu hisse kaptırmaya cesaret edemeyerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Sadece Elena'yı izliyordu.

Elena önündeki çimenlere dokundu. Başlangıçta tereddütle, sonra giderek daha kararlı ve hızlı bir şekilde. Sakar görünüşlü parmaklarıyla bir yaprağı tuttu, ardından onu yere bırakıp üstünü okşadı. Sonra tekrar aldı. Bir avuç ıslak yaprağı burnuna götürüp kokladı. Yaprakları etrafa saçarak Bonnie'ye baktı.

Bir an, birkaç metre mesafeden öylece birbirlerine baktılar. Sonra Bonnie titreyen elini uzattı. Nefes alamıyordu. İçindeki his giderek büyüyordu.

Elena da elini kaldırdı, Bonnie'ninkine uzandı. Parmakları birbirine değdi.

Gerçek parmaklar. Gerçek dünyada. İkisinin de bulunduğu yerde.

Bonnie bir çığlık attı ve Elena'nın kollarına atıldı.

Bir an sonra, Elena'nın her yerine çılgınca bir mutlulukla dokunuyordu. Elena gerçekti. Yağmurdan ıslanmıştı ve titriyordu ama Bonnie'nin elleri içinden geçmiyordu. Elena'nın saçlarına ıslak yapraklar ve toprak parçaları takılmıştı.

NymphE - kuflu.com

"Buradasın," dedi Bonnie hıçkırıklarının arasında. "Sana dokunabiliyorum Elena!"

Elena zorlukla yutkundu. "Ben de sana dokunabiliyorum! Buradayım!" Yine yaprakları tuttu. "Yere dokunabiliyorum!"

"Dokunduğunu görebiliyorum!" Buna sonsuza dek devam edebilirlerdi ama Meredith'in ağzından boğuk bir ses döküldü. Meredith koyu renk gözlerini iri iri açmış, bembeyaz bir yüzle, birkaç adım ötede duruyordu.

"Meredith!" Elena ona dönerek elindeki yaprakları uzattı, sonra kollarını iki yana açtı.

Elena'nın cesedi nehirde bulunduğunda, Elena vampir olarak penceresine geldiğinde, Elena açıklıkta bir melek gibi belirdiğinde, bunların hepsini bir şekilde metanetle karşılamayı başaran Meredith, şimdi öylece duruyor ve titriyordu. Bayılmak üzere gibiydi.

"Meredith, o burada! Ona dokunabilirsin! Bak!" Bonnie yine mutlulukla Elena'ya dokundu.

Meredith kıpırdamadı. "Bu imkansız..." diye fısıldadı.

"Bu gerçek! Bak! Gerçek!" Bonnie isterik haldeydi. Bunun farkındaydı ama umursamıyordu. Birinin isterik olmaya hakkı varsa, bu kesinlikle Bonnie'ydi. "Gerçek! Gerçek!" diye bağırıyordu. "Meredith, gel de bak."

Bütün bu süre boyunca Elena'ya bakan Meredith, yine boğuk bir ses çıkardı. Sonra tek hareketle Elena'nın üzerine atıldı. Ona dokundu ve elinin ete, tene değdiğini gördü. Elena'nın yüzüne baktı ve gözyaşlarını daha fazla tutamayarak hıçkırıklara boğuldu.

Elena'nın çıplak omzunda ağladıkça ağladı.

Bonnie neşeyle ikisine de sarıldı.

"Üzerine bir şey giyse daha iyi olmaz mı?" dedi bir ses. Bonnie döndü ve Caroline'ın elbisesini çıkardığını gördü. Caroline sakin bir şekilde soyundu ve bunu hep yapıyormuş gibi bej küloduyla karşılarında dikildi. *Hiç hayal gücü yok,* diye düşündü Bonnie yine, *ama kötü niyetli değil.* Üstelik hayal gücünün her zaman bir avantaj olduğu da söylenemezdi.

Meredith ve Bonnie, elbiseyi Elena'nın başından geçirdi. Elena elbisenin içinde ufak tefek, ıslak ve bir şekilde doğaüstü görünüyordu. Sanki artık giyinmeye alışkın değilmiş gibi. Yine de elbise onu biraz olsun korurdu.

Elena fısıldadı. "Stefan."

Döndü. Stefan, Damon'la Matt'le birlikte, kızlardan biraz uzakta duruyordu. İnanmaz gözlerle onları izliyordu. Sanki sadece nefesini değil, bütün hayatını tutmuş halde bekliyordu.

Elena ayağa kalkıp ona doğru ürkek bir adım attı. Bir adım daha, bir adım daha... Ödünç elbisesinin içinde ince ve kırılgan görünen Elena, Stefan'a doğru sendeleye sendeleye yürüdü. *Bacaklarını kullanmayı öğrenen küçük denizkızı gibi,* diye düşündü Bonnie.

Stefan yerinden hiç kıpırdamadan Elena'nın aralarındaki tüm mesafeyi aşmasını izledi ve sonra ona doğru atıldı. Sarılarak yere çöktüler, birbirlerine olabildiğince sıkı tutunmaya çalışır gibiydiler. İkisi de tek kelime etmiyordu.

Sonunda Elena geri çekilip Stefan'a baktı ve Stefan da sevgilisinin yüzünü ellerinin arasına alıp uzun uzun onu inceledi. Elena mutluluktan kahkahalar atarak ellerini açıp kapadı ve sonra neşeyle Stefan'ın saçlarına gömdü. Ve öpüştüler.

NymphE - kuflu.com

Bonnie onları izlerken yanaklarından mutluluk gözyaşları dökülüyordu. Bunlar acının tuzlu gözyaşları değil tatlı yaşlardı. Boğazında bir şeyler düğümlenmişti ama hala gülümsüyordu. Islaktı, leş gibiydi, yine de hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Dans etmek, şarkı söylemek ve delice şeyler yapmak istiyordu.

Bir süre sonra Elena başını kaldırıp diğerlerine baktı. Açıklıkta ilk süzüldüğü zaman olduğu gibi yüzü yine parlaktı. Yıldız gibi parlıyordu. Ona bir daha kimse Buz Prenses demeyecekti.

"Dostlarım," dedi Elena. Söylediği tek şey buydu ama yeterliydi. Elini onlara doğru uzatırken ağlıyordu. Hepsi etrafını sarıp ona sarıldı. Caroline bile.

"Elena," dedi Caroline, "çok üzgünüm..."

"Hepsi geride kaldı," dedi Elena ve ona da herkese olduğu gibi sıkıca sarıldı. Sonra uzanan bir eli tutup yanağına doğru çekti. "Matt," dedi. Matt ona sevgiyle baktı, mavi gözleri bulutlanmıştı. Ama bu defa, onu Stefan'ın kollarında gördüğüne üzülmemişti. Şimdi Matt'in yüzünde sadece şaşkınlık ve mutluluk vardı.

Küçük grubun üzerine bir gölge düştü. Elena başını kaldırdı ve yine elini uzattı.

"Damon," dedi.

Bu aydınlık sevgiye kimse karşı koyamazdı. Ama Elena'ya yaklaşan Damon'ın siyah gözleri her zamanki gibi dipsizdi, gülümsemiyordu. Elena'nın yaydığı yıldız ışığı, Damon'ın gözlerinden yansımıyordu.

Stefan ona korkusuzca baktı, tıpkı Elena'nın altın parlaklığına gözünü kırpmadan baktığı gibi. Sonra, bakışlarını kaçırmadan, o da elini uzattı.

Damon onları, korkusuz yüzlerini ve kendisine doğru uzanan iki eli süzdü. Bağlantı, sıcaklık, insancıllık teklifi... Hiçbiri onun yüzünden yansımıyordu, yüzü tamamen kıpırtısızdı.

"Hadi Damon," dedi Matt yumuşak bir sesle. Bonnie ona baktı ve mavi gözlerin, en az avcının gözleri kadar kararlı olduğunu gördü.

Damon duygusuz bir sesle konuştu. "Ben sizin gibi değilim."

"Bizden sandığın kadar da farklı değilsin," dedi Matt. "Bak," diye ekledi meydan okuyan bir tavırla, "Bay Tanner'ı kendini korumak için öldürdüğünü biliyorum, çünkü bunu bana sen söyledin. Ve buraya, Fell's Church'e Bonnie'nin büyüsü seni sürüklediği için gelmediğini de biliyorum. Saçları ben ayırmıştım ve hata yapmam. Sen bize itiraf etmek istediğinden daha çok benziyorsun Damon. Bilmediğim tek şey var: Neden Vickie'ye yardım etmedin?"

Damon öfkeyle cevap verdi. "Çünkü içeri davet edilmedim!"

Bonnie olanları hatırladı. Vickie'nin evinin önünde duruyordu ve yanında Damon vardı. Stefan konuşmuştu. *Vickie, beni içeri davet et.* Ama kimse Damon'ı davet etmemişti.

"Peki Klaus nasıl girebildi?" diye sordu Bonnie kendi düşüncelerini izleyerek.

"Bunun Tyler'ın işi olduğundan eminim," dedi Damon. "Nasıl tam bir kurtadam olacağını öğrenmek için Tyler'ın Klaus adına yaptığı bir şey. Biz daha evi izlemeye başlamadan önce Klaus'u oraya davet etmiş olmalı. Muhtemelen Stefan ve ben daha Fell's Church'e gelmeden önce. Klaus iyi hazırlanmıştı. O gece evdeydi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kız ölmüştü."

NymphE - kuflu.com

"Niye Stefan'a seslenmedin?" diye sordu Matt. Sesinde suçlama yoktu, sadece merak ediyordu.

"Çünkü yapabileceği bir şey yoktu! Daha gördüğüm anda neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştım. Yaşlı bir vampir. Stefan sadece kendini öldürtürdü ve kız zaten kurtarılamayacak durumdaydı."

Bonnie onun sesindeki soğukluğu farketti. Tekrar Stefan'la Elena'ya döndüğünde, Damon'ın yüzü yine sertleşmişti. Sanki bir karar vermiş gibiydi.

"Görüyorsunuz ya, ben sizin gibi değilim," dedi.

"Önemi yok." Stefan hala elini çekmemişti. Elena da öyle.

"Ve bazen iyi adamlar kazanır," dedi Matt teşvik eden bir tavırla.

"Damon..." diye başladı Bonnie yavaşça, neredeyse isteksizce. Damon döndü. Bonnie, Stefan'ın başına eğildikleri anı düşünüyordu. Damon'la birlikte dünyanın ucuna gittikleri zamanı.

Bir an için, o siyah gözlerde yıldızları gördüğünü düşündü. Damon'ın zırhının altındakileri hissedebiliyordu; özlem, şaşkınlık, korku ve öfke karışımı. Sonra yine hepsi dağıldı ve Damon'ın kalkanları, Bonnie'nin psişik duyularının aşamayacağı şekilde kalktı. Ve o siyah gözler yine opağa dönüştü.

Damon tekrar diz çökmüş halde yerde duran çifte döndü. Ceketini çıkarıp Elena'nın arkasına geçti. Tenine hiç dokunmadan, ceketi onun omuzlarına örttü.

"Soğuk bir gece," dedi Damon. Bakışları bir an Stefan'ın gözleriyle buluştu.

Sonra meşe ağaçlarının arasındaki karanlığa doğru yürüdü. Bir an sonra, Bonnie kanat seslerini duydu.

Stefan'la Elena hiç konuşmadan el ele tutuştu ve Elena'nın altın başı, Stefan'ın omzuna yaslandı. Stefan'ın bakışları, onun başının üzerinden, ağabeyinin gecenin karanlığında gözden kaybolduğu noktaya dikilmişti.

Bonnie boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederek başını iki yana salladı. Bir şey koluna değdiğinde rahatladı ve dönüp Matt'e baktı. Sırılsıklam olmasına, üstü başı yosun ve sarmaşık yapraklarıyla dolu olmasına rağmen Matt öyle güzeldi ki. Bonnie ona gülümserken mutluluğunun geri döndüğünü hissetti. Bu gece olanları düşününce içi mutluluk ve heyecanla doldu. Meredith ve Caroline da gülümsüyordu ve Bonnie ani bir dürtüyle Matt'in ellerini tutup onu dans etmek için kendine çekti. Açıklığın ortasında ıslak yaprakları tekmeleyerek dönüyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Hayattaydılar, gençtiler, yaz gün dönümündeydiler...

"Hepimizin tekrar birlikte olmamızı istiyordun!" diye bağırdı Bonnie, Caroline'a, onu da dansa çekerken. Meredith de ağırbaşlılığını bir kenara atarak onlara katıldı.

Uzun bir süre, açıklıkta sadece mutluluk ve neşe vardı.

21 Haziran, 7.30
Yaz gündönümü

Sevgili Günlük,

Anlatacak çok şey var ve zaten anlatsam da inanmazsın. Ben yatıyorum. İyi geceler.

Bonnie